

เศษเสี้ยวความทรงจำ
ของ
นางฟ้า

เรื่องและภาพ นิตยา

เศษเสี้ยวความทรงจำ ของ นางฟ้า

เรื่องและภาพ : น้ำตาล

“เศษเสี้ยวความทรงจำของนางฟ้า”

เรื่องและภาพ : ศศิณีภา กลางโคกกววด

วรรณกรรมเยาวชนแนวดาร์กแฟนตาซี สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด. ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อััจฉรา ประดิษฐ์

โทรศัพท์ 0865717596 E-mail tantphix@gmail.com

คำเตือน

เนื้อหาที่ผู้อ่านกำลังจะได้อ่านต่อไปนี้มีความรุนแรง เลือด ศพ และความบิดเบี้ยว
ของตัวละครในเรื่อง หากว่าผู้อ่านไม่สามารถอ่านต่อไปได้ไหว โปรดพักจากการอ่านและวาง
หนังสือเล่มนี้ลงก่อน สุดท้ายนี้โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

แต่ทุกคนบนโลกที่เคยบอบช้ำจากความเป็นตัวเอง
ที่ถูกผู้อื่นมองว่าแปลกประหลาด

0

ตัวฉัน ผู้ถูกประกอบขึ้นจากความเจ็บช้ำ เรื่อยไปช้ำแล้ว... ช้ำเล่า เมื่อนำความเจ็บช้ำเหล่านั้นมาประกอบเข้าด้วยกัน ก็ย่อมมีรอยร้าวอยู่ทุกส่วนของร่างกาย รูปร่างที่ประกอบขึ้นมามีคุณธรรมแล้วก็จริง แต่เพราะรอยร้าวเหล่านั้นที่ปรากฏขึ้นอยู่รอบกาย และที่หัวใจ ความเจ็บช้ำพวกนี้จึงทำให้ฉันกลายเป็น ผู้ซึ่งไร้ความสมบูรณ์ ที่ถูกความเจ็บช้ำเหล่านั้นกัดกินเข้าไป... ช้ำมา จนในที่สุด เพียงแค่ใช้ปลายนิ้วแตะลงเบา ๆ ร่างกายของฉันก็พลันแตกสลาย และไม่มีวันหวนคืนกลับมาเป็นสิ่งที่สมบูรณ์ เพียงแต่กลายเป็นเศษเสี้ยวแห่งความเจ็บปวดลอยคลุ้งในอากาศ และจางหายไป... สำหรับฉันเศษเสี้ยวเหล่านั้นถึงแม้จะเปราะบาง เบาหวิว แต่มันยังคงมีบางอย่างในเศษเสี้ยวที่งดงามเสมอในความทรงจำ

เสียงคำรามเคล้าไปด้วยเสียงร้องไห้แห่งความเสียใจของใจที่ตนนั้น เรียกร้องอ้อนวอนต่อผู้คุมกฎ เพื่อให้ไว้ชีวิตของอาเนล่า ทำให้อาเนล่านึกขอโทษเขาจากใจ และแน่นอนเธอโทษตัวเอง เธอไม่ได้คาดการณ์ไว้ว่าเรื่องราวทั้งหมดมันจะบานปลายมาถึงขั้นนี้

เธอโดนประหารชีวิต ข้าหาสามีมนุษย์ไปหลายคน
ทุกอย่างเกิดจากความโกรธแค้นของเธอ

และมันสายเกินแก้ไปแล้ว เธอไม่สามารถวนกลับไปแก้ไขเรื่องราวทั้งหมดได้อีกแล้ว แต่ก็ยังมีอีกหนทาง
หนทางเดียวที่จะนำพาเหล่าวิญญาณผู้น่าสงสารเหล่านั้นกลับคืนสู่ผืนจักรตามธรรมชาติของโลกมนุษย์

“ข้ามีข้อเสนอ ท่านผู้คุมกฎ”

ผู้คุมกฎลึน ผู้ปกครองสูงสุดแห่งดินแดนเดอะโลว์วีนนิ่งรับฟังคำขอจากนางทำที่เข้าใกล้ไปสู่ความตายเต็มที่

“ว่าอย่างไร นักโทษอาเนล่า”

มันคือสิ่งเดียวที่เธอจะไถบาปทั้งหมดที่เธอเคยทำเอาไว้ได้
แม้ในตอนสุดท้ายจะไม่มีใครจดจำเธอไปอีกตลอดกาล

เธอก็ต้องทำ

๑ อานะล่า

“ตาของอานะล่าสวยจัง!”

หนึ่งในเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้น อานะล่าสะดุ้งก่อนจะหันไปด้วยท่าทีที่ค่อนข้างเกรงกลัวพอสมควร เพราะพวกเธอเป็นลูกของมนุษย์ เธอจึงกลัว... อานะล่ามักจะจำคำสอนจากผู้เป็นแม่เสมอว่าเป็นไปได้ก็อย่าสนิทสนมกับพวกมนุษย์ให้มากนักจะดีกว่า ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจอะไรในสิ่งที่แม่จะสื่อออกมาสักเท่าไรนัก แต่ตอนนี้ก็เริ่มจะเข้าใจขึ้นบ้าง เพราะตอนนี้มนุษย์เด็กผู้หญิงประมาณสี่ถึงห้าคนกำลังยืนล้อมรอบตัวเธอที่กำลังนั่งเล่นอยู่ข้าง ๆ ริมลำธารเล็ก ๆ ในโรงเรียน

“มะ... ไม่สวยสักหน่อย”

อานะล่าแย้ง ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยคิดว่าดวงตาของเธอสวยเหมือนคนอื่น ๆ ดวงตาสีดำสนิทและยังกลมโตกว่าปกติทำให้สัมผัสยงโดนมนุษย์เด็กผู้ชายล้ออยู่บ่อย ๆ ว่า *ยายตากบ* มันทำให้เธออายมากและมักจะก้มหน้าก้มตาตลอดเวลา นั่งเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ

พวกมนุษย์บ้า เธอคิด

แต่พวกเธอก็ยังไม่ลดละเลิกที่จะมองตาที่เด็กผู้หญิงคนนั้นพูดว่าสวยนักสวยหนา พวกเธอทั้งก้ม แหวกผมที่ปรกหน้าของเธอเพื่อที่จะดูลูกตากบนี้ให้ได้ อานะล่าทำใจไว้มากพอสมควรที่จะต้องรับคำล้อเลียนเหมือนอย่างเคย แต่ในครั้งนี้นี้แตกต่างกันออกไป

“ว้าว! สวยจริง ๆ ด้วย”

“ตาของอานะล่าเหมือนไข่มุกสีดำเลย!”

พวกเธอเริ่มวิดีว้ายเสียงดังตามประสาเด็กอนุบาลที่พอเห็นของแปลกใหม่ก็ชอบบอกชอบใจกันใหญ่ อานะล่าไม่ได้รู้สึกโกรธหรือว่าอายเหมือนทุกที ดวงตาของเธอเปล่งประกายดังไข่มุกดำเม็ดงาม ก่อนจะส่งยิ้มเล็ก ๆ ให้กับเด็กผู้หญิงทั้งห้าคน

ตั้งแต่นั้นมาอานะล่าไม่เคยเหงา ไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองแปลกแยกจากคนอื่น และไม่เคยรู้สึกอับอายเรื่องการล้อเลียนถึงตากกลมโตของเธอแล้ว ถึงแม้ในบางครั้งเธอยังคงรู้สึกที่ตัวเองเป็นแกะดำในสายตาคคนอื่น แต่เธอดีใจที่อย่างน้อยพวกแกะขนขาวนุ่ม ๆ พวกนั้นยังคงเล่นด้วยและทำให้ได้ใช้ชีวิตเหมือนกับเป็นส่วนหนึ่งของพวกเธอ มันทำให้ชีวิตของเธอสดใสมากยิ่งขึ้น และมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะว่าครอบครัวของอานะล่าเป็นครอบครัวที่ดีและสมบูรณ์แบบในความคิดของเธอเสมอ พ่อของเธอถึงแม้ว่าจะจะเป็นมนุษย์ แต่ก็ดูแลเอาใจใส่เธอและแม่ตลอดทั้ง ๆ ที่เธอกับแม่เป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าจะมีแค่ในนิยายเท่านั้น ในตอนแรกพ่อของเธอค่อนข้างกังวลว่าเธอจะเข้ากับมนุษย์ได้ไหม แต่ทุกครั้งที่พอเห็นอานะลารอเขามาจับที่หน้าโรงเรียนโดยรายล้อมไปด้วยเพื่อน ๆ ที่น่ารักมากมาย เขาก็มีความสุขมากแล้วในฐานะคนเป็นพ่อ

“วันนี้เพื่อน ๆ ชมว่าตาของหนูสวยด้วย”

“ดวงตาของลูกสวยอยู่แล้ว ใครไม่ชมพ่อก็อ้วแปลกแล้วแหละ” พ่อว่าอย่างนั้นแล้วหัวเราะออกมาก่อนจะลูบหัวลูกสาวเพียงคนเดียวของเขอย่างนิกเอ็นดู

“ไม่มีใครมาแกล้งลูกแล้วนะ”

คำถามของพ่อทำอานะล่านิ่งไปเล็กน้อยแต่เธอก็ส่ายหัวเล็ก ๆ แทนคำตอบ

เมื่อกลับไปที่บ้าน อานะล่าเปิดประตูเข้าไปแล้วกลิ่นหอมของซุปร้อนและเห็ดที่เธอชื่นชอบก็ลอยมาเตะจมูกเธอทันที แม่ของเธอมักจะทำขนมปัง แซม ไข่ดาว และผลไม้ชนิด ๆ หน่อย ๆ เตรียมไว้ในตอนเช้าก่อนที่สามีของเธอจะไปทำงาน ส่วนเธอและอานะล่าก็จะรับประทานเพียงแซนวิชแฮมชีสและไข่ดาวบนรถเพื่อไปให้ทันส่งอานะล่าในตอนเช้า และไปให้ทันเธอเข้าทำงานในสำนักพิมพ์เล็ก ๆ ที่อยู่ห่างจากโรงเรียนของอานะล่าไปสองสถานีรถไฟ และเธอมักจะเป็นคนที่ได้กลับบ้านมาก่อนอานะล่ากับสามีของเธอ เพราะฉะนั้นหน้าที่ของเธอคือการจัดแจงเตรียมมื้อเย็นในทุก ๆ วัน

“กลับมากันแล้วหรือทั้งสองคน”

ผู้เป็นแม่เอ่ยทักทายสองพ่อลูกก่อนจะไล่ให้ทั้งสองคนไปเปลี่ยนชุดให้เรียบร้อยแล้วมารับ
ประทานข้าวเย็นกันพร้อมหน้าพร้อมตาเหมือนทุกวัน อาเนล่าเดินมานั่งที่ประจำของเธอเวลา
รับประทานอาหารในทุก ๆ วัน ก่อนจะเริ่มตักของชอบอย่างซูชิข้าวโพดและเห็ดเข้าปากแล้วทำ
สีหน้าเคลิบเคลิ้มไปกับอาหารรสชาติดีฝีมือแม่ของเธอ

“วันเสาร์พรุ่งนี้ฉันกับลูกต้องกลับไปเดอะโลว์คะ”

ถึงพ่อจะชะงักไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเธอก็ยังสังเกตเห็นอยู่ดี เธอกับแม่รู้ว่าพ่อไม่ค่อยชอบใจ
นักที่ภรรยาและลูกสุดที่รักของเขาต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างดินแดนที่นำชนลูกสำหรับเขา
เขารู้ดีว่าที่นั่นเป็นอย่างไร เขาเคยไปมาบ้างแล้วตอนที่ไปพบกับพ่อแม่ของภรรยาตัวเอง ถึง
อย่างนั้นเขาก็ปฏิเสธกับคำพูดของภรรยาไม่ได้เลย ประโยคที่มักจะชอกกลับไปที่ดินแดนเดอะ
โลว์ ถึงเธอจะบอกว่ามันเป็นบ้านเกิดก็ตาม แต่สำหรับเขามันยังคงเป็นดินแดนที่มีแต่เรื่อง
อันตรายและเรื่องนำชนลูกอย่างไม่รู้จบ เพราะมันเป็นเรื่องที่ค้นหาได้เรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จบเนี
ยล่ะ มันถึงทำให้เขานึกกลัวขึ้นมาในบางที

“อ่า ครบหนึ่งปีพอดีสินะ”

“...คะ”

“คุณกับลูกจะกลับไปกี่วันล่ะ” เขาถามก่อนยกน้ำเปล่าในแก้วขึ้นมาดื่มเพื่อไม่ให้อาหารที่เขา
รับประทานไปจุกที่คอจนกินต่อไม่ได้

“ยังไม่แน่ใจคะ”

เกิดความเจ็บขึ้นระหว่างพวกเขา อาเนล่าเกลียดบรรยากาศแบบนี้เป็นที่สุด เธอไม่ชอบ
บรรยากาศที่คนในครอบครัวทำตัวหะมึนทีนไสกัน มันทำให้เธออึดอัดจนรู้สึกอยากจะทำอาเจียน
เอาซูชิข้าวโพดออกมาให้หมดกลางโต๊ะอาหาร อาเนล่าจึงเลือกที่จะเป็นฝ่ายละจากอาหารมือ
เย็นตรงหน้าแล้วขึ้นไปบนห้องอันแสนสงบของเธอ

“หนูไปทำการบ้านดีกว่า”

เธอพูดพลางยิ้มน้อย ๆ ให้กับพ่อและแม่ก่อนจะลุกจากเก้าอี้และเดินออกไปจากตรงนั้น
ระหว่างที่เธอเดินขึ้นบันไดไปเธอได้ยินเสียงแว่ว ๆ ของพ่อกับแม่พูดคุยกัน

“ขอโทษที่ทำให้อึดอัดนะคะ”

“เอาน่า ไม่เป็นไรหรอกมันจำเป็นนี่—”

เสียงพูดของพ่อเงียบไปหลังจากที่เธอปิดประตูห้องนอนลง เพื่อนบ้านมักจะคิดว่าครอบครัวของ
อาเนล่าเป็นครอบครัวเล็ก ๆ ที่มีความสุขและใช้ชีวิตกันอย่างราบรื่น แต่จริง ๆ พวกเขาทั้ง
สามคนก็เป็นแบบนี้แหละ มนุษย์เพียงคนเดียวในบ้านอย่างพ่อเล็ก ๆ ในใจก็คงคิดว่าเธอกับ
แม่ประหลาดอยู่ดี มันประหลาดตั้งแต่นางฟ้ากับมนุษย์รักกันแล้ว ที่เดอะโลว์มีการรักและ
แต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์มากมาย แต่การข้ามมาแต่งงานกับมนุษย์แน่นอนว่ามันแปลกแถมยังผิด
กฎในเดอะโลว์อีก นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมเธอและแม่ถึงต้องมาอยู่บนโลกมนุษย์

พวกเธอทั้งสองคนโดนขับไล่ออกจากเดอะโลว์

เพราะถือว่าเป็นเรื่องต่างปร้อยของเผ่าพันธุ์ที่ไปพบกับมนุษย์ โทษสูงสุดคือการขับไล่ออก
จากดินแดนโดยมีข้อแม้เพียงอย่างเดียวคือจะสามารถกลับมาเยี่ยมเยียนเดอะโลว์ได้แค่ปีละ
ครั้งโดยไม่จำกัดวัน แต่ก็ควรจะสำนึกว่าตัวเองควรจะกลับออกไปเมื่อไร หรือถ้ามีธุระที่ต้อง
เข้ามาทำในโลกฝั่งนี้ก็จำกัดเวลาในการอยู่แค่เพียงสามวันเท่านั้น และในกรณีที่มีผู้ใดไม่ทำ
ตามกฎนี้ก็จะถูกส่งตัวไปทำงานที่เหมืองโคนิสตลอดไป ที่ผู้คุมกฎลินในเดอะโลว์ประกาศกฎไว้
อย่างชัดเจนแบบนั้นก็เพราะโลกมนุษย์มีข้อจำกัดมากมายสำหรับเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ทั้งสภาพ
อากาศ ฤดูกาล เวลา และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ถึงแม้จะอยู่ในร่างมนุษย์แต่เมื่อถึงวันที่ทนไม่ไหว
พฤติกรรมเหล่านั้นก็จะแสดงออกมาให้เห็นอยู่ดี ยกตัวอย่างเช่น สภาพอากาศบนโลกมนุษย์
ไม่สามารถใช้พลังของนางฟ้าได้อย่างเต็มที่ ฤดูกาลที่มักจะแปรปรวนอยู่บ่อยครั้ง ไม่เหมือน
กับเดอะโลว์ที่เมื่อเข้าเดือนไหนก็จะเป็นฤดูนั้นเพียงอย่างเดียวตลอดทั้งเดือนไม่ได้เปลี่ยนผ่าน
บ่อยเหมือนโลกมนุษย์ ส่วนในเรื่องของเวลานั้น หนึ่งในวันที่เดอะโลว์จะเท่ากับเวลาของโลก
มนุษย์แค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น

นอกจากนี้นบนโลกมนุษย์ยังมีพลังงานบางอย่างที่ส่งผลต่อทุกเผ่าพันธุ์ในเดอะโลว์
โดยเฉพาะกับนางฟ้าอย่างอาเนล่าและแม่ของเธอ ในบางครั้งพวกเขาจะไม่สามารถใช้พลังได้
อย่างเต็มที่หรือไม่กี่ใช้พลังไม่ได้เลย แต่อย่างน้อยก็ยังมีเรื่องโชคคืออยู่บ้าง แม่ของอาเนล่าเคย
ทำงานเป็นนางฟ้าล่าสัตว์มาก่อนตอนอยู่ที่เดอะโลว์ทำให้หญิงพวที่จะสอนพลังขั้นพื้นฐานให้กับ
อาเนล่าได้อย่างบ้าง เช่น พลังรักษาตัวเอง พลังในการบังคับสิ่งของ รวมถึงพลังจิตด้วย และ
เพราะงานนี้ล่ะที่ทำให้แม่ของอาเนล่าได้เจอกับพ่อ

และเพราะงานนี้แหละที่ทำให้แม่ของอาเนล่าได้เจอกับพ่อ ที่เดอะโลว์ไม่มีเนื้อสัตว์เหมือนกับ
โลกมนุษย์ จะกินแต่พืชผักก็คงไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องจึงต้องเข้ามายังโลกมนุษย์
เพื่อล่าสัตว์ โดยจะมีการจัดตั้งงานนางฟ้าล่าสัตว์ขึ้นมาโดยคัดคนที่จบจากโรงเรียนฝึกหัด
เวทมนตร์ชั้นสูงมาเท่านั้น และแม่ของเธอก็คือหนึ่งในคนที่ได้รับเลือก ความรักต้องห้ามจึง
เกิดขึ้นตอนนั้น

อาเนล่าเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือก่อนจะทยอยหยิบการบ้านที่ต้องทำออกมาทำให้
เสร็จ ซึ่งเธอก็ทำเสร็จอย่างรวดเร็วเพราะนางฟ้าเป็นพวกที่ฉลาดหลักแหลมอยู่แล้ว
อะไรง่าย ๆ อย่างการบ้านเด็ก ๆ ก็ทำเสร็จได้ภายในไม่กี่นาที ก่อนจะเริ่มเขียนบันทึกประจำวัน
สั้น ๆ ว่าแต่ละวันทำอะไรมาบ้าง การเขียนบันทึกประจำวันถือว่าเป็นอีกหนึ่งกิจวัตรสำคัญของ
เหล่านางฟ้าเลยทีเดียว คืนนี้เธอต้องรีบเข้านอนโดยเร็วเพราะอาเนล่ากับแม่ต้องตื่นแต่เช้าเพื่อ
กลับไปที่เดอะโลว์ ตอนนี้เป็นเวลาประมาณสองทุ่มครึ่งเธอก็ลุกไปอาบน้ำให้เนื้อตัวสะอาด
เสร็จแล้วจึงออกมาใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยและเตรียมเข้านอน ก่อนที่เธอจะปิดไฟแม่ของเธอก็
เปิดประตูเข้ามาพอดี

“ขอโทษที่ไม่ได้เคาะประตูนะ แม่นึกว่าลูกนอนแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ ท่านแม่มีอะไรหรือเปล่านั้น” สรวพรนามเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่ออยู่กันเพียง
สองคนแม่ลูก

“แม่... แฮ่ ไม่มีอะไรลูกแม่แค่เข้ามาดูหนูนะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะท่านแม่”

ตอนนี้แม่ของเธอออกไปแล้ว ประตูห้องนอนปิดอีกครั้งพร้อมกับไฟในห้องที่ดับลง นางฟ้าตัว
น้อยย่นตัวขึ้นไปบนเตียงก่อนที่ตัวลงนอนบนหมอน
นุ่ม ๆ แล้วเข้าสู่นิทราอรวันใหม่ที่กำลังจะมาถึง

๒ เดอะโลว์

เวลาหกนาฬิกาอากาศเริ่มเย็นขึ้นแล้วในวันนี้ อานะลา กับแม่ของเธอออกมาเตรียมตัวที่สวนเล็ก ๆ หลังบ้านของพวกเขาเพื่อที่จะเปิดประตูมิติกลับไปที่ดินแดนเดอะโลว์ พ่อของอานะลาเองก็มาเตรียมส่งพวกเธอทั้งสองคนด้วย ลมหนาวในตอนเช้าพัดเข้ามากระทบกับใบหน้าของอานะลาคำล่ำล้ายกับจะทักทายเธอในตอนเช้าตรู่อันสดใสที่จะได้กลับไปยังบ้านเกิดอีกครั้งในปีนี้

“รีบกลับมาหาพ่อนะนางฟ้าตัวน้อยของพ่อ”

“หนูจะรีบกลับมาหาคะ สัญญาเลย!”

พ่อของอานะลาถอดและหอมแก้มเธอพอดีตามประสาของคนที่เป็นลูกสาวเพียงคนเดียว ถึงแม้ว่าลูกสาวของเขาจะมีอะไรบางอย่างไม่เหมือนกับเด็ก ๆ คนอื่นบนโลกมนุษย์ก็ตาม

“ดูแลตัวเองด้วยนะคุณ อย่าทำครีวพังเชียวละ”

“รู้แล้วนะ เชื้อมือผมเถอะ”

แม่ของอานะลาสวมกอดสามีของตัวเองอย่างแนบแน่นกลางกระซิบกระซาบอะไรกันอยู่สองคนซึ่งอานะลาเองที่ยืนอยู่ห่าง ๆ ก็ไม่ได้ยินและไม่ได้สนใจอะไรมากนัก หลังจากที่รำลึกลับเสร็จเรียบร้อยแม่ของอานะลาก็เริ่มรำยเวทมนตร์เป็นประตุมิติเพื่อก้าวข้ามไปสู่อีกดินแดนหนึ่งทันที เพราะไม่อยากจะให้มนุษย์คนไหนมาเห็นมากเท่าไรนัก แม่ของอานะลาเริ่มต้นด้วยการดีดนิ้วสามที

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ...

หลังจากนั้นจึงกางแขนออกกว้าง นางฟ้าที่เปี่ยมไปด้วยเวทมนตร์ค่อย ๆ เคঁหน้าออกมาผ่านฝ่ามือผอมบาง พลันแสงสีฟ้าครามก็ปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของเธอ แม่ของอานะลาค่อย ๆ วาดมือผ่านอากาศอันหนาวเย็นในช่วงเช้าจนด้านหน้าที่ว่างเปล่าก็ปรากฏประตุมิติสีฟ้าครามสดใส อานะลาที่เห็นแบบนี้จึงรีบสะพายกระเป๋าเป้สีเขียวอ่อนซึ่งเป็นกระเป๋าประจำตัวของเธอทันที ก่อนที่จะเดินเข้าประตูมิติไปอานะลาก็ไม่อาจจะหันมาโบกมือให้พ่อของเธอพร้อมกับยิ้มกว้างให้เขาอีกหนึ่งทีแม่ของเธอเองก็ทำตามลูกสาวเช่นกัน เมื่อทั้งคู่ก้าวผ่านเข้าไปในประตูมิตินั้นเรียบร้อยประตูมิติก็ค่อย ๆ สลายไป พ่อของเธอจากที่ในตอนแรกยิ้มให้กับทั้งคู่ก็หุบยิ้มลงแววตาของเขาฉายถึงความเหงา ก็แน่ล่ะ... ทั้งภรรยาและลูกไม่อยู่บ้านก็คงเหงาเป็นธรรมดาแต่เขาชินแล้วละ อีกไม่กี่วันพวกเขา ก็จะกลับมาเหมือนทุกที

ทันทีที่ก้าวมาถึงในเดอะโลว์ได้อย่างปลอดภัย สีของท้องฟ้าก็พลันเปลี่ยนไปหมดจากท้องฟ้าในตอนเช้าของโลกมนุษย์บัดนี้กลับสว่างสดใสเหมือนกับทะเลแสงกว้างใหญ่ พวกเธอทั้งสองคนมาหยุดอยู่ตรงสะพานขนาดใหญ่ซึ่งเชื่อมเข้ากับในเมืองซึ่งอยู่ติดกับทะเลสาบขนาดใหญ่แต่ผู้คนในดินแดนแห่งนี้เรียกทะเลสาบนั้นว่ามหาสมุทรเพราะมันเป็นแหล่งน้ำที่ใหญ่มากสำหรับพวกเขาแล้วในตอนนี กลิ่นน้ำ กลิ่นหญ้าและดินชุ่มน้ำ รวมถึงสายลมที่พัดผ่านมาทำให้อานะลารู้สึกสดชื่นเหมือนทุกทีที่ได้กลับมาเยี่ยมเยียนถิ่นเดิมของตัวเอง ในโลกนี้ไม่ได้มีเพียงแค่นางฟ้าอยู่เท่านั้น แต่ยังมีเผ่าอื่น ๆ อีก ทั้งเผ่าคนแคระ เผ่าไจท์ ซึ่งเผ่านี้คือเผ่าของยักษ์ที่มีดวงตาอยู่รอบตัว บ้างก็เรียกว่าพวกยักษ์พันตา แต่อานะลาไม่กลัวเผ่านี้เหมือนกับชาวคนอื่น ๆ ในดินแดนเพราะเธอมีเพื่อนที่สนิทกันมาตั้งแต่จำความได้ เขาชื่อว่า...

“อานะลา!”

“ฮะ... เนโค! ปีนี้ก็มารับข้าอีกแล้วสินะ”

อานะลาก็ยิ้มกว้างให้เพื่อนจากเผ่าไจท์อย่างเคย ก่อนจะโยนกระเป๋าให้อีกคนเป็นคนถือ เธอหันไปหาแม่ของตัวเองเพื่อเป็นการขออนุญาตว่าจะไปเดินเล่นกับเนโคซึ่งคนเป็นแม่มีหรือจะไม่อนุญาต อานะลากับเนโคจึงพากันจับมือวิ่งเข้าไปยังดินแดนแห่งนี้

ดินแดนเดอะโลว์ เป็นดินแดนที่อยู่ภายใต้โลกมนุษย์มาโดยตลอด คล้าย ๆ กับอยู่ในโลกกลับด้านแต่ต่างจากโลกมนุษย์มาก ลักษณะของดินแดนนี้จะคล้ายกับวงกลมรวมทั้งยังมีการแบ่งสัดส่วนของเมืองที่ชัดเจน ดินแดนเดอะโลว์แบ่งออกเป็นสามเมืองใหญ่ด้วยกันนั่นก็คือเมืองลูน่า คือเมืองหลวงของดินแดนนี้ เรียกได้เลยว่าเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากที่สุดในบรรดาทั้งสามเมือง ก็แน่ละ... ไม่อย่างนั้นจะเรียกเมืองหลวงได้อย่างไรจริงไหม เป็นศูนย์รวมทุกสิ่งอย่างที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับทุก ๆ คนในเมือง ไม่ว่าจะเป็นจุดรับส่งของประจำเมือง ร้านหนังสือ ส่วนพวกร้านขายของอื่น ๆ ก็จะอยู่ตามข้างทางเรียงรายกันไป ทำให้เมืองลูน่าเป็นที่ที่จะได้พบเจอกับทุกเผ่าเยอะมากที่สุดในดินแดน ถัดจากนอกเมืองลูน่าจะเป็นเมืองไจท์ เป็นเมืองที่เผ่าไจท์หรือยักษ์พันตาอาศัยอยู่มากที่สุดเมืองนี้จะตั้งอยู่ทางเหนือของดินแดนเดอะโลว์ รวมถึงยังเป็นที่ตั้งของคุกคริกเกอร์ คุกที่เอาไว้กักขังและทำโทษเหล่าผู้ที่ทำผิดกฎของดินแดนนี้ด้วย แน่แน่นอนว่าคนที่คุมคุกแห่งนี้ก็คือเผ่าพันธุ์ไจท์นี่ละ ส่วนเมืองสุดท้ายคือเมืองอโดนิส เมืองอโดนิสเรียกว่าเป็นเมืองเล็ก ๆ เป็นเมืองที่มีพื้นที่น้อยมากแต่กลับเป็นเมืองแห่งความอุดมสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นในเมืองอโดนิสจึงเป็นเมืองที่ไว้สำหรับทำการเกษตรมากที่สุด แน่แน่นอนว่าเมืองอโดนิสเป็นเมืองบ้านเกิดของอานล่าด้วยแต่เธอก็ไม่สามารถอยู่ได้นานมากนักซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย

/

ฉันเริ่มเดินเล่นกับเนโคในเมืองลูน่าก่อนเหมือนที่ทำเป็นประจำเวลากลับมาที่เดอะโลว์ ผู้คนในเมืองยังคงให้ความต้อนรับอย่างดีเหมือนเคยอย่างกับว่าเธอยังคงใช้ชีวิตอยู่ที่เดอะโลว์ตามปกติ เนโคยังคงพาฉันไปกินของอร่อยที่ฉันชอบเหมือนเดิมนั่นก็คือช็อกโกแลต มันคือถั่วลิสงที่มีกลิ่นหอมเฉพาะตัวของมันและเคลือบไปด้วยช็อกโกแลตหวาน ๆ ชม ๆ แต่ถ้ากินไปมาก ๆ ละก็คงจะหวานจนแสบคอทีเดียว เพราะฉะนั้นฉันกับเนโคจึงมักจะแบ่งกันกินถั่วเดียวกันเสมอ มา พวกเราเดินไปเรื่อย ๆ ก่อนจะมาหยุดอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่หน้าโรงเรียนฝึกหัดเวทมนตร์ชั้นสูง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ไว้ให้สำหรับเด็กทุก ๆ เผ่าในดินแดนนี้ได้มาเรียน ฉันหย่อนก้นตัวเองลงนั่งได้ร่วมเงาของต้นไม้ก่อนแล้วเนโคจึงนั่งลงตาม พวกเรานั่งกินช็อกโกแลตกันอย่างเอร็ดอร่อยพลางมองดูผู้คนที่เดินกันขวักไขว่ในเมืองหลวงที่แสนจะครึกครื้นแห่งนี้

“ข้าอยากให้เจ้าเรียนที่นี่”
“ไม่ได้ล่ะ! ข้าอยู่ที่โลกนั้น”

เนโคมีสีหน้าหงอยลงเล็กน้อยไม่ต่างอะไรกับลูกหมาหูลู่หางตก ฉันจึงเลือกที่จะพูดปลอบเขาเหมือนทุกที

“ข้าก็กลับมาเยี่ยมเจ้าตลอด”

พลางแตะที่หัวของเขาสามสี่ที่ก่อนจะหันมาสนใจกับช็อกโกแลตตรงหน้าต่อ แต่ก็หลายครั้งที่ฉันหันไปมองที่ทางเข้าโรงเรียนฝึกหัดเวทมนตร์ชั้นสูง เพราะใจจริงฉันก็อยากที่จะเรียนที่นี่เหมือนกันกับแม่ของตัวเอง แต่เพราะบ้านของฉันทำผิดกฎของดินแดนฉันจึงขาดโอกาสที่จะได้เรียนรู้วิธีการใช้เวทมนตร์ไป มันก็แอบเสียดายนิดหน่อยที่ต้องเห็นเพื่อนรุ่นเดียวกันในโลกนี้สามารถใช้เวทมนตร์กันได้บ้างแล้ว ในขณะที่ตัวฉันเองใช้ได้แค่เวทมนตร์ขั้นพื้นฐานที่มีติดตัวมาแต่เกิดเท่านั้น พอคิดได้แบบนี้ฉันก็เลยลองร้ายเวทมนตร์ลงบนพื้นหญ้าเตียนตรงที่นั่งอยู่ แสงสีเขียวปรากฏวาบที่ปลายนิ้วของฉันและทันใดนั้นที่ดอกเดซี่สีขาวก็เติบโตขึ้นมาจากพื้นหญ้าตรงนั้น ฉันแอบลอบยิ้มด้วยความพอใจในผลงานของตัวเองก่อนจะเด็ดดอกเดซี่มาทัดหูของตัวเอง

“เป็นไง นี่ดอกเดซี่ที่ข้าเสกขึ้นมาเองเลยนะ!”

“เจ้าเก่งมาก”

มีความสุขกันได้ไม่นานฉันก็ได้ยินเสียงซุบซิบกันอยู่รอบ ๆ และเมื่อหันไปมองก็พบว่าคนพวกนั้นกำลังมองมาที่ฉันกับเนโค ไม่... จริง ๆ มองมาที่ฉันคนเดียวต่างหาก

“ยายนั่นกลับมาอีกแล้วหรือ”

“นี่ อย่าไปยุ่งกับเด็กคนนั้นนะลูก”

“ยังกล้ากลับมาอีกหรือนั่นนะ”

ฉันหันไปมองทุกทิศทางที่ได้ยินเสียงผู้คน จากการกระซิบเริ่มกลายเป็นการพูดกันเสียงดัง หลังจากนั้นก็กลายเป็นว่าตั้งใจพูดให้ฉันได้ยินจนเนโคต้องพาฉันเดินออกไปจากตรงนั้นและไม่หันหลังกลับไปมองคนพวกนั้นอีกแต่ถึงอย่างนั้นคำพูดพวกนั้นก็ยังคงวนเวียนอยู่ในหัวฉันอยู่ดี

ฉันกับเนโคเดินทางมาจนถึงเมืองอโดนิสเมืองบ้านเกิดของฉัน ที่นี่คึกคักพอ ๆ กับเมืองลูน่าแต่กลับดูสงบกว่า คงอาจจะเพราะมีแต่พวกภูริที่ทำงานกันอย่างหนักจนแทบไม่ได้สนใจใครที่ผ่านไปมาอยู่แล้ว พวกเราสองคนจึงพากันเดินลัดเลาะไปถึง ฐานลับ ที่พวกเราทั้งสองคนรู้จักกันแค่สองคนเท่านั้น การจะไปสู่ฐานลับของพวกเราทั้งสองคนจะต้องเดินผ่านป่าต้นสนสีแดงไปก่อนซึ่งการเดินทางผ่านป่าต้นสนสีแดงนี้เป็นอะไรที่ฉันไม่ชอบเป็นอย่างมาก เพราะบรรยากาศที่น่าขนลุกกับอากาศในป่าที่เย็นจัดทำให้ฉันไม่กล้ามาคนเดียว ยิ่งเคยฟังตำนานของนางแมงมุมที่ชื่อว่าบาบาร่าก็ยิ่งกลัว บาบาร่าคือนางแมงมุมที่มีหัวเป็นคนแต่ลักษณะร่างกายของเธอเป็นแมงมุม เธอมักจะออกมาจับผู้คนในเมืองที่เข้ามาในป่าต้นสนสีแดงไปเป็นอาหาร แต่ถึงอย่างนั้นก็หาตัวเธอได้ยากมากแทบจะไม่มีใครเห็นเธอตัวเป็น ๆ มีแค่ตำนานที่เล่าขานต่อกันมาเท่านั้น

“รีบเดินกันเถอะเนโค ช้ากลัว”

“เจ้าจะกลัวอะไร ข้ามีขวานเล่มนี้ของข้าข้าจะปกป้องตัวเอง!”

เนโคเอามือของเขาตบเบา ๆ ที่ขวานที่เข้าห้อยไว้ข้างเอวและทำท่าเหมือนพวกตัวละครในภาพยนตร์ซูเปอร์ฮีโร่แบบที่พวกมนุษย์ชอบดูกันซึ่งฉันเห็นก็รู้สึกว้าวตลกดีฉันเลยเปลือยหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น แต่แล้ว...

แกร็บ... แกร็บ...

เสียงของอะไรบางอย่างเหยียบเศษใบไม้แห้งดังมาจากทางด้านหลังของพวกเราทั้งสองคน ฉันกับเนโคค่อย ๆ หันไปมองอีกทั้งยังจับมือกันไว้แน่นอย่างกับแม่เหล็กที่ดูดเข้าหากัน ใจเต้นระรัวเหมือนกับกลองชุดเพราะลึนระทึกกว่าจะมีอะไรกระโดดออกมาลากพวกเราทั้งสองคนไปกินหรือไม่ ดวงตาทั้งพันตาของเนโคเบิกโพลงเพราะความกลัวเช่นกัน

แซ่ก แซ่ก แซ่ก...

แรงสั่นไหวและเสียงที่ตั้งขึ้นตรงพุ่มไม้ที่พวกเรามองตรงไปนั้นเริ่มทำให้พวกเราเริ่มค่อย ๆ หายใจแรงมากขึ้น กลายเป็นว่าคนที่บอกจะปกป้องฉันวิ่งเผ่นแนบไปก่อนฉันเสียอีก

“ว้ากกก!”

“กรี๊ดดด!”

เนโคตะโกนร้องออกมาตามด้วยเสียงกรี๊ดร้องของฉันที่เข้าไปสมทบให้ป่าต้นสนสีแดงแห่งนี้ไม่เงียบเหงาอีกต่อไป พวกเราทั้งสองคนวิ่งหนีออกมาจนถึงฐานลับจนได้ ฉันตั้งชื่อที่นี้ว่าทุ่งแห่งสายลมเพราะเมื่อไรที่มาถึงก็ยังมีลมพัดเอื่อย ๆ อยู่เสมอ เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เริ่มกลับมามากติแล้วพวกเราจึงล้มตัวลงนอนกลางทุ่งหญ้าสีเขียวอ่อนเพื่อเป็นการพักผ่อนจากการวิ่งหนีแบบไม่ลืมหูลืมตาก่อนจะหัวเราะออกมาเพราะความเป็นของเราสองคน

“มันต้องเป็นลูกหมาแน่ ๆ”

“หรืออาจจะเป็นกระรอกกันนะ”

พวกเราทั้งสองคนชวนคุยกันไปเรื่อย ๆ เหมือนที่เคยทำทุกครั้งเวลาที่ได้เจอกัน พอเบื่อ ๆ ก็ลุกขึ้นมาวิ่งไล่จับกันหรือไม่ก็แข่งกันปีนขึ้นต้นสนสีแดง

“อานล่า เธอโงะอีกแล้ว ทำไมต้องใช้ปีกด้วย!”

“ก็ข้าเป็นนางฟ้านี่นา”

เมื่อเริ่มเหนื่อยจากการวิ่งเล่นไปทั่วทุ่ง พวกเราก็แค่กลับมานอนเล่นเกลือกกลิ้งบนพื้นหญ้าอีกครั้ง หรือไม่ก็เด็ดดอกไม้ไปหย้ามาทำเป็นมงกุฎ และเนโคก็จะโวยวายทุกครั้งเวลาฉันทำมงกุฎดอกไม้ให้เขาใส่

“วันนี้เจ้าอยากไปบ้านข้าไหม อานล่า” คำถามของเนโคทำให้ฉันนั่งไปเพียงเสี้ยววิ

“...บ้านเจ้าเป็นคุก ข้าไม่อยากไปนี่นา”

เนโคทำท่าทางเหมือนจะโมโหเล็กน้อยเมื่อโดนขัดใจ แต่เขาก็เงียบไม่ได้พูดอะไรต่อเพราะเขาเข้าใจว่าคนในดินแดนกลัวเผ่าพันธุ์ของเขามากแค่ไหน **เผ่าพันธุ์ใจท์** เป็นเผ่าพันธุ์ของยักษ์ ลักษณะของพวกเขาคือ มีดวงตาอยู่พันดวงทั่วตามลำตัว นั่นจึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันกลัวและไม่กล้าไปที่บ้านของเนโค

เผ่าของเนโคคอยคุมและดูแลคุกคริกเกอร์ ซึ่งเป็นคุกที่ไว้สำหรับคุมขังนักโทษที่ทำผิดกฎของดินแดน เหตุผลที่พวกเขาได้คุมคุกแห่งนี้ก็เพราะคุกคริกเกอร์คือคุกที่ปกคลุมไปด้วยเงาวัลย์หนามมีพิษ แต่เพราะร่างกายของพวกเขาจึงคงทนกับภัยอันตรายทุกอย่าง แน่หนอนว่าพิษจากหนามแหลมคมพวกนั้นก็คงไม่ระคายผิว เผ่าพันธุ์ใจที่จึงได้เป็นผู้ที่ถืออำนาจสูงสุดของคุกคริกเกอร์ แม้แต่ผู้คุมกฎที่เป็นผู้ดูแลสูงสุดดินแดนเดอะโลว์ก็ไม่มีสิทธิ์ยุ่ง

ลูกหลานของเผ่านี้มีชะตากรรมเดียวกันคือต้องกลายเป็นผู้คุมคุกคริกเกอร์ เมื่อใดที่อายุครบสิบสามปี พวกเขาจะต้องเริ่มฝึกตนให้เป็นผู้คุมกฎที่โหดเหี้ยมอำมหิต โดยการฝึกก็มีเพียงสามขั้นตอนเท่านั้นคือ ชูเชิญ ลงโทษ และประหาร

ชูเชิญ คือ ไม่ว่านักโทษจะขอร้องให้ทำอะไรก็ตามที่พวกเขาขอคืออย่าเห็นใจ และต้องพูดหรือขอร้องอะไรก็ได้ให้พวกเขากลัว

การลงโทษ คือ การลงโทษนักโทษที่ทำผิดกฎของคุก โดยการจะต้องจับนักโทษพวกนั้นมาแขวนคอ แต่จะแขวนคอไม่ให้ปลายเท้าสูงจากพื้นมากนัก เป็นการทรมานที่ให้นักโทษต้องตะเกียกตะกายและต้องขยับเท้าตลอดเวลาเพื่อจะได้รอดจากการโดนเชือกรัดคอ ถ้ารอดไปได้จนถึงเช้าวันถัดไปก็จะกลับไปใช้ชีวิตนักโทษปกติดังเดิมได้ แต่ถ้าไม่รอดก็เสียชีวิตที่สุดท้ายการประหาร คือการต้องได้ลองประหารชีวิตนักโทษอย่างน้อยหนึ่งคนในการฝึก ถ้าไม่สามารถผ่านการฝึกนี้ไปได้จะถือว่าขาดคุณสมบัติในการเป็นผู้คุมเพราะยังไม่สามารถละทิ้งความรู้สึกเห็นใจนักโทษได้ แล้วต้องวนกลับไปฝึกตั้งแต่เริ่มต้นใหม่ และเมื่อผ่านการฝึกทั้งหมดแล้วก็จะได้รับการประทับตราที่แขนซ้าย โดยจะเป็นการสลักลายรูปผีเสื้อและดาบเพื่อเป็นการยืนยันว่าใจที่ตนนั้นคือเพชรตาของคุกคริกเกอร์ รวมถึงยังได้รับการเคารพจากคนอื่น ๆ ในเดอะโลว์ด้วย ถือว่าเป็นเกียรติอย่างมากสำหรับการได้รับหน้าที่นี้ของเผ่าพันธุ์เหตุผลที่ตัวฉันทัวพวกเขาคือมีเท่านี้มาตลอดดินแดน อีกทั้งเวลาที่ได้เห็นเผ่าใจที่เดินกันอยู่ในเมืองฉันทัวจึงเลื่องที่ จะเดินผ่านพวกเขาตลอด ก็เพราะพวกเขาตัวสูงกันมาก ๆ ไหนจะดวงตาทั้งพันดวงของพวกเขาก็ น่าขนลุกชะมัด อ้อ... แต่ข้าขอยกเว้นแค่เนโคแล้วกันที่ฉันทัวไม่กลัวเขา

“ก็ได้อาเนลล่า แต่สักวันหนึ่งเจ้าต้องไปนะ พ่อกับแม่ข้าอยากเจอเจ้า”

“ข้ารู้แล้วละนะ! ข้าจะกลับบ้านฟ้าเริ่มมืดแล้ว”

ฉันทัวลุกขึ้นจากพื้นหญ้าก่อนจะสะบัดเศษดินที่เป็นอนุประโปรงของฉันทัวออกไปจนหมด เนโคเองก็สะบัดหัวเอาดอกไม้ใบไม้ที่ฉันทัวหาเอามาหย่อนไว้บนหัวของเขาออก เขาหยิบขวานที่ห้อยไว้ตรงเอวออกมาก่อนจะใช้ด้ามขวานเคาะที่พื้นสองที ทันใดนั้นประตุมิติก็ปรากฏขึ้น

อีกฝั่งหนึ่งของประตูคือเมืองโดนิสในยามเย็น และถ้ามองถัดไปจากเนินเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่งตรงทางสามแยกที่ปรากฏอยู่อีกฝั่งของประตูก็จะเป็นบ้านของเธอ เนโคมายมือให้ฉันทัวประจักษ์ว่าฉันทัวคือเจ้าหญิงซึ่งฉันทัวเองก็เล่นกับเขาโดยการทำให้เหมือนยกขากระโปงขึ้นมาและถอนสายบัวก่อนจะเดินเข้าไปในประตูมิติของเนโค เมื่อฉันทัวก้าวเข้ามาเรียบร้อยแล้วเขาถึงได้ตามมาติด ๆ เขาเคาะด้ามขวานกับพื้นอีกครั้งแล้วประตุมิติก็หายวับไปกับตา

“ทำไมเจ้าถึงทำแบบนี้ได้ละ” ฉันทัวถามด้วยความตื่นเตน

“เพราะข้าเก่ง”

ฉันทัวไปที่แขนใหญ่ ๆ ของเขาหนึ่งทีก่อนจะโบกมือลาไปกับเขาเพื่อแยกย้ายกันกลับบ้านของตัวเอง

“พรุ่งนี้จะมาเล่นกับข้าอีกใช่ไหม” เนโคตะโกนถาม ฉันทัวหันกลับไปหาเขาอีกครั้งแล้วให้คำตอบที่หนักแน่น

“แน่นอน!”

/

อาเนลล่ารู้สึกที่ตัวเองแปลกเพราะการอยู่ที่โลกมนุษย์เธอไม่ได้รู้สึกอยากตื่นมาใช้ชีวิตประจำวันเท่าไรนัก แต่ในขณะที่เดียวกันทุกครั้งก็เธอก็กลับมาที่เดอะโลว์เธอจะตื่นเข้าได้เองโดยที่ไม่ต้องมีใครมาปลุก ส่วนหนึ่งก็เพราะเสียงนกในยามเช้าที่แข่งกันร้องอย่างไม่มีใครยอมใครทำให้เธอต้องลุกขึ้นมาจากเตียงนอนนุ่ม ๆ ของเธอ กลืนหอมจากอาหารเช้าที่แม่ของเธอทำให้ลือลอยมาเตะจมูกของเธอจนต้องลงจากเตียงเพื่อเดินไปในห้องครัว เสียงไม้ลั่นเอี้ยดฮัดในบ้านเป็นสัญญาณที่บอกว่าบ้านหลังนี้เก่ามากแล้ว และมันก็ยังทำให้แม่ของเธอรู้ด้วยว่าเธอตื่นแล้ว

“แม่ทำผัดผักไว้ให้นะ ช่วงนี้ที่จัสตรัสบอกกันว่าเนื้อสัตว์มันขาดแคลนนะ”

“ไม่เป็นไรคะ... อ้อ ท่านแม่ วันนี้หนูก็จะออกไปกับเนโคเหมือนเดิมนะคะ”

“ได้สิจ๊ะ แต่ว่าพรุ่งนี้เราจะกลับกันแล้วนะ”

อาเนลล่าหยุดจัดการกับอาหารตรงหน้าและเงยหน้าขึ้นมาหาคนเป็นแม่ก่อนจะพูดทั้ง ๆ ที่อาหารยังเต็มปาก

“ทำไมกลับเมื่อย่างคะ” (ทำไมกลับเร็วอย่างคะ)
“แม่มีธุระนะซี...”

แม่พูดลากเสียงยาว อาเนลล่าที่ได้ยินแบบนั้นก็ไม่ได้ตอบอะไรต่อเพราะเข้าใจดีว่าธุระของพวกผู้ใหญ่เธอไม่ควรเข้าไปยุ่ง หลังจากนั้นเธอก็หันหน้าก้มหน้าก้มตาจัดการผัดผักรอช่วยฝีมือแม่ให้เสร็จ พอเสร็จแล้วเธอก็นำจานไปวางไว้ในอ่างให้เรียบร้อยก่อนจะกลับไปห้องของตัวเอง เปลี่ยนชุดของตัวเองเป็นชุดกระโปรงยาวพอง ๆ สีน้ำตาลอ่อน สวมรองเท้าบูทสีดำเข้ม อาเนลล่าก็ลงมือผูกเชือกทรงเท้าให้แน่นพอดี เดินไปตรวจดูสภาพของตัวเองหน้ากระจกบานใหญ่ ตรงโต๊ะเครื่องแป้งให้เรียบร้อย เมื่อเสร็จแล้วก็รีบเปิดประตูพรวดพราดออกไปและวิ่งลงบันไดมาเสียงดังตึงตังทำให้แม่ต้องตะโกนขึ้นมาจากชั้นล่างว่าอย่าวิ่งลงบันได เพราะบ้านของเธอที่เดอะโลว์มันเก่ามากแล้วมีสิทธิที่จะพังลงมาได้จริง ๆ แต่อาเนลล่าก็ไม่ฟังอยู่ที่ทำให้แม่ต้องถอนหายใจอยู่บ่อยครั้ง

เพียงแค่ได้เปิดประตูบ้านออกไปสายลมเย็น ๆ กับแดดอ่อน ๆ ยามเช้าก็ประทะเข้ากับใบหน้าของเธอทำให้อาเนลล่ารับตาพรึมพรึมพร้อมกับอ้าแขนสุดลมหายใจรับเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด เมื่อลิ้มตาขึ้นมาที่พบว่าเนโคมารออยู่แล้ว อาเนลล่าจึงเดินไปหาเนโคด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนทุกที วันนั้นเนโคพาอาเนลล่าไปเดินเล่นที่จัตุรัสกลางเมืองลูน่า แต่ที่ ๆ พวกเธอจะไปเป็นที่ที่มีคนในดินแดนรู้จักแต่ไม่กี่คนนั่นก็คือร้านหนังสือเก่าแก่ของคุณลานีนางฟ้าที่มีอายุยาวนานมากที่สุดในหมู่บ้านฟ้าด้วยตนเอง หลาย ๆ คนในดินแดนลือกันว่าคุณลานีหายตัวไปจากดินแดนเดอะโลว์แต่ทว่าสิ่งนั้นไม่เป็นความจริงเลย เนโคกับอาเนลล่าค้นพบร้านของคุณลานีเมื่อช่วงสองปีก่อนที่ได้กลับมาเยี่ยมเดอะโลว์ ร้านของคุณลานีจะอยู่ที่ตรอกท้ายซอยก่อนจะถึงเมืองไจท์และจะเห็นร้านของคุณลานีได้ก็ต้องเพ่งมองให้ดี ๆ เพราะร้านของคุณลานีถูกร้านขายอัญมณีพิเศษกับร้านขายโปสการ์ดสำหรับส่งข้ามไปยังโลกอื่น ๆ เบียดอยู่ทั้งสองข้างทำให้ร้านของคุณลานีดูพิบจนเหลือเล็กน้อย ทั้งสองคนเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าร้านหนังสือเด็กจิว หลังจากสี่ขวบก็เรียกได้ว่าเป็นจุดสนใจที่ทำให้คนที่เดินผ่านไปมาพอสังเกตเห็นได้บ้าง อาเนลล่าผลักประตูเข้าไปในร้านพลันกระตือรือร้นตั้งหน้าตั้งตาเรียกให้เจ้าของร้านอย่างคุณลานีที่นั่งอยู่ด้านในสุดเงยหน้าขึ้นมามอง

กรู๊กรู๊

เพียงแค่เปิดประตูเข้าไปกลิ่นกระดาษเก่า ๆ และกลิ่นชั้นหนังสือไม้ก็ลอยเข้ามาสู่อากาศของอาเนลล่าและเนโค เป็นกลิ่นที่คุ้นเคยสำหรับทั้งสองคนซึ่งถึงแม้กลิ่นพวกนี้จะมีแรงจูงใจจนไปบ้างแต่ทั้งสองคนก็ไม่ได้สนใจ

“แะมาเหมือนเดิมเลยนะเนี่ย เข้า ๆ มาช่วยฉันจัดหนังสือหน่อยสิ แล้วเดี๋ยวฉันจะให้อ่านหนังสือฟรีเหมือนเดิมนะ”

พวกเขาเคยต่อรองกับคุณลานีเมื่อสองปีที่แล้วซึ่งเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ค้นพบร้านหนังสือเก่าแก่แห่งนี้ว่าจะช่วยจัดเรียงหนังสือให้เข้าที่เพื่อแลกกับการอ่านหนังสือได้ทุกเล่ม เพราะเมื่อก่อนอาเนลล่าและเนโคไม่ได้มีเงินพอที่จะซื้อหนังสือสักเล่มในร้าน นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทั้งอาเนลล่าและเนโคไม่ได้สนใจกลิ่นฉุนกึ่งของบรรดาหนังสือที่อัดแน่นอยู่เต็มชั้น ใจของพวกเขาทั้งสองมุ่งมั่นไปอยู่ที่หนังสือเสียมากกว่า และทุกครั้งที่อาเนลล่า

ทำความสะอาดหรือจัดหนังสือเข้าชั้นเธอก็จะแอบคุณลานีใช้เวทมนตร์อยู่ทุกครั้งที่ไป ครั้งนี้เองก็เช่นกัน

อาเนลล่าขึ้นไปที่กองหนังสือที่อยู่สักมุมหนึ่งของร้านก่อนค่อย ๆ ปล่อยให้สายลมพัดไปสู่อากาศของตัวเองจนเกิดเป็นแสงสีขาวสว่างวาบขึ้นมาเพียงเล็กน้อยแล้วจึงเคลื่อนปลายนิ้วชี้ไปที่ชั้นวางหนังสือ ภาพหนังสือที่ถูกจัดเรียงบนชั้นอย่างเป็นระเบียบทำให้อาเนลล่ารู้สึกพอใจ เนโคที่เห็นแบบนี้ก็มักจะแอบไปฟ้องคุณลานีหลายครั้ง แต่เธอก็ได้แค่มิให้เนโคก่อนจะลูบหัวเบา ๆ ทุกครั้งเช่นกัน เมื่อทั้งสองจัดการกับงานพิเศษเรียบร้อยแล้ว

ก็จะมานั่งรับประทานของว่างกันที่โต๊ะด้านในร้านซึ่งเป็นพื้นที่พิเศษไว้สำหรับนางฟ้าตัวและใจทั้งสองตน ของว่างนั่นก็คือผลไม้สดหลากหลายอย่างและชาเบอร์รี่อุ่น ๆ พร้อมกับหนังสือเล่มโปรดของทั้งสองคน

สาธารณกรมโลกมนุษย์และเดอะโลว์

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มหนาเตอะ มีร่องรอยการเปิดปิดจนกระดาษเปื้อย หน้าปกที่ถึงแม้จะเป็นปกแข็งก็มีร่องรอยของการขีดข่วนบ้างแต่ถึงอย่างนั้นเนื้อหาภายในก็ยังคงครบถ้วนอยู่เสมอไม่มีหน้าใดขาดหายไป สารานุกรมโลกมนุษย์และเดอะโลว์ถือว่าเป็นหนังสืออีกเล่มที่เรียกได้ว่าเก่าแก่ที่สุดในร้าน เพราะเป็นหนังสือที่รวบรวมเกี่ยวกับโลกอวกาศและเดอะโลว์ส่วนใหญ่แล้วล้วนเป็นหนังสือที่หายาก แต่ร้านหนังสือของคุณลานเป็นร้านหนังสือเพียงไม่กี่ร้านที่มีหนังสือเล่มนี้ เนื้อหาภายในเล่าไว้ว่าโลกมนุษย์กับเดอะโลว์เชื่อมต่อกันเหมือนกับโลกตรงข้ามกัน เมื่อก่อนการจะข้ามไปมาระหว่างทั้งสองโลกนั้นเป็นไปได้ยากมากเพราะยังไม่สามารถหาจุดเชื่อมต่อกันระหว่างทั้งสองโลกได้ มีผู้คนจากในดินแดนเดอะโลว์ต้องสูญหายตายจากไปจากการทดลองข้ามไปยังโลกมนุษย์ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมผู้คุมกฏลินถึงไม่ยอมให้ผู้คนต้องไปยังโลกมนุษย์อีกแล้ว ส่วนที่เนโคกับอาเนล่าชอบที่สุดคงเป็นส่วนที่พูดถึงผู้คนในโลกมนุษย์ว่าพวกมนุษย์ไว้ใจไม่ได้แต่ในขณะเดียวกันก็ยังพอมิมีมนุษย์ที่ใจดีและคอยช่วยเหลือชาวเดอะโลว์อยู่บ้างเหมือนกัน ซึ่งแน่นอนว่าเด็กน้อยสองคนนี่เชื่อเนื้อหาในหนังสือสุดหัวใจ

“ที่โลกมนุษย์มีคนดี ๆ อยู่ใช่ไหมล่ะอาเนล่า”
“แน่นอน ทุกคนใจดีกับฉันมาก”
“ถ้ามีใครมาแกล้งเจ้า ข้าจะตามไปหาที่เลย!”

เด็กน้อยทั้งสองหัวเราะออกมาเสียงดังพร้อมกับเปิดอ่านสารานุกรมหน้าต่อไปเรื่อย ๆ อีกครั้งอย่างสนุกสนานโดยมีคุณลานคอยมองและยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

/

อาเนล่ากับเนโคใช้เวลาด้วยกันทั้งวันจนในที่สุดก็ถึงเวลาที่ต้องแยกย้ายกันกลับบ้าน ทั้งสองคนรำลึกกับคุณลานก่อนจะสัญญากันว่าจะกลับมาเยี่ยมเยียนและช่วยงานอีกครั้ง ยามเมื่อเปิดประตูร้านออกเสียงกระดิ่งหน้าร้านก็ดังเข้ามาสู่โสตประสาทของทั้งสองคนอีกครั้งก่อนจะหันไปโบกมือลาให้คุณลานเฝ้าอย่างจริงจัง บรรยากาศที่จัตุรัสกลางเมืองลูน่าเริ่มคึกคักมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นภาพที่สวยงามอีกด้วยเช่นกัน ร้านค้าที่ต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ริมทางถูกย้อมสีไปด้วยท้องฟ้ายามเย็นซึ่งทอไปด้วยแสงสีส้มปนด้วยสีชมพูอ่อน สายลมเย็น ๆ พัดมาปะทะเข้ากับข้างแก้มของทั้งสองคนอย่างอ่อนโยน อาเนล่าและเนโคเดินมาจนถึงลานน้ำพุซึ่งเป็นจุดกึ่งกลางระหว่างที่จะต้องแยกกันของทั้งสองคน

“พรุ่งนี้เจ้ากลับแล้วสินะ ไว้เจอกันปีหน้าล่ะ”
“ไว้ข้าจะส่งจดหมายมาหาบ่อย ๆ”
“ได้เสมอ”

แล้วทั้งสองก็เดินแยกย้ายกันกลับบ้านไปตามทางของตัวเองด้วยความสุขใจ โดยที่ไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าในอนาคตหลังจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น

เป็นความลับนะ

ตั้งแต่ได้กลับไปทะเลาะโลว์ครั้งนั้นแม่ของอาเนลาก็ไม่ได้พาเธอกลับไปไหนอีกนานถึงสองปี และในตอนนั้นเธอก็ขึ้นมาอยู่ในชั้นอนุบาลปีสุดท้ายแล้ว เธอรู้สึกเหงาเล็กน้อยที่สุดในสองปี เธอไม่ได้กลับไปเจอกับเนโคเลยมีเพียงแค่จดหมายของเนโคที่ส่งมาผ่านพวกครูที่ทำงานเป็นบุรุษไปรษณีย์ซึ่งเต็มใจไปส่งของหรือจดหมายระหว่างทั้งสองโลกก็เท่านั้น และทุกครั้งเธอก็จะเขียนจดหมายตอบกลับไปทุกฉบับถึงจะมีคำผิดบ้างก็ไม่สำคัญสำหรับเธอ แต่ทว่าในตอนนั้นสิ่งที่สำคัญกับเธอคือการสอบครั้งสุดท้ายในช่วงชั้นอนุบาล สำหรับเด็กมัธยมฯคนอื่น ๆ คงจะเป็นเรื่องยากในการทำข้อสอบแต่สำหรับอาเนล่าเธอแทบจะไม่ต้องอ่านหนังสือทบทวนเธอก็สามารถทำได้ง่าย ๆ ในคำคืนนี้เธอจึงเพียงแค่เขียนจดหมายตอบเพื่อนรักของเธอในโลกให้เสร็จ นำใส่ซองและนำไปให้แม่ของเธอฝากให้ครูส่งจดหมายฉบับนี้ให้กับเธอ จากนั้นเธอก็จึงรีบเข้านอน แต่อย่างนั้นเธอก็ยังคงนอนไม่หลับอยู่ดีเพราะมีเหตุผลเดียวคือเธอกลัวว่าจะอ่านคำบางคำในข้อสอบไม่ได้ ถึงเธอนางฟ้าแบบเธอจะเก่งมากก็จริงแต่บางครั้งคำอ่านของโลกมนุษย์ก็ยากเกินความสามารถของเธอ สุดท้ายการนอนมองเพดานไปเรื่อย ๆ ก็ช่วยทำให้อาเนล่าหลับหลับไปในที่สุด

/

เช้าวันนี้อาเนล่าตื่นสายมากกว่าปกติ เพราะความตื่นเต็นที่เข้าเล่นงานเธอเมื่อคืนทำให้เธอต้องนอนตาค้างอยู่นาน ถ้าแม่เธอไม่ได้มาปลุกเข้าเธอก็คงอาจจะขาดสอบก็เป็นได้ ทำให้เช้านี้เธอจึงเลือกที่จะใช้เวทมนตร์ในการแต่งตัวไปโรงเรียน เธอติดนิ้วสามครั้ง

เป๊ะ เป๊ะ เป๊ะ

เสื้อ กางเกง กางเกงชั้นในลอยมาหาเธอทีละตัวโดยที่เธอไม่ต้องออกแรงเดินไปแม้แต่ก้าวเดียว อาเนล่ารีบหยิบชุดของตัวเองมาใส่ให้เรียบร้อยแล้วสะพายกระเป๋าเป้สีเขียวอ่อนคู่ใจของเธอ จากนั้นจึงรีบลงไปทีชั้นล่างเพื่อไปหาแม่ของเธอที่รออยู่บนรถเรียบร้อย

“เราจะสายกันแล้ว”

แม่ของเธอบ่นอุบิบดงนั้นอาเนล่าจึงได้แต่นั่งนิ่งเงียบเพราะไม่อยากกลายเป็นเป้าโจมตีในการต้องมาฟังคนเป็นแม่บ่นจนหูชา อาเนล่ามองเหม่อออกไปนอกกระจกรถพลาถมองวิวภายนอกที่แสนคุ้นเคย บ้านเรือนที่เรียงรายกันเป็นตึก ตึกสูงตระหง่านลัดฟ้าที่เห็นก็ครั้งก็ยังไม่ชินกับภาพแบบนี้ถึงแม้ว่าเธอจะอยู่ที่โลกมนุษย์มานานมากแล้วก็ตาม รู้ตัวอีกทีรอยนตคันเก่าสีน้ำตาลของแม็กก็มาจอดที่หน้าโรงเรียนได้พอดีพอดีซึ่งถือว่าในเวลานี้ยังไม่สายเกินไป

“วันนี้แม่มารับตอนเย็นนะจ๊ะ”

อาเนล่าพยักหน้ารับคำของแม็กก่อนจะกุกกุกจอลงจากรถและรีบวิ่งเข้าประตูโรงเรียน เมื่อก้าวเข้ามาในเขตโรงเรียนได้แล้วเธอก็ค่อยเปลี่ยนจังหวะการก้าวเท้าที่เร็วขึ้นเป็นช้าลง เธอเดินไปที่อาคารเรียนชั้นเดียวซึ่งเป็นอาคารที่เธอเรียนอยู่ประจำ เธอมองเห็นเพื่อน ๆ ยืนอยู่หน้าห้องเหมือนทุกครั้งในตอนเช้าแต่ในตอนนี้ทุกคนกำลังเตรียมตัวเข้าสอบกันอย่างกระตือรือร้น เมื่อเห็นว่าเธอมาถึงแล้วเพื่อน ๆ ต่างหันมองมาเป็นตาเดียวก่อนจะร้องเรียกและโบกมือให้เธอ

“อาเนล่าเร็วเข้า!”

อาเนล่ารีบวิ่งไปหาเพื่อน ๆ ทันทีก่อนจะเตรียมของที่จำเป็นในการสอบเหมือนกับทุกที หลังจากนั้นเธอจึงมายืนเรียงแถวอยู่กับเพื่อนทุกคนอย่างเงียบ ๆ แต่ในใจของเธอกลับเดินเร็วเพราะก็ยังแอบกังวลกับการสอบอยู่บ้าง

“กลัวหรือ” เด็กผู้หญิงที่เคยชมว่าดวงตาของเธอสวยหันมาถามเธอและเอียงหัวน้อย ๆ อย่างคนสงสัย

“อืม...”

“เธอทำได้!”

เด็กผู้หญิงคนนั้นจับมืออาเนล่าไว้แน่นพลางเธาย้ำขึ้นลงอย่างคนตื่นเต้น อาเนล่าเห็นท่าทางของเด็กคนนี้ก็รู้ได้เลยว่าเธอคงเตรียมตัวมาดีแน่ ๆ นั่นยิ่งทำให้เธอไม่กังวลมากเข้าไปอีก แต่เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ยังคงไม่ยอมแพ้ในการให้กำลังใจเธอ

“เข้าห้องได้แล้วจะเด็ก ๆ”

เสียงของคุณครูประจำชั้นดังขึ้น เด็กนักเรียนคนอื่น ๆ วิ่งกรูกันเข้าไปในห้องเพื่อประจำที่ตรงที่นั่งของตัวเอง อาเนล่าเองก็เช่นกันที่เข้าไปนั่งตรงเก้าอี้ของเธอก่อนจะเริ่มทำข้อสอบ ถ้าเมื่อไรที่เธอวางดินสอและเวลาในการทำข้อสอบหมดลง เธอก็จะเขียนจบในชั้นอนุบาลในที่สุด และขณะที่เธอกำลังวุ่นอยู่กับการทำข้อสอบเด็กอนุบาลอยู่นั้นเธอก็คิดอะไรได้บางอย่าง บางอย่างที่น่าจะเป็นอีกจุดหนึ่งที่จะทำให้เธอล้ำที่จะทำอะไรมากขึ้นในโลกมนุษย์โลกที่เธอยังรู้จักไม่ดีพอ

เวลาล่วงเลยมาจนถึงตอนเย็น แต่อาเนล่ายังคงเล่นอยู่ที่โรงเรียนรอแม่ของเธอมารับ วันนี้เธอก็ยังคงอยู่ตรงที่ประจำของเธอ นั่นก็คือลำธารเล็ก ๆ หลังโรงเรียน แต่ในครั้งนี้นะเธอไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไปเหมือนทุกที เพื่อน ๆ ของเธอมานั่งเล่นกับเธอเหมือนกันตามประสาของเด็กที่ยังไม่อยากแยกกับเพื่อน ถ้าใครสักคนได้ผ่านมาเห็นก็คงจะนึกเอ็นดูกลุ่มเด็กพวกนี้ไม่น้อยเลยทีเดียวเพราะพวกเขาแค่เพียงนั่งกันข้างริมลำธารแล้วเอวขาลุ่มน้ำเล่นกันเท่านั้นพลางพูดคุยกันเรื่อยแล้ว มีเพียงแค่อาเนล่าเท่านั้นที่นั่งเงียบคอยตั้งใจฟังเด็กคนอื่น พวกเขาเป็นผู้พูดที่ดีในขณะที่อาเนล่าก็เป็นผู้ฟังที่ดีเช่นกัน

“นี่... ทุกคน ฉันเพิ่งไปฝึกมายากลมาละ”

อาเนล่าตัดสินใจโผล่ออกไปซึ่งคำพูดของอาเนล่าทำให้เพื่อน ๆ ต่างให้ความสนใจถึงขนาดที่ตาคูกวาวกันเป็นแถว อาเนล่าก็เห็นแบบนั้นใบหน้าของเธอก็เริ่มขึ้นสี แก้มของเธอเหมือนกับลูกมะเขือเทศสด

“ไหน! พวกเราอยากเห็น”

“ทำให้พวกเราดูเถอะนะ นะ!”

อาเนล่ายกนิ้วขึ้นมาเกาะแก้มกลับเกลื่อนความเขินของเธอ ก่อนจะกวักมือเพื่อน ๆ ทุกคนให้มามุ่งดูสิ่งที่เธอกำลังจะทำต่อไป อาเนล่าตีดนิ้วสามครั้ง

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ

แล้วเธอก็เอานิ้วจุ่มลงไปใต้น้ำอุ่น ๆ ในลำธาร อาเนล่าหลับตาลงพร้อมกับตั้งสมาธิจนเสียงรอบข้างเริ่มหายไปจากโสตประสาทของเธอ แต่ในขณะเดียวกันอาเนล่าก็เริ่มสัมผัสได้ถึงสายน้ำที่ไหลเอื่อย ดินนิ่มใต้น้ำในลำธาร และก้อนกรวดเล็ก ๆ อีกมากมาย อาเนล่าปลดปล่อยเวทมนตร์ออกมาผ่านทางปลายนิ้ว แสงสีขาวสาดส่องขึ้นมาจากน้ำเป็นแสงสีขาวที่เป็นประกายสวยงาม หลังจากนั้นอาเนล่าจึงค่อย ๆ ยกนิ้วของตัวเองขึ้นมาพร้อมกับหยดน้ำที่ลอยขึ้นมาติดกับปลายนิ้วของเธอ อีกทั้งยังมีหยดน้ำบางส่วนที่ลอยเคว้งอยู่ในอากาศอีกสองสามหยด เพื่อน ๆ ของอาเนล่าต่างตะลึงกับเวทมนตร์ของเธอ เสียงใสของเด็กผู้หญิงสามสี่คนตรงนี้ก็จึงทำให้ลำธาร ต้นไม้ และผืนหญ้าดูมีชีวิตชีวามากขึ้น

“สุดยอดเลยอาเนล่าเธอทำได้ยังไงนะ!”

“ทำอีกได้ไหม ๆ”

หนึ่งในเพื่อนของเธอเขย่าแขนของอาเนล่าเบา ๆ ซึ่งอาเนล่าก็ยินดี เธอวาดนิ้วผ่านอากาศให้เป็นรูปดอกไม้และถัดมาไม่กี่วินาทีก็ปรากฏเป็นหยดน้ำรูป ดอกไม้ แสงแดดยามเย็นที่สาดส่องลงมาที่หยดน้ำรูปดอกไม้ยังทำให้ดอกไม้ดูสวยงามมากขึ้นไปอีก

“แต่ว่าฉันขออะไรอย่างหนึ่งได้ไหม”

เด็ก ๆ พยักหน้ารับคำขอของผู้วิเศษของเธออย่างว่าง่ายเหมือนกับว่าอาเนล่าเป็นคุณครูประจำชั้นของพวกเขาได้อย่างไรอย่างนั้น

“เรื่องนี้เป็นความลับระหว่างพวกเรานะ สัญญา”

คงเป็นครั้งแรกที่เพื่อน ๆ ของอาเนล่าได้เห็นเธอยิ้มกว้างออกมาในแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน รอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มของความสุขที่ล้นเปี่ยม เป็นรอยยิ้มที่แสดงให้เห็นถึงความสบายใจที่ได้มีพวกเธอเป็นเพื่อนถึงแม้ว่ามันจะเป็นมิตรภาพช่วงวัยเยาว์ที่เมื่อโตขึ้นเราอาจจะหลงลืมมันไปก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นคำตอบของพวกเธอก็ยังคงทำให้อาเนล่าได้ยิ้มต่อไปจนกระทั่งแยกจากกัน ทำให้อาเนล่าพึงทลายกำแพงในใจของเธอไปได้ และยังทำให้อาเนล่าเข้าใจว่ายังมีมนุษย์ดี ๆ อยู่บนโลกนี้อีกมากมายจริง ๆ

“พวกเราสัญญา!”

๔ เริ่มแรกแห่งนรก

หลังจากวันนั้นก็ผ่านมาแล้วหลายปี ตอนนี้อาเนล่าได้เข้าเรียนในชั้นประถมแล้วเรียบร้อย รวมถึงค่อย ๆ เติบโตเข้าสู่ช่วงที่เรียกได้ว่าน่าจะเป็นช่วงที่เด็กคนหนึ่งน่าจะสามารถมีเพื่อนสนิทได้สักสองสามคน แต่ทุกอย่างมันแตกต่างจากเมื่อก่อนมาก ทุกคนในห้องมองว่าเธอเป็นเพียงแค่ธาตุอากาศ แน่ใจว่าอาเนล่าเคยรวบรวมความกล้าทั้งหมดของเธอเข้าหาเพื่อนร่วมห้องบ้างอยู่เหมือนกันแต่ทว่าสายตาที่พวกเขาอมองมายังเธอมันทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวประหลาด อีกทั้งยังเคยเกิดเหตุการณ์ที่ค่อย ๆ ก่อให้เกิดปมในหัวใจของเธอขึ้นมาทีละนิดทีละน้อย เธอจำเหตุการณ์วันนั้นได้ดี มันคือวันศุกร์เวลาบ่ายที่ทุกคนในห้องจะต้องรวมกลุ่มเพื่อทำงานตามที่คุณครูสั่งด้วยกัน อาเนล่าจึงเดินเข้าไปหากกลุ่มเพื่อนสักกลุ่มหนึ่งในห้อง พอพวกเขาารู้ตัวว่ามีใครบางคนต้องการที่จะเข้ากลุ่มด้วยอย่างอาเนล่า เด็กน้อยรุ่นราวคราวเดียวกันกับเธอทำเพียงแค่นั่งกลับมามองผู้มาเยือนอย่างเธอก่อนจะยิ้มแห้ง ๆ ให้

“ขอโทษนะ แต่กลุ่มของฉันคนครบแล้ว”

และเด็กกลุ่มนั้นก็เดินแยกจากเธอไปโดยทิ้งให้เธอยืนอยู่ตรงนั้นเพียงคนเดียว อาเนล่ารู้สึกไม่ดีนักที่ตัวเองกลายเป็นคนหัวเดียวกระเทียมลีบแต่เธอก็คงจะต้องทำใจให้ชิน

‘ไม่เห็นจะเหมือนในสารานุกรมของคุณลานีเลย’ เธอคิด

แม้เธอจะไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดอะไรก็ตามเธอถึงได้ต้องกลับมาอยู่คนเดียวแบบนี้อีกครั้ง และน่าเสียดายที่เธอขาดการติดต่อกับเพื่อน ๆ ในช่วงวัยเด็กไปแล้วไม่อย่างนั้นเธอก็คงได้พูดคุยกันอย่างสนุก ๆ เหมือนเมื่อก่อน

ในตอนนี้อาเนล่าในโรงเรียนได้ล่วงเลยมาถึงช่วงพักกลางวัน อาเนล่าตัดสินใจที่จะจัดการกับอาหารกลางวันของตัวเองในห้องน้ำแทนเพราะเธอไม่อยากไปพบเจอผู้คนมากมายที่โรงอาหารหรือที่อื่น ๆ ในโรงเรียน เพราะเมื่อไรที่เธอได้ย่างกรายเข้าไปในโรงอาหารสายตาของทุกคนมักจะหันมาจ้องเธอเป็นตาเดียวหลังจากนั้นจึงหันไปซุบซิบอะไรกันเองแล้วหัวเราะออกมา เหตุการณ์นั้นมันจึงฝังลงไป ในจิตใจของเธอจนเธอไม่อยากจะไปโรงอาหารอีก เธอจึงเลือกใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำในตอนกลางวันจนชินและแน่นอนว่าเธอทนกับกลิ่นของสิ่งปฏิกูลหรือกลิ่นห้องน้ำจนจมูกของเธอมันเริ่มตายด้านกับกลิ่นแบบนี้ไปแล้วเช่นกัน และด้วยความที่เธอไม่อยากให้ในห้องน้ำมีใครนอกจากเธอ อาเนล่าจึงมักจะใช้เวทมนตร์เสกกระดาษขึ้นมาก่อนใช้ปลายนิ้วที่ปล่อยพลังไปเพียงนิดเดียวเท่านั้นเพื่อให้เบรียบเสมือนปากกาค่อยเขียนข้อความลงไปว่า ‘อยู่ในระหว่างทำความสะอาด’ นั่นจึงทำให้เธอสามารถกินอาหารกลางวันของเธอได้อย่างสบายใจ แต่ในวันนี้ทุกอย่างมันต่างออกไป...
ขณะที่เธอกำลังมีความสุขกับแซนวิชไข่ดาวที่แม่ของเธอเป็นคนทำให้ เธอก็ได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำดังขึ้น

เอ๊ยด...

และจึงตามมาด้วยเสียงของเด็กผู้หญิงประมาณสองสามคนกำลังซุบซิบอะไรบางอย่างพร้อมกับหัวเราะเสียงเล็กแหลม อาเนล่าได้ยินไม่ถนัดแต่ก็ไม่อยากจะได้ใจอะไรไปมากกว่านี้นอกจากอาหารตรงหน้า เธอจึงค่อย ๆ วนกลับมาละเมียดละไมไข่ดาวและขนมปังนุ่ม ๆ อีกครั้ง อาเนล่าได้ยินเสียงเดินเข้ามาใกล้ห้องด้านในสุดที่เธอนั่งอยู่ก่อนจะเหลือบไปเห็นเงาเท้าซึ่งตอนนี้ยืนอยู่ที่หน้าห้องที่เธอนั่งแล้ว

กึ่ง! กึ่ง!

คนด้านหลังประตู ๆ ก็เขย่ากลอนประตูจนเกิดเสียงดังสะท้อนไปทั่วห้องน้ำหญิง อาเนล่าสะดุ้งจนเผลอทำแซนวิชขึ้นที่ยังกินไม่หมดหลุดหล่นจากมือ เธอก็มองไปมองแซนวิชทั้ง ๆ ที่เสียงเขย่าประตูก็ยังคงดังอยู่ไม่ขาดสาย ใจเธอตอนนี้ก็รู้สึกเสียดายอาหารกลางวันแสนอร่อยแต่ทว่าก็รู้สึกกลัวในเวลาเดียวกันว่าใครกันที่อยู่ด้านหลังประตูนั้น เพราะไม่ควรจะมีใครเข้ามาได้เพราะเธอก็เขียนป้ายไว้แล้ว

“นี่ รู้แน่หรืออยู่ในนี้อาเนล่า”

“คนอย่างเธอไม่มีเพื่อนคบจนต้องมาหลบอยู่ในนี้เลยหรือ น่าสงสารจริง คิคิดิ”

อาเนล่าจำได้ดีว่าเป็นเสียงของโบนิตาเพื่อนร่วมห้องของเธอส่วนอีกสองคนที่อยู่ด้วยกันกับเธอก็คงจะเป็นเพื่อนของโบนิตาแต่ในสายตาของคนอื่นรวมถึงอาเนล่าพวกเธอดูเหมือนเพียงลูกกระจอกที่มีไว้ให้โบนิตาใช้งานมากกว่า

“นี่ พวกฉันบอกให้เปิดใจ”

“รู้ไหมว่าการเขียนป้ายแบบนี้มันสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นนะ”

เสียงตะโกนของพวกเขาเด็กผู้หญิงพวกนี้ยังคงดังแข่งกับเสียงเขย่ากลอนประตูห้องน้ำไม่หยุดจนเธอกลัวว่าจะมีใครเข้ามาได้ยินแล้วจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ อาเนล่ารีบกุ๊กกิ๊กจอบเก็บข้าวของของเธอใส่กระเป๋าเป้สี่เหลี่ยมของเธออย่างลวก ๆ จนกระเป๋าเป้ของเธอตอนนี้มันตุงกว่าปกติ เธอยกกระเป๋าเป้ขึ้นสะพายหลังเรียบร้อยแต่เสียงทูปและเขย่าประตูห้องน้ำยังคงดังไม่หยุด อาเนล่าเห็นอย่างนั้นจึงจะเอือมมือไปปลดกลอนประตูออก แต่จู่ ๆ ประตูห้องน้ำเก่า ๆ ก็หยุดเขย่า เธอได้ยินเสียงของเด็กผู้หญิงขำคึกคักก่อนจะตามมาด้วยเสียงรองเท้าที่เดินออกไปจากห้องน้ำ

“จะเข้าคาบปายแล้วไปเรียนให้ทันด้วยละ ถ้าเธอไปทันนะ”

สิ้นเสียงของโบนิตาประตูห้องน้ำด้านนอกก็เปิดออกพร้อมกับเสียงประตูที่ปิดลงกลอนจนเสียงดัง อาเนล่าจึงค่อย ๆ ปลดกลอนประตูแล้วเปิดแง้มออกมาดูว่ายังมีใครอยู่ในห้องน้ำอยู่หรือไม่ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครเธอก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาอย่างช้า ๆ แล้วเดินไปล้างมือพร้อมกับเช็คสภาพของตัวเองเล็กน้อยตามประสาเด็กผู้หญิงที่ไม่ว่าเห็นกระจกเมื่อไรก็อันเป็นต้องสอดส่องดูตลอดเวลา เสร็จธุระจากตรงนั้นเสียงกริ่งเข้าเรียนช่วงปายก็ดังพอดีเธอจึงเตรียมตัวที่จะออกห้องน้ำและตรงกลับไปยังห้องประจำของเธอทันที แต่ทว่า

ประตูกลับเปิดไม่ออก

อาเนล่ารู้ได้ทันทีว่าประตูห้องน้ำถูกล็อคจากด้านนอก และจะเป็นใครไปไม่ได้เลยที่ทำแบบนี้ นอกจากโบนิตาและพวกลูกสมุนของเธอ อาเนล่าเริ่มเขย่าประตูเพื่อว่ามันยังจะพอมีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นมาบ้างแต่ไม่ว่าจะเขย่าแรงแค่ไหนประตูก็ยังไม่เปิด อาเนล่าเริ่มร้อนรนเพราะอากาศในห้องน้ำบรรยากาศที่แสนอับชื้นและแสงสว่างส่องไม่ค่อยเข้าเช่นนี้มันทำให้เธอใช้เวทมนตร์ในการสะเดาะกลอนประตูไม่ได้ เธอเริ่มคิดถึงหากในภาพยนตร์สืบสวนสอบสวนที่มักจะใช้ลวดมาสะเดาะกลอนประตู

แต่ในห้องน้ำแบบนี้จะไปหาลวดที่ไหนได้ละ เธอคิด

“ข้างนอกมีใครอยู่ไหมคะ!”

สุดท้ายอาเนล่าจึงเลือกใช้วิธีธรรมดาที่มนุษย์ทั่ว ๆ ไปมักใช้กันเวลาติดอยู่ในที่ที่ไม่สามารถออกไปได้ เธอเริ่มเคาะ ทูปประตูและตะโกนเรียกหาใครสักคนที่อยู่ด้านนอก จะเป็นคนทำความสะอาดหรืออาจารย์คนไหนก็ได้ขอแค่ใครสักคนมาเปิดประตูให้กับเธอ แต่ถึงอย่างนั้นก็เหมือนจะไม่มีใครได้ยินเสียงเธอสักคนเดียวแม้เธอจะทูปประตูเรียกร้องขอให้คนช่วยจนเริ่มเห็นริ้วสีแดงขึ้นเต็มทั่วฝ่ามือเล็กๆ ของเธอ อาเนล่าเริ่มมีน้ำตาปรึ่มหางตาเพราะกลัวว่าจะไปเรียนไม่ทันเวลาเพราะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ความรู้สึกที่ว่าตัวเองไม่น่าเป็นนางฟ้าก็เกิดขึ้นมาในหัวใจ เพราะถึงแม้ว่าจะเป็นนางฟ้าก็จริงแต่เธอไม่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ตามใจที่ต้องการเลย ระหว่างที่ทูปประตูและตะโกนเรียกร้องขอให้คนช่วยเธอก็เลือกที่จะพยายามลองใช้เวทมนตร์อยู่หลายครั้ง ผลคือเธอหมดแรงและทรุดลงไปกับพื้นทุกครั้งที่ได้ลองใช้เวทมนตร์เพราะพลังไม่มากพอ อาเนล่าเริ่มหมดแรงและกำลังจะพินาศกับประตูเพื่อหลบเพราะความเหนื่อยอ่อนล้าจากการพยายามออกไปจากห้องน้ำเก่าคร่ำครึนี้ ก็พอดีกับที่มีคนป้าทำความสะอาดที่เธอมักจะเดินสวนกันบ่อย ๆ เวลาเธอเข้าห้องน้ำมาเปิดประตูให้พอดี สีหน้าของคุณป้าดูตกใจกับการที่ต้องเห็นเด็กนักเรียนมาติดอยู่ในห้องน้ำทั้ง ๆ ที่เวลาเรียนเริ่มไปได้สักพักแล้ว

“ตายแล้ว ๆ ยายหนูไหวไหมเนีย!”

คุณป้ารีบเข้ามาประคองอาเนล่าให้ลุกขึ้น พลังช่วยเซ็ดเหงื่อจากที่ผุดขึ้นตามใบหน้าของอาเนล่าออกให้ด้วย

“ขอบคุณนะคะคุณป้า แต่หนูต้องไปแล้ว”

อาเนล่าก้มหัวเพื่อเป็นการขอบคุณให้กับคุณป้าแบบที่ไม่ได้ใส่ใจมากนักก่อนจะรีบหอบหัวของต่าง ๆ ของเธอวิ่งตรงไปที่ห้องเรียนประจำของเธอโดยทันที เสียงรองเท้าที่กระทบกับพื้นยามเธอวิ่งลงบันไดหน้าห้อง ๆ ดังไปทั่วทางเดินในอาคารเรียน เธอมองเห็นป้ายห้องเรียนของเธออยู่ลิบ ๆ ทำให้เธอดีใจจนตาลุกวาว อาเนล่ามาถึงประตูด้านหลังของห้องและรีบเปิดเข้าไปทันที เสียงการสอนของอาจารย์วิชาเลขเงียบลงหลังจากที่ได้เห็นคนที่เพิ่งจะมาสายก่อนจะมองมาที่อาเนล่าด้วยสายตาที่นิ่งดำหนิเธอ

“มาสายนะอาเนล่า”

“ขอโทษด้วยค่ะอาจารย์ พอดีว่าติดปัญหานิดหน่อย”

“ปัญหาที่ว่าของเธอคือการงมหาอะไรในโกสั่มหรือไง”

สิ้นเสียงของอาจารย์เพื่อน ๆ ในห้องก็หัวเราะเยาะของเธอเสียงดังไม่แพ้แต่อาจารย์ที่ร่วมวงหัวเราะเธอกับคนอื่นด้วย อาเนล่ามองไปรอบห้องถึงได้เห็นว่ามียังคนเดียวที่ไม่ได้หัวเราะเยาะเธอเหมือนกับคนอื่น นั่นก็คือไอริน หัวหน้าที่ห้องของเธอนั่นเอง อาจารย์สอนเลขพยักหน้าให้เธอกลับไปนั่งที่ของตัวเองพร้อมกับกลั้นซ้ำอาเนล่า ระหว่างที่อาเนล่าเดินไปยังที่นั่งของเธอ ก็เห็นว่าโบนิตาและเพื่อน ๆ ของเธอกำลังกลั้นซ้ำอาเนล่าอยู่พร้อมกับส่งรอยยิ้มเย้ยหยันมาให้เธอ อาเนล่าจึงทำได้เพียงแค่นิ่งสยตาคอนพวกนั้นและไม่หันกลับไปมองอีก เมื่อเห็นอาเนล่าหย่อนก้นของเธอลงกับเก้าอี้อาจารย์ประจำวิชาเลขคนนี้ถึงได้กลับมาสอนต่ออีกครั้ง

อาเนล่าค่อย ๆ หยิบหนังสือเรียนพร้อมกับอุปกรณ์การเรียนของเธอออกมาวางไว้บนโต๊ะเธอกางหนังสือออกเพื่อตามให้ทันบทเรียนที่อาจารย์กำลังสอน แต่จู่ ๆ ก็มีก้อนกระดาษที่ถูกลอยเข้าไ้ถูกโยนมาบนหนังสือของเธอพอดี อาเนล่าที่เห็นกระดาษนั้นจึงหยิบขึ้นมาดูก่อนจะมองไปที่ด้านขวาที่เป็นทิศทางที่กระดาษเดินทางมาหาเธอและลงจอดที่หนังสือเรียนเลขของเธอถึงได้เห็นฮาคุและเจดเพื่อนร่วมห้องกำลังมองมาที่เธอพร้อมกับรอยยิ้มกริมจนน่าสงสัย อาเนล่าจึงรีบคลิกกระดาษนั้นออกมาก่อนจะหันไปเสียอีกครั้งเมื่อได้เห็นข้อความในกระดาษ

‘ยายอาเนล่าอึดกระโปรง’

อาเนล่าชบกรามแน่นเพื่อเป็นการระบายความโกรธ ความเสียใจ และความอับอายที่ก่อตัวขึ้นในใจเธอ ยิ่งเกิดเหตุการณ์แบบนี้ก็ยิ่งทำให้เธอสงสัยว่าทำไมชีวิตของเธอมันถึงพลิกไป เธอไม่ได้ไปทำอะไรให้คนพวกนี้ด้วยซ้ำ สุดท้ายเธอก็ทำได้เพียงแค่อึดกระดาศษยับ ๆ แผ่นนั้นและโยนทิ้งออกไปนอกหน้าต่างให้พ้นสายตาเธอแล้วกลับมาตั้งใจเรียนอีกครั้งแม้ทางตาของเธอจะเห็นว่าสองคนนั้นกำลังหัวเราะเยาะเธออย่างหนัก ระหว่างที่เธอพยายามจะตัดสิ่งรบกวนรอบข้างออกไปนั้น เธอก็ได้นึกถึงคำพูดของแม่ในตอนแรกที่เธอกังวลเกี่ยวกับการเข้าทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ในตอนที่เราเริ่มมาอยู่ที่โลกมนุษย์แรก ๆ ตอนนั้นเธอกังวลมากว่าจะมีใครใหม่ที่จะไม่ชอบเธอแล้วผลักไล่ส่งออกไปให้พ้นตา แต่ในตอนนั้นมันทำให้เธอได้เข้าใจและทำใจยอมรับแล้วว่าเรื่องราวแบบนี้มันจะต้องเกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สองแน่นอน

“ถ้าผู้คนจะไม่ชอบลูกหรือเกลียดลูก ลูกอย่าถามหาเหตุผลเลย

เพราะบางทีความรู้สึกของการไม่ชอบหรือเกลียดใครสักคน มันก็ไม่มีเหตุผลหรอก”

แน่นอนว่าอาเนล่าเดาไว้ไม่ได้ ทุกเช้าที่เธอมาถึงโรงเรียนเธอจะต้องพบว่าของบางอย่างในลิ้นชักกระเป๋าของเธอที่อยู่หลังห้องหายไป พอไปดูอีกทีของพวกนั้นก็ไปอยู่ในถังขยะหน้าห้องแล้ว บนโต๊ะเรียนบางทีก็มีกองขยะทั้งแห้งและเปียกวางกองจนส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วทั้งห้อง และในวันที่ฮาคุและเจดเป็นเวรในการทำความสะอาดห้อง ในตอนเช้าที่เธอมาถึงโรงเรียนก็มักจะได้เห็นข้อความที่เขียนว่าอาเนล่าอึดกระโปรงเขียนไว้อยู่เต็มกระดานและเธอก็ต้องเป็นคนลบเองทุกครั้ง ห้องน้ำที่เคยเป็นเหมือนกับโรงอาหารส่วนตัวสำหรับเธอก็เริ่มจะไม่ใช้พื้นที่ปลอดภัยอีกต่อไป เพราะเมื่อไรที่เธอเข้ามากินข้าวกลางวันของเธอ ก็มักจะมีน้ำเซ็ดพื้นสาดเข้ามาในห้องที่เธออยู่แต่โชคดีที่อย่างน้อยอาเนล่าก็ยังพอหลบได้บ้างทำให้ไม่ได้เปียกโชกจนเหมือนลูกหมาตกน้ำ แต่ก็ไม่วายที่จะมีกลิ่นเหม็นแปลก ๆ ไชยออกมาอยู่ดี ซึ่งจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากโบนิตาและเหล่าเพื่อน ๆ ของเธอ จนตอนนี้แทบจะไม่มีใครกล้ายุ่งกับอาเนล่าแล้ว ยกเว้นไอรินเด็กผู้หญิงที่เป็นหัวหน้าห้องคอยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเธอหลายครั้งทำให้ในระยะเวลาหลัง ๆ มานี้มันตั้งแต่เกิดเรื่องราวมากมายทำให้เธอได้คุยกับไอรินบ่อยมากขึ้น

แต่ก็ยังไว้ใจไม่ได้อยู่ดี อาเนล่าคิด

ในเย็นวันนั้นแม่ของเธอมารับที่โรงเรียนตอนกลับบ้านแทนพ่อ อีกทั้งยังเดินกลับบ้านด้วยกันแทนที่จะเป็นการขับรถมารับเหมือนทุกที่ อาเนลล่าผิวดั่งเกิดจึงได้ตัดสินใจเอ่ยถามผู้เป็นแม่ไปอย่างช่วยไม่ได้

“ทำไมวันนี้พ่อไม่มารับล่ะคะ”

“พ่อไปทำธุระอีกเมืองสองสามวันจะ คงมารับไม่ได้ล่ะ”

อาเนลล่าพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะเดินเหยียบเคียงผู้เป็นแม่โดยไม่ได้เอ่ยปากอะไรออกมาอีก ทั้งสองคนเดินมาใกล้จนถึงหน้าบ้านของตัวเองถึงได้สังเกตเห็นว่ารถยนต์สีขาวของพ่อจอดไว้ที่โรงรถของบ้าน เธอและแม่นึกสงสัยว่าทำไมสามีของตัวเองถึงได้กลับมาเร็วกว่ากำหนดที่บอกไว้แต่ก็รู้สึกดีใจที่อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องไปไหนนานมากนัก

แต่ความสุขมันก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

สองแม่ลูกเดินเข้าไปปิดประตูบ้านออก ผู้เป็นแม่เดินก้าวเข้าไปในบ้านก่อนเพื่อหวังว่าจะได้พบกับหน้าสามีตามมาด้วยอาเนลล่าที่เดินตามแม่ของเธอไปติด ๆ เพื่อเจอกับพ่อในห้องรับแขก ภาพที่เห็นมันทำให้ทั้งอาเนลล่าและแม่ของเธอสับสนจนต้องยืนนิ่งค้างเติ่งอยู่อย่างนั้น ผู้หญิงอีกคนที่ร่ำรวควรวเดียวกันกับแม่ของเธอ นั่งอยู่ข้างกันกับพ่ออย่างแนบชิดสนิทสนม ในขณะที่พ่อเองก็ดูมีความสุขดีกับการได้อยู่กับผู้หญิงคนนั้น อาเนลล่าไม่เคยรู้จักกับเธอมาก่อนและเธอก็คิดว่าแม่ของเธอก็คงไม่รู้จักเช่นกัน จนกระทั่งพ่อเริ่มรับรู้ได้ว่าภรรยาและลูกของเขากลับมาแล้ว สีหน้าแห่งความสุขถึงได้แปรเปลี่ยนไปเป็นสีหน้าที่ดูจริงจังมากขึ้น บรรยากาศภายในห้องรับแขกที่เปิดไฟสว่างโล่งเหมือนกับแดดยามเช้าตอนนั้นก็กลับอึมครึมเหมือนกับว่าฝนกำลังจะตั้งเค้า

“มาคุยกันหน่อยไหมคุณ”

“คะ... คืออะไรหรือคะ”

“...คุณออกไปก่อนนะครับ”

พ่อของอาเนลล่าหันไปกระซิบกระซาบกับผู้หญิงคนนั้นและเธอก็ลุกออกไปอย่างว่าง่ายโดยที่ไม่ได้เหลียวมามองอะไรอาเนลล่ากับแม่ของเธอเลยแม้แต่คนเดียว เสียงประตูบานประตูบ้านเปิดและปิดลงอีกครั้ง

ปัง!

“มีมันหมายความว่าอะไรคะ” แม่ของอาเนลล่าเสียงสั่นเครือ เจ็บไปด้วยความโกรธและความเสียใจ เธอก็รู้แล้วว่าสามีของเธอมีใครอื่น

“ผมขอโทษ แต่ผมรู้สึกว่าเป็นอยู่ตอนนี้มันผิดปกติ ผมมีนางฟ้าเป็นภรรยาลูกผมก็เป็นครึ่งนางฟ้าครึ่งคน มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ”

“อย่าทะเลาะกันได้ไหมคะ หนูขอรู้...”

คราวนี้ทั้งพ่อและแม่หันมาที่อาเนลล่าเป็นทางเดียวกันด้วยสายตาที่แข็งกร้าวจนอาเนลล่าเริ่มกลัว มือเล็ก ๆ ของเธอกำชายกระโปรงแน่น

“เรื่องของผู้ใหญ่อาเนลล่า! ลูกอย่ามายุ่ง”

เสียงตะโกนของพ่อและแม่ที่พูดขึ้นมาพร้อมกันทำให้อาเนลล่าทำอะไรไม่ถูก สิ่งที่ได้ตอนนี้คือการร้องไห้ออกมาแข่งกับเสียงทะเลาะกันของทั้งสองคน อาเนลล่าทรุดลงไปนั่งกับพื้นหลังตาค้างหันหลังหนีความจริงที่ว่าครอบครัวของเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้วจริง ๆ เสียงตะโกนตำหนิสลัดกับเสียงร้องไห้ของนางฟ้าตัวน้อยยิ่งทำให้บรรยากาศในบ้านหลังนี้ดูแย่เข้าไปอีก จนในที่สุดอาเนลล่าก็ไม่อาจทนเสียงคำรามของผู้ใหญ่ที่ต่อสู้อันไกลมา เธอจึงเลือกที่จะวิ่ง วิ่งหนีกลับไปอยู่ที่ปลอดภัยที่สุดนั่นก็คือห้องนอนของเธอ อาเนลล่าเปิดประตูเข้าห้องไปและปิดประตูเสียงดัง ๆ หวังว่าจะให้พวกเขาหยุดมาฟังเสียงของเธอบ้างแต่มันกลับไม่เป็นผล

ทั้งเสียงขอร้องให้หยุดทะเลาะกัน

ทั้งเสียงร้องไห้ของเธอ

ก็ไม่อาจส่งไปถึงพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย

สิ่งที่อาเนลล่าทำได้ในตอนนี้เป็นคือร้องไห้ ร้องไห้ และร้องไห้ หัวใจของเธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกบีบจากกำปั้นของใครสักคนจนมันแน่นไปหมดจนต้องล้มตัวลงนอนชดกับพื้นพรมในห้อง อาเนลล่ายกมือขึ้นมากุมไว้ที่หน้าอกเพื่อหวังว่ามันจะช่วยบรรเทาความเจ็บ ความเสียใจ และความโกรธที่อยู่ใใจของเธอในตอนนี้ได้ หวาดหน้าตาที่โหลรินในตอนนี้เป็นบทเพลงกล่อมชั้นดีจึงทำให้อาเนลล่าผลอยหลับไปในที่สุด

กลิ่นเทียนหอมและเทียนไขลอยเข้ามาเตะจมูกอาเนล่าจนเรียกสติเธอให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อมองไปรอบ ๆ กลับพบว่าตอนนี้เธออยู่ในสถานที่ที่เหมือนกับบ้านใหญ่ยักษ์ที่สร้างและพันเกี่ยวไปด้วยรากไม้กับเถาวัลย์ใหญ่เล็กทาบทับกันไปมาจนเกิดเป็นสถานที่แห่งนี้ขึ้น ที่สำคัญมันยังดูอุดมสมบูรณ์อยู่ด้วยเพราะมีใบไม้ใบเล็ก ๆ งอกออกมาอยู่เต็ม บางเถาวัลย์ก็ห้อยลงมาจากเพดานบ้างทำให้สถานที่แห่งนี้ดูสวยงามแต่ก็ลึกลับในเวลาเดียวกัน แต่ใช้ความรู้สึกละสัมผัสทั้งหมดตอนนี้ก็รับรู้ได้เลยว่าเธอถูกพามาที่เดอะโลว์โดยใครสักคน

“ตื่นแล้วสินะเด็กน้อย”

เสียงเย็น ๆ ที่พูดอยู่ด้านหลังของเธอพร้อมกับลมหายใจอุ่น ๆ ที่เป่ารดที่ต้นคอของอาเนล่าทำให้เธอต้องหันขวับไปมองก่อนจะได้เห็นใครบางคนที่ไม่คิดว่าชีวิตนี้เธอจะได้เจอ ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้เป็นนางฟ้าที่เรียกได้ว่ามีชื่อเสียงที่ระจอนดินแดนเดอะโลว์มากที่สุด แต่กลับมีชื่อเสียงที่เป็นไปในทางที่แย่ เธอคืออาชญากรและนักโทษหลบหนีของดินแดนนี้ และเป็นนางฟ้าที่ใครต่อใครก็ต่างบอกกันว่าน่ากลัวมากที่สุด

“คุณ... คือ... เฮคาเทออย่างนั้นหรือ”

๕

เฮคาเท

ฉันเคยได้ยินเรื่องเล่าของนางฟ้าที่ชื่อเฮคาเทมาบ้างสมัยที่ยังกลับไปเยี่ยมเยียนที่เดอะโลว์อยู่บ่อย ๆ เธอเป็นนางฟ้าที่เรียนจบและได้คะแนนอันดับหนึ่งจากโรงเรียนฝึกหัดเวทมนตร์ชั้นสูง แต่ทว่าหลังจากที่เรียนจบนั้นเธอก็หายตัวไปกลายเป็นบุคคลหายสาบสูญ ไม่มีใครพบเห็นตัวเธออีกตั้งแต่เรียนจบรวมถึงไม่มีใครพบเห็นครอบครัวของเธอด้วย จนกระทั่งอีกสามปีถัดมา ชาวเฮคาเทแพร่สะพัดไปทั่วขนาดที่ว่าต้องป่าวประกาศมาถึงโลกมนุษย์โดยให้แค่เฉพาะชาวดินแดนเดอะโลว์ที่อยู่ในโลกมนุษย์เท่านั้นได้รับรู้เพื่อช่วยกันสอดส่องตามหาเฮคาเท เป็นเพราะว่าเฮคาเทได้ฆ่าล้างบางครอบครัวและตระกูลของเธอเอง และหลังจากนั้นเธอก็ได้รับพลังเวทมนตร์ด้านมืดมา ซึ่งถือเป็นเรื่องต้องห้ามของดินแดนเดอะโลว์ที่ห้ามผู้ใดถือครองเวทมนตร์ด้านมืดเด็ดขาด เฮคาเทจึงตกเป็นนักโทษหมายเลขหนึ่งของดินแดน สิ่งที่น่าแปลกคือ ถึงแม้จะรู้ว่าเธอกบดานอยู่ที่ไหนแต่พอพวกใจท์และผู้คุมกฏลินตามไปถึงที่นั่นกลับไม่พบแม้แต่ร่องรอยของเธอเลยแม้แต่นิดเดียว จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมจนปัจจุบันนี้ถึงตามจับตัวเฮคาเทไม่ได้สักที แต่ในตอนนี้ เฮคาเทนางฟ้าตนนั้นที่ฉันพูดถึงเธอได้มายืนอยู่ตรงหน้าฉันแล้ว มันเป็นไปได้ด้วยซ้ำที่เธอจะมาเจอฉันเพราะเฮคาเทไม่เคยรู้จักฉันมาก่อน ฉันนั่งอิงอยู่ที่พื้นในสภาพที่คราบน้ำตายังคงเกาะอยู่บนใบหน้าซึ่งมาจากการร้องไห้อย่างหนักหน่วงกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ เฮคาเทมีหน้าตาและรูปร่างที่แตกต่างจากที่ฉันคิดไปหน่อย เธอมีเส้นผมหยักศกสีดำแซมไปด้วยเส้นผมสีขาว ชุดคลุมยาวสีเลือดนกช่วยขัปให้ผิวสีขาวซีดของเธอดูผ่องและนำมามองอย่างประหลาด ดวงตาสีดำสนิททั้งดวงและดวงตาที่สามของเธอที่อยู่บนหน้าผาก เป็นหลักฐานที่บอกได้ชัดว่าได้รับพลังที่แท้จริงของเผ่าพันธุ์นางฟ้าโดยสมบูรณ์ เล็บสีดำยาวนั้นก็ช่วยทรงเสริมความน่าขนลุกในตัวของเธอเข้าไปด้วยเหมือนกัน เฮคาเทมองเห็นฉันก่อนจะส่งรอยยิ้มที่แฉ่งไปด้วยความเจ้าเล่ห์มาให้

“เสียงร้องไห้แห่งความเศร้าโศกและความโกรธแค้นของเธอ ฉันได้ยินมันนะ ตั้งไปถึงเดอะโลว์เลยล่ะ”
“คุณโกหก”

เฮคาเทหัวเราะให้กับคำตอบของฉันเสียงดังลั่น

“เรื่องราวของเธอฉันรู้หมดนะ”

พูดจบดังนั้น เฮคาเทก็ว่ายเวทมนตร์ออกมาผ่านฝ่ามือผอมบางของเธอจนเกิดเป็นแสงสีแดงฉานพร้อมทั้งวาดฝ่ามือบนอากาศ ขับพลังก็ปรากฏภาพนิมิตเหตุการณ์ทั้งหมดที่เธอได้พบเจอมาทั้งเรื่องดีและไม่ดี แต่จากที่ฉันเห็นในภาพนิมิตนั้นแล้วเรื่องที่ไม่ดีดันเยอะกว่ามาก

“ทำไมคุณถึงรู้ได้คะ”

“อยากรู้หรือ ฉันสอนให้ใหม่ล่ะ เพราะเธอไม่ได้เรียนเวทมนตร์ในที่ที่ควรจะเรียนนี่นา... แต่ก็ช่างเถอะ ฉันสอนเธอได้นะสนใจใหม่ล่ะ”

“แต่ว่า...”

“ถ้าเธอให้ฉันสอน เธอจะทำอะไรก็ได้อย่างที่ใจต้องการเลยนะ อย่างเช่น แก้วคันพวกที่มันทำไม่ติดกับเธอไง”

ประโยคที่บอกว่า แก้วคันพวกที่ทำไม่ติดกับเธอไง มันทำให้ฉันรู้สึกทันทีทันใด ‘อย่างนั้นหรือ... ถ้าฉันได้เรียนรู้เวทมนตร์มากกว่านี้ก็คงจะได้มีอะไรไปสู้กับพวกมนุษย์พวกนั้นบ้างใช่มั้ย แล้วอย่างนั้นฉันก็คงจะไม่เป็นฝ่ายที่ต้องรองรับมือพวกนั้นอยู่ฝ่ายเดียว’ ฉันเริ่มพินิจพิจารณาที่กับคำเชิญของเฮคาเท นางฟ้าที่ได้ชื่อว่าร้ายที่สุดในดินแดนเดอะโลว์ เพราะฉันเองก็กลัวนางฟ้าคนนี้ไม่ต่างอะไรกับคนในดินแดนเลย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เลือกที่จะตอบตกลง

“ถ้าคุณช่วยสอน ฉันก็ตกลง”

“ได้สิ... อ๊ะ ๆ แต่ว่ามีข้อแลกเปลี่ยนเล็กน้อยนะ”

“อะไรหรือคะ”

เฮคาเทโอนิ้วมือมาแตะที่ปากของตัวเอง

“ยังไม่บอกตอนนี้หรอกนะ ไว้ถ้าเธอลงมือจัดการทุกอย่างจบหมด ฉันจะบอกแล้วกัน”

ฉันพยักหน้ายินดียอมรับกับข้อเสนอของเฮคาเทออย่างว่าง่ายเพียงเพราะเธอจะช่วยสอนฉันให้ใช้เวทมนตร์ได้อย่างเต็มที่ และฉันจะได้ใช้เวทมนตร์จัดการคนพวกนั้นบ้างสักครั้ง เฮคาเทอยื่นมือมาให้ฉันจับซึ่งฉันเองก็ยื่นมือไปจับมือนั้น เธอดึงตัวฉันให้ลุกขึ้นมายืนได้อย่างง่ายดายตามที่ตัวของเธอดูผอมและสูงแต่กลับแรงเยอะมากมาจนน่าแปลกใจ เฮคาเทอคิดว่าสามครั้งเหมือนที่แม่ของฉันเคยทำเวลาจะใช้เวทมนตร์หรือเปิดประตูมิติเพื่อข้ามไปมาระหว่างทั้งสองโลก หลังจากนั้นเฮคาเทอก็ปล่อยให้คลื่นพลังเวทมนตร์ไหลผ่านมาที่ฝ่ามือของเธอจนเกิดเป็นแสงสว่างสีแดงขึ้นอีกครั้งก่อนจะวาดมือเป็นประตูมิติขึ้นมา ประตูมิติของเฮคาเทอต่างกับของแม่ฉันตรงที่ของเฮคาเทอมีแต่สีแดงและดำปะปนกันจนคล้ายกับเลือด เฮคาเทอผายมือให้ฉันก้าวเข้าไปก่อนและเมื่อก้าวออกมาจากประตูนั้น ฉันก็กลับมายืนอยู่ในห้องนอนของตัวเองตามเดิม

“แล้วฉันจะมาพาเธอลงมือที่เดอะโลว์ เธอต้องมาเรียนรู้เวทมนตร์กับฉันที่นี่ ไปล่ะเฮคาเทอ”

หลังจากนั้นประตูมิติก็ค่อย ๆ จางหายไป

นับตั้งแต่นั้นมาฉันก็เที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างโลกมนุษย์กับเดอะโลว์บ่อยมากขึ้น มากขึ้น และมากขึ้น จนในช่วงแรกที่ฝึกจนถึงกับล้มป่วยอยู่บ่อยครั้ง หรือเมื่อไรที่ใช้เวทมนตร์เพื่อความสะดวกในการใช้ชีวิตของตัวเองเหมือนทุกทีกลับมีเลือดกำเดาไหลลงอย่างกับก๊อกน้ำที่แตกทุกครั้งไป วันหนึ่งเองก็เช่นกันที่การข้ามไปมาระหว่างทั้งสองโลกส่งผลกับร่างกายและพลังกำลังของตัวเอง เลือดสีแดงสดหยดแฉะลงกลางหนังสือเรียนวิชาวรรณกรรมจนเกิดเป็นดวงใหญ่ ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปใต้โต๊ะเพื่อหยิบทิชชูมาเช็ดและอุดจมูกไว้เหมือนทุกที พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นไอรินที่นั่งอยู่โต๊ะด้านหน้าสุดของแถวหันมามองเธอด้วยความเป็นห่วง

‘ฉันท โอ เค’

อานล่ายับปากแบบไม่มีเสียงที่ละคำให้กับไอริน ไอรินเองก็ยิ้มให้น้อย ๆ ก่อนจะยกนิ้วโป้งให้แล้วหันไปสนใจกับบทเรียนที่คุณครูสอนอีกครั้ง

เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงพักกลางวัน ช่วงที่อานล่ายไม่ยอมให้มาถึงอีกครั้ง จริงอยู่ที่ตอนนี้อานล่ายจะใช้เวทมนตร์ได้ดีมากขึ้นแล้วแต่ด้วยสภาพร่างกายตอนนี้เธอไม่สามารถสู้กับมนุษย์พวกนั้นได้แม้จะเป็นนางฟ้าก็ตามที ในตอนกลางวันวันนี้อานล่ายจึงเลือกที่จะรอให้เพื่อนร่วมห้องทั้งหมดออกไปก่อนเมื่อเห็นว่าในห้องเหลือเพียงเธอคนเดียวเธอก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ แสงแดดในตอนเที่ยงใกล้บายนั้นสาดส่องเข้ามาหาตัวเธอพอดีนั่นจึงเป็นสัญญาณที่ดีที่จะได้ลองใช้เวทมนตร์ที่ได้เรียนรู้มาจากเฮคาเทอ เวลาที่พวกนางฟ้ามีพลังมากที่สุดก็ช่วงที่ได้อยู่ในอากาศที่ดีแบบนี้ อานล่ายปล่อยพลังออกมาผ่านฝ่ามือของเธอพลังก็ปรากฏแสงสีขาวสว่างขึ้นมา อานล่ายค่อย ๆ ยับนิ้วมือนี้อันนี้เพื่อเป็นการใช้เวทมนตร์ในการทำให้กล่องข้าวกลางวันของเธอลอยออกมาจากกระเป๋าเป้คู่ใจของเธอ กล่องข้าวสีฟ้าอ่อนของเธอโคลงเคลงเล็กน้อยยามที่มันค่อย ๆ ลอยเหนือพื้นและลงจอดอย่างสวยงามบนโต๊ะเรียนของอานล่าย เธอยิ้มเล็กน้อยให้กับผลงานของตัวเองแม้ว่าจะไม่ได้ดีมากนักแต่ก็ถือว่าพัฒนากล่องข้าวที่อัดแน่นไปด้วยแซนวิชไซรรมดา ๆ ที่เธอทำเองช่างแสนวิเศษในช่วงเวลาแบบนี้ ในจังหวะที่เธอกำลังจะกัดแซนวิชเข้าปากไปคำโตก็มีคนมาสะกิดเข้าที่ไหล่ของเธอทำให้อานล่ายสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อหันไปก็พบว่าคือไอรินหัวหน้าห้องที่คอยจะเป็นห่วงเธอเสมอตั้งแต่เกิดเรื่องที่อานล่ายเข้าห้องเรียนสายในคราวนั้น

“ขอกินข้าวด้วยคนได้ไหม”

ไอรินเป็นเด็กผู้หญิงที่เป็นมิตรกับทุกคน ใจดี และคอยช่วยเหลือเพื่อนร่วมห้องเสมอทำให้ทุกคนเลือกเธอให้เป็นผู้นำในวันแต่งตั้งหัวหน้าห้องของโรงเรียน และในตอนนี้อิรินก็กำลังเข้ามาผูกมิตรเด็กผู้หญิงแสนมีตมอย่างอานล่ายจนบางที่อานล่ายเองก็อดสงสัยไม่ได้ว่าที่เธอเข้ามาคุยด้วยนั้นเธออยากเป็นเพื่อนด้วยจริง ๆ หรือไม่

“ได้สิ แต่เธอคงต้องไปลากเก้าอี้ของเธอมาเองนะ เพราะข้าง ๆ ฉันไม่มีที่ให้นะ”

อานะลาบอกไอรินไปตามตรงเพราะตรงที่เธอนั่งอยู่นั้นคือที่นั่งท้ายสุด และที่ตรงนั้นก็ยังมีเพียงแค
โต๊ะของเธอเพียงคนเดียว เหตุก็เพราะโบนิตาเป็นคนยุ่งให้เพื่อน ๆ ทุกคนนั่งให้ห่างเธอ ทำ
เหมือนว่าเธอไม่มีตัวตนอยู่ แต่พอต้องการหาที่ระบายอารมณ์อานะลาก็กลับมีตัวตนขึ้นมา
เสียดี ๆ

ไอรินยกเก้าอี้ของเธอที่อยู่ด้านหน้าสุดมาวางไว้ข้าง ๆ โต๊ะของอานะลาเสร็จแล้วจึงหย่อนก้นนั่ง
ลงกับเก้าอี้พร้อมยกกล่องข้าวกลางวันของตัวเองขึ้นมาบ้าง อานะลาหันไปมองกล่องข้าวของ
ไอรินแล้วก็รู้สึกอิจฉาขึ้นมาเล็กน้อยเพราะมันเต็มไปด้วยอาหารที่มากไปด้วยคุณประโยชน์ต่าง
กับของตัวเอง

“แม่เธอทำให้หรอ”

“ไอรี เธออยากกินด้วยไหมฉันแบ่งไส้กรอกให้หะ”

ไอรินไม่ได้รอให้อานะลาพูดตอบด้วยซ้ำ แต่เธอก็จิ้มไส้กรอกชิ้นโตมาวางไว้ในกล่องข้าว
ของเธอทันที

‘ถ้าไม่เกิดเรื่องวันนั้น ฉันก็คงได้กินอาหารฝีมือแม่เหมือนเดิม’ อานะลาคิด

เด็กผู้หญิงทั้งสองต่างคนต่างก็จัดการกับมื้ออาหารกลางวันของตัวเองด้วยความเงียบ
ไม่มีใครพูดอะไรนอกเหนือจากนี้แต่ทั้งคู่กลับสบายใจที่ได้อยู่กันแบบเงียบ ๆ

ไม่มีผู้คน ไม่มีควมวุ่นวาย

แสงแดดและไอร้อนในตอนกลางวันเรียกให้เงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดออกมาจากหน้าผากของอานะลา
และไอรินเพียงเล็กน้อย ทั้งสองคนยกหลังมือขึ้นมาเช็ดเหงื่อออกไปพร้อมกันเหมือนอย่างกับ
แฝดทำให้ต่างคนต่างหันมองหน้ากันอย่างนึกขำก่อนจะยิ้มให้แก่กันเล็กน้อย เด็กหญิงทั้งสอง
เพียงแค่นั่งอยู่ข้างกันโดยเคล้าไปด้วยเสียงของเด็กนักเรียนที่กำลังจอบแจกันอยู่ด้านนอกและ
ลานสนามหญ้าด้านล่าง เสียงของผู้คนที่เดินอยู่บนอาคารจนเกิดเสียงซ่าไปมาของรองเท้าดัง
ขึ้นอยู่ลิบ ๆ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างมันเงียบเกินไปไอรินจึงเลือกที่จะเปิดบทสนทนาขึ้นมา

“ตอนกลางวันก็นั่งอยู่แต่ในห้องหรอ”

“ใช่”

“ไม่เหงาหรอ”

ใบหน้าที่ยิ้มออกไปทางหน้าต่างในตอนแรกหันกลับมาหาคู่สนทนาที่เอ่ยถาม “เหงาสิ...”
ไอรินเริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาเล็กน้อยจากการถามคำถามที่น่าจะไปแทงใจดำอีกคน แต่เพราะ
ความตั้งใจของเธอที่เต็มเปี่ยมตอนนี้เลยทำให้ไอรินตัดสินใจพูดออกไป

“ฉันฉันมานั่งกับเธอทุกวันเลยได้ไหม”

“... แต่เธอจะโดนแกล้งไปด้วยนะ”

“ไม่เป็นอะไรหรอ ฉันไม่สน”

“ตามใจแล้วกัน”

พออานะลาพูดจบก็รีบเข้าเรียนก็ตั้งขึ้นพอดี ตอนนี้เด็กนักเรียนกำลังทยอยกันกลับเข้ามาใน
ห้องเรียนกันแล้วทำให้ไอรินกำลังเตรียมย้ายที่กลับไปนั่งที่เดิมเพื่อรอเรียนวิชาต่อไปในช่วง
บ่าย และทันทีที่ไอรินย้ายกลับไปนั่งที่ตัวเองเรียบร้อยพวกโบนิตารวมถึงฮาคูและเจดก็กลับเข้า
ห้องมาพอดีพร้อมเสียงดังที่เป็นเอกลักษณ์ของทั้งสามคน พอเห็นว่าไอรินนอนเวีย่นอยู่ใกล้กับ
อานะลาก็พุ่งตรงมาหาโดยทันทีโดยมีโบนิตาคอดคอไอรินอย่างสนิทสนม

“มาอยู่กับหมาหว่าระวังกลืนเหม็น ๆ ติดตัวเอาหรอออกหัวหน้าห้อง”

“พูดให้มันดี ๆ หน่อยโบนิตา”

ไอรินขึ้นเสียงกว่าเดิมเล็กน้อยก่อนจะขยับตัวให้โบนิตาเอาแขนออกไป อีกฝ่ายที่โดนทำแบบ
นั้นใส่ก็เกิดอาการไม่พอใจพร้อมกับเอามือออกดอกตัวเองแสดงความเห็นอกว่า ในตอนนี้เพื่อน
ร่วมห้องคนอื่น ๆ ก็กำลังทยอยเดินเข้าห้องมาและมุ่งดูเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไปนี้
อานะลาเริ่มเป็นกังวลกับไอรินว่าเธอจะโดนลูกหลงไปด้วย อานะลาจึงรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้หวังจะ
แก้ไขสถานการณ์ตรงหน้าเองแต่ก็ถูกมือใหญ่ของฮาคูจับที่ไหล่และกดทำให้เธอนั่งลงทำให้ก้น
ของเธอกระแทกลงไปกับเก้าอี้อย่างเต็มแรง

“จะรีบไปไหนละยายก้อนี่”

อานเล่าเหตุการณ์กับคำที่ฮาคูใช้เรียกเธอทุกครั้งแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรไปได้มากกว่าการกำหมัดระบายความโกรธที่ก่อตัวขึ้น เสียงหัวเราะและเสียงซุบซิบนินทาทำให้เธออยากจะตีดนิ้วสามที่เหมือนที่เมื่อก่อนเธอทำแล้วหายตัวไปจากตรงนี้ บรรยากาศในห้องเริ่มมาคุขึ้นเรื่อย ๆ อานเล่าภาวนาขอให้คุณครูประจำวิชารีบเดินมาถึงห้องเร็ว ๆ สักที

“ทำไมชอบมายุ่งกับอานเล่ากันนัก”

โบนิต่ายกไหล่เล็กน้อยก่อนจะพูดตอบ “ต้องมีเหตุผลด้วยหรือไง”

“ฉันถ้าฉันมาอยู่กับอานเล่าคงไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

สายตาของคนทั้งห้องหันมาจับจ้องที่อานเล่าและไอรินเป็นตาเดียว แน่นนอนว่าในห้องนี้ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งโบนิตา และแน่นอนว่าไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของหัวหน้าห้องอย่างไอรินเช่นกัน

“หลังจากนี้ห้ามใครยุ่งกับพวกฉันทั้งสองคนนะ

ปล่อยให้พวกฉันอยู่กันแบบไร้ตัวตนไป... ส่วนเธอโบนิตา”

โบนิตานิ้งเสียบแต่สายตาของเธอยังคงฉายแววไปด้วยความไม่พอใจ ใบหน้าของเธอขึ้นสีด้วยความโกรธ จนกระทั่งไอรินเอ่ยออกมาเพียงประโยคเดียวว่าทางของโบนิตาก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“คิดจะแกล้งคนอื่นแล้วขอให้พ่อแม่เธอช่วยปิดข่าวไปถึงเมื่อไรกัน”

ทุกคนในห้องต่างก็รู้ว่าครอบครัวของโบนิตานั้นมีฐานะมากแค่ไหน กับแค่การที่ลูกสาวเพียงคนเดียวไปกลั่นแกล้งคนอื่นจนเริ่มจะเป็นข่าวใหญ่ ก็เพียงแค่จ่ายเงินกับผู้อำนวยการโรงเรียนนิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อปิดข่าวเท่านั้น แน่นนอนว่าเด็กที่โดนโบนิตาถล่มแกล้งมีจุดจบคือต้องจำใจย้ายโรงเรียนออกไปเองทุกคน

แต่ไอรินจะไม่มีทางให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นเป็นอันขาด

“ถือว่าตกลงนะ”

“ซี... ตามนั้นก็ได้”

ไอรินตัดสินใจยกโต๊ะและเก้าอี้ของตัวเองมาไว้ข้าง ๆ กับโต๊ะเรียนของอานเล่า เสียงครูดลากของหนักดังไปทั่วทั้งห้องเรียนแห่งนี้โดยมีสายตาเพื่อนทั้งห้องมองตามกัน จนกระทั่งคุณครูวิชาต่อไปเข้ามาในห้องสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจึงได้สงบลง ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปนั่งที่ของตัวเองโดยไม่ได้สนใจอานเล่ากับไอรินอีก โบนิตา ฮาคูและเจดเองก็จำใจแยกย้ายกลับไปนั่งที่ของตัวเองแม้ว่าจะขัดใจกับสิ่งที่ไอรินทำก็ตาม ตั้งแต่วันนั้นมารากลับแกล้งในห้องก็ลดลงไปบ้าง ทุกคนทำเหมือนอานเล่าและไอรินเป็นอากาศธาตุจริง ๆ แต่อานเล่ากลับมีความสุขที่เรื่องราวทั้งหมดมันเป็นแบบนี้มากกว่า

ในคืนนั้นหลังจากที่อานเล่ากลับมาถึงบ้าน แม่ของเธอยังคงมีสภาพไม่ต่างจากวันแรกที่พ่อเลือกเดินจากแม่และเธอไป ขวดสุราและแก้วเปล่ายังคงวางระเกะระกะอยู่บนโต๊ะ ในห้องรับแขกสวนแม่ก็ยังคงนั่งอยู่ที่โซฟาสีขาวตัวเดิมไม่เคยเปลี่ยน อานเล่าเองก็เลิกสนใจแม่แล้วเพราะเมื่อไรที่เข้าใกล้แม่ เธอมักจะโดนทุบตีกลับมาทุกที อานเล่ากลับไปห้องพร้อมกับปิดประตูล็อกจนให้เรียบร้อย เพียงแค่ปิดประตูสนิทก็มีเสียงกระดาดาร้อนเข้ามาทางหน้าต่างที่เธอเปิดไว้ กระดาดที่ว่านั้นคือจดหมายจากเฮคาเทที่ถูกริมาส่ง

อานเล่า

ฉันจะสอนเรื่องอื่นให้ รีบมาที่เดอะโลว์

เฮคาเท

พออ่านจบอานเล่าก็ตั้งใจจดหมายฉบับนั้นลงพื้นและตีดนิ้วสามที

เป๊ะ เป๊ะ เป๊ะ

แสงสีขาวปรากฏบนฝ่ามือของเธออานเล่าว่าดื่มน้ำอากาศหนึ่งครั้ง ปรากฏแสงสีขาวฉายขึ้นตรงหน้าของเธอเป็นประตูมิติเข้าไปยังดินแดนเดอะโลว์ อานเล่าก้าวเข้าไปในประตูและไม่กลับมาอีกจนกระทั่งถึงเช้าของอีกวัน

๖ ดวงที่สาม

เมื่อก้าวเข้ามาถึงเดอะโลว์ได้แล้วประตูมิติก็จางหายไปเหมือนทุกที ห้องฟ้ายามเย็นของเดอะโลว์มองก็ครั้ง ๆ ก็ยังคงสวยงามเสมอในสายตาของอานะล่า สีส้มตัดกับสีชมพูอ่อนนั้นทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ สายลมเย็นที่คุ้นเคยพัดพาให้อานะล่าได้เริ่มก้าวเท้าเดินไปตามทางเพื่อมุ่งหน้าไปยังสถานที่ฝึกเวทมนตร์กับเฮคาเท จากที่เริ่มเดินอย่างช้า ๆ ก็เปลี่ยนเป็นการเดินเร็ว จากเดินเร็วเริ่มเปลี่ยนเป็นการวิ่งเพราะอานะล่าไม่อยากจะคนที่เธอรู้จักมาเจอเธอโดยเฉพาะกับเนโค เธอเป็นคนที่อานะล่าไม่อยากจะเจอมากที่สุดในตอนนี้อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้เป็นใจให้เธอมากเท่าไรนัก อานะล่าเห็นตัวของเนโคอยู่ลิบ ๆ ที่ทางเข้าเมืองลูน่า เขาดูโตจากเมื่อตอนเด็กเยอะมาก ส่วนสูงที่มากขึ้นร่างกายที่กำยำ และดวงตาทั้งพันดวงที่เปิดอยู่นั้นยิ่งส่งให้เขาดูเป็นเผ่าพันธุ์ใจที่นำเกรงขามจนเธอเองก็แอบนึ๊กกลัวเขาขึ้นมาเหมือนกัน อานะล่าเลี่ยงการเจอหน้าของเนโคโดยการวิ่งอ้อมไปคนละทางด้วยความเร็ว ก่อนจะกระโดดตัวขึ้นสูงเท่าที่จะทำได้ ทันใดนั้นร่างกายของเธอแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ปีกที่คล้ายกับปีกผีเสื้อสีนิลก็สยายออกมาจากด้านหลังของเธอ ผิวขาวนวลของเธอแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวซีดดุจหิมะ ดวงตาของเธอแปรเปลี่ยนเป็นสีดำทั้งดวง แล้วเธอก็เริ่มออกตัวบินไปยังที่ที่นัดพบของเฮคาเท นั่นก็คือสถานที่ลับของเธอเอง ทุ่งกว้างที่รายล้อมไปด้วยต้นสนสีแดง... แต่ก็ยังคงไม่รอดพ้นสายตาของเนโคอยู่ดี เขารู้แล้วว่าอานะล่ามาที่ดินแดนแต่มน่านแปลกที่เธอไม่เข้ามาทักทายเหมือนทุกทีทำให้เขาเลือกที่จะเดินตามเธอไปอย่างเงียบ ๆ เพื่อที่จะรู้ว่าเธอกำลังจะทำอะไรกันแน่ และกรรที่ได้เห็นเธอลับเปลี่ยนร่างแบบนี้ยังทำให้เขากังวล

เพราะอานะล่าไม่ใช่คนที่จะลับเปลี่ยนร่างพร้าเพรีอย่างนั้น

เขามองตามปีกสีนิลของเธอที่บินหายวับไปทางที่จะไปทุ่งกว้างซึ่งเป็นสถานที่ลับของเนโคกับอานะล่าสองคน เขาจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วมากขึ้นจนเขานึกหงุดหงิดที่ตัวของเขาโตเกินไปจนทุกครั้งที่เขาเข้าท่าลางกับพื้นวิ่งไปตามทางมักจะส่งเสียงดังตึงตึงจนผู้คนรอบ ๆ ต้องหันมามองเขาด้วยสายตาหวาดระแวงว่าใจที่อย่างเขาจะอาละวาด แต่ในตอนนี้อย่างไรก็ตามเขาไม่สนอะไรอีกแล้ว

‘อานะล่า เจ้าจะทำอะไรกันแน่’

/

สายลมที่ทุ่งกว้างวันนี้พัดแรงกว่าปกติจนอานะล่าเกือบควบคุมการบินของตัวเองไม่ได้ทำให้การบินลงถึงพื้นหญ้านุ่ม ๆ นั้นเป็นการโถกถิ้งไปตามพื้นหญ้าแทน เศษใบไม้และใบหน้าเกาะติดอยู่ตามหัวตามตัวของเธอจนสกปรก อานะล่าจึงลุกขึ้นมาปิดเศษเหล่านั้นออกจกตามตัว เมื่อเงยหน้าขึ้นมามีก็เจอกันกับเฮคาเทแล้ว

“พร้อมหรือยัง”

“พะ... พร้อมอะไร”

“นั่งลงสิ”

อานะล่าถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เพราะเมื่อสักครู่เธอเพิ่งจะลุกขึ้นมายืนหัวโตอยู่ตรงนี้ได้ แต่คนที่เรียกได้ว่าเป็นอาจารย์ในการสอนเวทมนตร์กับเธอดันสั่งให้นั่งลง เฮคาเทนั่งลงตามอานะล่าก่อนจะจับมือของเด็กหญิงตรงหน้ามาวางไว้บนตักและหยางฝ่ามือของอานะล่าให้หงายขึ้น

“วันนี้ข้าจะสอนเจ้ารวบรวมพลังจากธรรมชาติ ผสมกับพลังในตัวเจ้า”

“แต่บทเรียนแบบนั้นมันต้องเรียนในโรงเรียนฝึกหัดเวทมนตร์ชั้นสูงไม่ใช่หรือไง”

“เจ้าดูถูกข้าหรือ ข้าได้เป็นหนึ่งในการสอนชั้นสุดท้ายเสียจะนะ!”

ถ้านับจำนวนครั้งในการถอนหายใจของตัวเองได้อานะล่าคิดว่าตัวเองคงถอนหายใจไปแล้วหลายพันครั้ง นิสัยที่แท้จริงของเฮคาเทจะไม่ใช่คนที่จะเป็นอาชญากรในดินแดนได้ เธอดูเหมือนพวกบ้าชอบกวบนประสาทคนอื่นมากกว่า

คนเรารู้หน้าไม่รู้จักจริง ๆ

เพราะในวันนี้เธออาจจะปกติดี แต่ในอนาคตเธออาจจะลุกขึ้นมาฆ่าใครสักคนก็ได้

เฮคาเทพิธอธิบายสิ่งที่อานเล่าต้องทำต่อไปหลังจากนี้คือการตั้งสมาธิเพื่อปล่อยให้พลังในตัวของเธอออกมาผ่านฝ่ามือเหมือนทุกครั้ง สิ่งที่ยากคือการรวบรวมพลังธรรมชาติรอบ ๆ ตัวมาหลอมรวมให้เป็นหนึ่งเดียวกับพลังที่มีติดตัวอยู่ ณ ตอนนี้อย่างดี แต่มันกลับยากเย็นสำหรับอานเล่าที่ไม่เคยได้แม้แต่ได้เหยียบเข้าไปในโรงเรียนฝึกหัดเวทมนตร์ชั้นสูงชนิดที่ว่าแม้แต่ปลายนิ้วเท้าเธอยังไม่มีโอกาสได้เหยียดเข้าไปใกล้ประตูสีทองบานใหญ่ของโรงเรียนเลยแม้แต่บ่อย อานเล่ารู้สึกเหมือนเด็กน้อยกำลังหัดเดินที่กำลังค่อย ๆ เรียนรู้สิ่งที่นางฟ้าคนอื่นในเผ่าพันธุ์สามารถทำได้ง่าย ๆ อานเล่ารู้สึกเหมือนพลังของเธอกำลังซัดกระแยกกันอยู่ในร่างกายของเธอ แสงสีขาบบนฝ่ามือของเธอสะท้อนออกมาเป็นประกายวิบวับ ในบางครั้งก็ปล่อยออกมาเป็นแสงจ้าเสียจนเฮคาเทพิธคอยยืนคุมเธอต้องเบือนหน้าหนีเพราะแสงตาจนภาพเริ่มเบลอ

“อานเล่า เจ้ากำลังจะทำพลาดตั้งสติซะ”

“ข้ารู้แล้วนะ!”

อานเล่าเริ่มรื้อรจนจนเปลวตะโกลนใสเฮคาเทพิธเธอนิ่งนิ่งไปพักหนึ่งกับเสียงตะโกลนของนางฟ้าเด็กคนหนึ่งที่ปกติมักจะเฉยชากับสิ่งรอบข้างแต่ตอนนี้อานเล่ากำลังแสดงอีกด้านหนึ่งของเธอให้เฮคาเทพิธเห็น และการที่ได้เห็นอานเล่าในมุมนี้ทำให้เฮคาเทพิธรู้สึกพอใจจนเปลวกระตุกยิ้มมุมปาก

“ซึกจะสนุกแล้วสิ”

แสงสว่างสีขาบบนฝ่ามือของอานเล่าเริ่มคงที่มากขึ้น เวทมนตร์ของอานเล่ากำลังส่องสว่างเป็นประกายระยิบระยับดังดวงดาวที่ส่องสว่างบนท้องฟ้า อานเล่าเงยหน้ามองเฮคาเทพิธด้วยรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความดีใจ ดวงตาสีดำสนิทของอานเล่าเป็นประกายยามที่รู้ว่าตัวเองทำสำเร็จ แต่ ๆ ๆ ร่างกายของอานเล่าก็เริ่มรู้สึกแปลก ๆ เวทมนตร์ที่ปรากฏบนฝ่ามือของเธอมอดดับลงพร้อมกับความรู้สึกได้ถึงพลังประหลาดที่วิ่งวนอยู่ในตัวของเธอ อานเล่าเอามือกุมที่หัวของตัวเองเพราะเธอรู้สึกปวดหัวเหมือนจะระเบิด

“เฮคาเทพิธ ข้ารู้สึกไม่ค่อยดี”

“อดทนไว้เด็กน้อย ของจริงกำลังจะเริ่มจากนี้”

อานเล่าพยายามย่นตัวเองให้ลุกขึ้นแต่ก็ไม่สามารถลุกขึ้นได้ ร่างกายของเธอหนักเหมือนกับลูกตุ้มยักษ์ลุกขึ้นมาได้เพียงนิดเดียวเธอก็ทรุดลงไปนั่งคุกเข่าลงพร้อมกับกุมหัวของตัวเองไปด้วย เส้นเลือดตามแขน ขา ลำคอ และใบหน้าเริ่มปูดโปนขึ้นจนเห็นได้ชัด ดวงตาของเธอเริ่มเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีแดงกำเพราะน้ำตาที่หลังไหลออกมาเป็นเลือด อานเล่าขี้ตาหวังจะบรรเทาความแสบบริเวณดวงตาแต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นนอกจากได้รับความแสบเหมือนโดนของแหลมคมกรีดลงมาบนดวงตาของเธอ

“ข้าแสบตา! ข้าแสบตา! หัวของข้าก็เหมือนจะระเบิดเลย!”

เธอตะโกนออกไปหวังว่าเฮคาเทพิธจะเข้ามาช่วย แต่ไม่เลย...

เฮคาเทพิธทำได้เพียงแค่นิ่งอยู่ห่าง ๆ พร้อมกับกอดอกมองอานเล่าด้วยสายตาที่อยากจะบ่งบอกความรู้สึกได้ และเพียงเสี้ยววินาทีที่อานเล่ารู้สึกว่าที่หน้าผากของเธอกำลังมีบางอย่างนูนปูดออกมา ของเหลวสีแดงข้นเริ่มซึมออกมาผ่านรอยปริแยกบนหน้าผากของเธอ อานเล่ายกมือขึ้นกุมและสัมผัสไปที่สิ่งที่กำลังนูนออกมา สิ่งนั้นมีลักษณะเป็นวง รีที่หน้าแปลกคือเธอรู้สึกว่าเธอสามารถขยับและบังคับได้เหมือนกับว่ามันคืออวัยวะหนึ่งในร่างกายที่เพิ่มขึ้นมาและในที่สุดรอยปรินั้นก็ระเบิดออก

โผละ!

ของเหลวสีแดงยังคงไหลออกมาไม่ขาดสายจากจากระเบิดของรอยปรินั้น อานเล่ากรีดร้องด้วยความเจ็บปวด เธอหลับตาทั้งสองข้างของเธอแน่นแต่เธอยังคงรู้สึกว่าเธอมองเห็นวิวิทัศน์ที่รอบด้านได้ ภาพที่เห็นตรงหน้ากลายเป็นสีแดงเพราะหยาดโลหิตที่บดบังการมองเห็นของอานเล่ายังคงหลงเหลืออยู่ ตอนนี้อากาศทุกอย่างที่เคยเกิดขึ้นเมื่อครู่หายไปแล้ว ทั้งอาการปวดหัวเหมือนจะระเบิด แสบตา และเส้นเลือดที่ปูดโปนออกมาก็จางหายไปด้วย เหลือเพียงแต่พลังเวทมนตร์ที่อานเล่าสัมผัสได้ว่ามันล้นอยู่ในตัวเธอเต็มเปี่ยม เธอเริ่มคิดว่าสิ่งที่ปรากฏขึ้นบนหน้าผากของเธอจะใช้สิ่งนั้นหรือไม่ เธอจึงลองขยับสิ่งนั้นดู

มันคือดวงตาดวงที่สามของเธอ

เธอเบิกดวงตาที่สามของเธอได้แล้ว

อาเนล่านั้นนั่งค้างเติ่งอยู่อย่างนั้นก่อนจะค่อย ๆ ยันตัวเองให้ลุกขึ้นมาประจันหน้ากับเฮคาเท

“นะ... นี่ข้า”

“ใช่แล้ว เจ้าเบิกตาที่สามของเจ้าได้แล้ว ที่นี้เจ้าก็ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว”

“ข้าไม่ยกคิด ว่าการเบิกตาที่สามมันถึงได้ทรมานขนาดนี้”

“มันก็ไม่ทรมานหรอก ถ้าเป็นการเบิกตาที่สามอย่างปกตินะนะ”

อาเนล่านั้นคิดว่ามันเป็นปมกับคำตอบที่ทำให้เธอมีคำถามมากขึ้นกว่าเดิม เธอเดินไปกระซอกเสื้อคลุมของเฮคาเทด้วยความโมโห เพราะสิ่งที่นางฟ้าคนนั้นทำให้มันเหมือนกับพาเธอมาทรมานเล่น ๆ

“โอ้โอ้ ใจเย็นก่อนเด็กน้อย”

“เจ้าทำอะไรกับข้า!”

“ก็... เพราะเจ้าเป็นไอ้พวกลูกครึ่งนี่ นางฟ้ากับมนุษย์ แถมยังมีแต่เวทมนตร์ดำอยู่ในตัวเจ้า การเบิกตาที่สามมันก็จะผิดธรรมชาติแบบนี้ล่ะ”

คำตอบของเฮคาเททำให้นางฟ้าตัวน้อยที่เพิ่งหัดก้าวเดินในเส้นทางของการใช้เวทมนตร์ดำนั้นนั่งงันไป และแน่นอนคำตอบแบบนั้นทำให้เธอรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตาของตัวเอง

“ขนาดในโลกนี้ ข้ายังเป็นตัวประหลาดอีกหรือ...”

“เมื่อไหร่เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

เฮคาเทชายตามองอาเนล่านั้นมีแต่เลือดเหนียวเหนียวเกาะอยู่ตามร่างกายเต็มตัวไปหมด ก่อนจะตัดสินใจที่จะพาอาเนล่ากลับไปยังที่กบดานของตัวเองอีกครั้ง ที่กบดานของเฮคาเทอยู่ไกลลึกเข้าไปในป่าต้นสนสีแดง ถ้าไม่ใช่คนที่ชำนาญเรื่องเส้นทางจริง ๆ ก็สามารถหลงทางได้ง่าย ๆ

ที่กบดานของเฮคาเทอยู่ในต้นสนต้นยักษ์ที่ตั้งอยู่กลางป่าและโดดเด่นที่สุดในบรรดาต้นสนทั้งหมด ตรงลำต้นด้านหน้ามีประตูเล็ก ๆ อยู่หนึ่งบานที่ถูกพันไปด้วยเถาวัลย์มากมายจนเนียนไปกับลำต้น เสียงประตูไม้เกาตังลั่นเอี้ยดอ้าจนเกิดเสียงดังไปทั่วบริเวณ ถัดจากประตูนั้นไปเป็นบันไดไม้ที่มุ่งหน้าลงไปสู่ชั้นใต้ดินของบ้านต้นไม้หลังนี้ กลิ่นเทียนหอมและกลิ่นไม้ไผ่ไปทั่วบริเวณตั้งแต่ได้เข้ามา อาเนล่าก้าวลงบันไดตามเฮคาเทไปติด ๆ เมื่อลงมาถึงด้านล่างก็ปรากฏสถานที่ที่คุ้นตาอาเนล่าอีกครั้ง นางฟ้าสาวจับอาเนล่าถอดเสื้อผ้าเสื้อผ้านอกก่อนจะจูงมือเธอไปยังห้องอาบน้ำที่มีเพียงอ่างไม้สีด้าคร่ำครึที่ด้านในเต็มไปด้วยน้ำสะอาดเพื่อให้อาเนล่าได้ล้างความเลือดแห่งกรังออกจากร่างกาย ทุกนาทิตู กุณินาทีที่เธอล้างตัวก็พลางคิดไปถึงคำพูดของเฮคาเท ประโยคพวกนั้นยังคงหลอกหลอนอาเนล่าไม่จางหายไปเพราะมันทำให้เธอรู้สึกว่าจะไม่ว่าจะอยู่ที่ใด เธอก็ไม่มีวันเหมือนคนอื่น

สรุปแล้วเธอคือตัวอะไรกันแน่

/

หลังจากที่ชำระร่างกายเสร็จแล้วน้ำใสสะอาดก็เปลี่ยนเป็นสีแดงคล้ำจนทำให้อาเนล่ารู้สึกอยากจอาเจียนออกมาเพราะกลิ่นเหม็นคาวในอ่างไม้ เธอเห็นชุดกระโปรงสีดำที่เฮคาเทแขวนไว้ให้ตรงเก้าอี้ตรงมุมห้องเธอก็รีบหยิบขึ้นมาใส่แล้วเดินออกไปด้านนอกทันที เพราะกลัวว่าเวลาที่โลกมนุษย์จะสว่างเลยไปไกลมากแล้วรวมถึงเธอก็แอบกลัวว่าแม่เธอจะเป็นห่วงเธอ ถึงแม้จะรู้คำตอบอยู่แล้วว่าแม่คงไม่สนใจอะไรเธอในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เมื่อหันกลับไปมองคนที่เปรียบเสมือนกับอาจารย์ของตัวเองที่นอนเอาขาตบกับโต๊ะที่เต็มไปด้วยขวดยาและขวดสตีร์ดองอย่างคนไม่รู้ร้อนรู้หนาวทำให้อาเนล่าถึงกับต้องถอนหายใจออกมาอีกครั้ง

“ตอนนี้เจ้าอาจจะยังไม่รู้เวทมนตร์เฉพาะตัวของเจ้า แต่ถ้าเจ้าหมั่นฝึกบ่อย ๆ

สักวันพลังนั้นจะแสดงออกมาเอง วันนี้พอเท่านี้ เอ้อ ข้าไม่ไปส่งนะวันนี้ก็กลับบ้านแล้วกัน”

นางฟ้าตัวน้อยยืนมองเฮคาเทก่อนจะเดินออกมาจากที่บ้านต้นไม้อย่างเงียบ ๆ อาเนล่าตั้งใจจะเดินไปถึงสะพานตรงทางเข้าดินแดนซึ่งแน่นอนว่ามันค่อนข้างไกลพอสมควร แต่สภาพของเธอตอนนี้คงไม่สามารถเรียกปีกของเธอออกมาได้ไปอีกสักพักเธอจึงต้องแบกสิ่งของตัวเองไปให้ถึงสะพานนั้นให้ได้ เมื่อเดินออกมาได้เพียงนิดเดียวเธอก็เห็นเงาสูงใหญ่ที่แอบอยู่ตรงมุมหนึ่งของต้นสน และเมื่อลองเพ่งให้ดี ๆ

เจ้าของเงาสูงนั่นคือเนโคเพื่อนรักของเธอนั่นเอง สีหน้าของเขาดูเป็นกังวลมากเพราะอาเนล่ากับเนโคไม่ได้เจอกันมาหลายปีแล้วจนกระทั่งวันนี้

“เจ้ากลับมาบ่อยนะช่วงนี้”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“ข้ารู้แล้วกัน เจ้ามาทำอะไรที่นี้มาหาใครหรือไง”

อาเนล่าหน้าถอดสีเพราะเธอกลัวว่าเนโคจะรู้ว่าเธอมาทำอะไรที่นี่ อีกทั้งยังกลัวว่าเธอจะเป็นต้นเหตุให้ใครต้องมาเจอกับเฮคาเท อาเนล่าหันกลับไปมองที่ด้านหลังเพื่อที่จะตรวจดูบ้านต้นไม้ของเฮคาเทแต่ปรากฏว่า

บ้านต้นไม้หลังนั้นหายไปแล้ว ไม่เห็นแม้แต่ประตูทางเข้า

เธอรู้สึกทั้งกับการเอาตัวรอดของเฮคาเทและพลังเวทมนตร์ของนางฟ้าตนนั้นที่สามารถหลบหนีได้เพียงเสี้ยววินาที นั่นแสดงว่าเฮคาเทต้องรู้ว่าเนโคสะกดรอยตามมาทำให้อาเนล่าตัดสินใจจะไม่บอกเรื่องราวทั้งหมดกับเนโคเพื่อไม่ให้เขาต้องได้รับอันตราย

“ข้ามาทำธุระ เจ้าไม่เกี่ยวอะไรหรอก”

“ข้าขอเตือนอะไรอย่างนะ อาเนล่า”

เนโคพูดเสียงแข็งกร้าวขึ้นมาเพียงนิดเดียวแต่สามารถสะกดได้ทุกการเคลื่อนไหวของอาเนล่า เธอรู้สึกเหมือนต้องมนตร์ให้ต้องสงบปากสงบคำเพราะดวงตาทั้งพันดวงของเนโคที่อยู่ภายใต้ความมืดนั้นกำลังเบิกออกกว้างจนน่ากลัว

“ไม่ว่าเจ้าจะทำอะไรอยู่ ข้าขอให้เจ้าหยุดแล้วอย่ากลับมาที่เดอะโลว์อีก เข้าใจไหม”

“ข้า...”

“เจ้ากลับมาบ่อยมากเกินไป ข้ากลัวเจ้าจะเป็นบ้า”

คำตอบของเขาทำให้อาเนล่าหลุดข้าออกมา คงเป็นเพราะด้วยความโล่งใจที่เขาไม่ได้รู้อะไรไปมากกว่านั้นว่าเธอมีแผนจะทำอะไรหลังจากนี้ต่อไป

เนโคมีแต่ความเป็นห่วงแบบเด็ก ๆ ที่มอบมาให้เธออยู่เสมอ นั่นแหละ จึงทำให้อาเนล่ารู้สึกโล่งใจ

“ฮ่าฮ่า ข้ารู้แล้วว่า ไหน ๆ ก็พาเข้าไปส่งที่สะพานน้อยสิ เดินคนเดียวมันเหงานะ”
“ได้อยู่แล้ว”

“นี่ ๆ พวกเธอแอบลอกข้อสอบกันหรือฉันฟ้องครูได้นะเลยนะเพี้ย!”

ในช่วงรอเปลี่ยนวิชาเรียน ฮาคูกับเจตเดินมาอยู่ยามที่โต๊ะของฉันกับไอรินและแนนอนว่าพอพอสองคนนี่กำลังจะสร้างเรื่องให้มันวุ่นวาย เพื่อนร่วมห้องมักจะหันมามองกันเป็นตาเดียวเหมือนก่อนหน้าที่ยังไม่ได้ทำข้อตกลงแยกกันอยู่ แคนั้นยังไม่พอโบนิตากับพรรคพวกของเธอก็เข้ามาสมโรงด้วยเช่นกัน

“เราสัญญากันไปแล้วนี่ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับแค่ฉันกับอานะลา”

“โอ้ แล้วพวกฉันจำเป็นต้องทำตามสัญญาพวกนี้ด้วยหรือ คุณหัวหน้าที่ห้อง”

โบนิตาพูดเหน็บแนมไอรินก่อนจะส่งรอยยิ้มที่ดูไม่จริงจังที่สุดในสายตาของฉัน ไอรินที่เริ่มเห็นว่าสถานการณ์ไม่มีท่าทีว่าจะสงบลงเธอก็จับมือฉันและเดินแยกออกมาจากทุกคนที่อยู่ตรงนั้น ทุกอย่างก้าวที่กำลังเดินฉันรู้สึกอึดอัดยามที่รู้สึกตัวว่าคนทั้งห้องสีเหลื้มมแคบ ๆ นี่กำลังจ้องมองมาที่ฉันกับไอรินเหมือนกับเสือที่จ้องจะตะครุบเหยื่อ และเพราะเหตุการณ์มันกลับมาเป็นแบบนี้อีกครั้งฉันเลยรู้สึกว่าการไปฝึกฝนเวทมนตร์กับเฮคาเทไม่ได้อะไรให้ฉันแข็งแกร่งขึ้นเหมือนที่ฉันเคยคิดไว้ มันก็แค่คำปลอบใจตัวเองไปวัน ๆ เพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้นเท่านั้น

“เฮ้า จะไปไหนกันล่ะไม่มาเล่นกับพวกเราครูก่อนหรือไง”

เสียงเล็ก ๆ ใกล้เคียงนุ่มนวลของเจตดังไล่หลังพวกเราสองคนมาทำให้ความอดทนของฉันเริ่มหมดลงทุกที ถึงแม้ว่าจะไล่ถึงประตูด้านหลังห้องแล้วแต่ฉันก็เลือกที่จะหยุดเดินตามไอรินและไอรินก็หยุดเดินพร้อมกับหันมามองฉันด้วยเช่นกัน

พวกมันที่

“ทำไมพวกเราสองคนต้องยอมพวกแกด้วย”

ฉันโผล่ออกไปเสียงดังแต่กลับเรียกเสียงหัวเราะให้กับคนทั้งห้องรวมถึงสามคนนั้นที่ยืนจังก้าอยู่ตรงหน้าพวกเราสองคนด้วย เสียงกระซิบกระซาบที่ดังอยู่ข้าง ๆ ไม่ต่างอะไรกับพวกแมงวันแมงหรีนารำคาญแต่มันกลับทำให้ฉันรู้สึกแย่มากกว่าเดิม

๗ ย้อนกลับ

เวลาล่วงเลยมาอีกหลายเดือนนับตั้งแต่เหตุการณ์วันนั้นที่ฉันได้รับพลังกับได้ตาที่สามมาแล้ว ฉันรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติกับตัวของฉัน ในบางครั้งฉันรู้สึกว่าตัวเองซีโมโหมากขึ้น มีหลายครั้งที่ฉันผลอขึ้นเสียงใส่ไอรินหรือแม่แต่คุณครูสอนศิลปะซึ่งเป็นคุณครูที่ฉันชอบมากที่สุด อีกอย่างฉันเริ่มทะเลาะกับแม่บ่อยมากขึ้นทั้งที่ปกติฉันไม่คิดจะต่อล้อต่อเถียงกับแม่ด้วยซ้ำ ฉันพยายามเขียนจดหมายหาเฮคาเทแต่สิ่งที่ได้กลับมาก็คือไม่มีการเขียนจดหมายตอบเธอกลับมาสักฉบับเกี่ยวกับเรื่องเวทมนตร์พวกนี้ทำให้ฉันเลิกที่จะตามหาคำตอบแล้ว ตอนนี้นั้นฉันรู้แล้วว่าถ้าฉันไม่รีบแบบฝึกหัดที่คุณครูวิชาคณิตศาสตร์เฮงชวยนั้นฉันคงจะต้องโดนเรียกไปคุยเรื่องคะแนนที่ห้องพักครูอีกแน่ ๆ ถึงพวกนางฟ้าจะฉลาดหลักแหลมแต่กับเรื่องการคำนวณฉันช่วยแทบไม่ได้ ไอรินที่นั่งอยู่ข้างฉันเห็นว่าฉันกำลังเป็นกังวลกับงานตรงหน้า เธอจึงแอบเขียนคำตอบใส่มาในยางลบก่อนจะทำให้ฉันยิ้ม ฉันจึงขยับปากขอบคุณไอรินโดยที่ไม่เกิดเสียง

“ขอบ คุณ นะ”

“ไม่ เป็น ไร”

“อานะลา ไอริน ชีวิตพวกเธอมันมีอะไรให้คุยกันเยอะนักหรือไง”

สิ้นเสียงของอาจารย์พวกเราจึงต้องหันมาก้มหน้าก้มตาทำแบบฝึกหัดแสนยากเย็นนี้ให้เสร็จพูดกันตามตรงถึงแม้จะมีคำตอบที่ไอรินส่งมาให้สุดท้ายฉันก็ต้องเขียนวิธีแก้โจทย์ออกมาเป็นขั้นตอนอีกซึ่งฉันก็คิดได้แล้วว่าคะแนนรอบนี้คงอย่าแย่มากเหมือนเดิม

“ข้อสอบของพวกมันห่วยนี่มัน... ยุ่งยากเสียจริง”

“นี่ ๆ อาเนล่านั้นพูดเป็นด้วยวะ”

“ขนาดเสียงยังดูมีดมนเลย คนอะไรน่ากลัวน่ากลัวนะเธอ”

“เฮ้ย ที่ผ่านมาก็แค่แก๊ง ๆ กันเอง อะไรของเธอเนี่ยอาเนล่านั้นไม่สนุกเลย”

ฉันได้มองหน้าคนพวกนั้นทีละคน ทีละคน ทุกคนล้วนแต่เป็นคนที่ฉันไม่เคยคุยด้วยมาก่อน ไม่ได้สนิทหรือเคยย่างกรายเข้าใกล้ไปแม้แต่คนเดียว แต่ทำไมทุกคนถึงได้รู้ดีกันนักกว่าฉันเป็นคนอย่างไร มือของฉันเริ่มสั่นเทา ไม่แน่ว่าจะเป็นเพราะความอดทนที่กำลังจะหมดลง เป็นความโกรธ หรือความเสียใจกันแน่ที่ทำให้ฉันไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ไอรินเดินมาซ้อนหลังฉัน ก่อนที่จะจับมือของฉันไว้แน่น เธอคงจะทำแบบนั้นเพื่อไม่ให้ฉันต้องรู้สึกว่าการกำลังสู้อยู่คนเดียว

“ทำไมละอาเนล่านั้น ที่ผ่านมาก็เห็นจะเป็นอะไรเลยนี่”

ฮาคูกับเจตเดินเข้ามาประชิดฉันกับไอรินจนพวกเราทั้งสองแทบจะจมมิดหายไปกับกำแพง เพราะฮาคูเป็นคนที่ใคร ๆ ต่างก็เรียกว่าเจ้ายักษ์ เขาตัวใหญ่กว่าเด็กทั่วไปมากและแน่นอนตัวใหญ่กว่าฉันกับไอรินด้วย นั่นจึงทำให้ฉันเองก็รู้สึกกลัวเวลาเขาเข้ามาใกล้เหมือนกัน แต่ในตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ฉันจะต้องมาห่มหัวอยู่ข้างหลังใครแล้ว ไม่อีกแล้ว...

ฉันอาศัยจังหวะซุลมุนที่ไอรินกำลังต่อล้อต่อเถียงกับเด็กสามคนนั้นโดยเอามือของตัวเองไปตีด้านหลังของตัวเองพร้อมกับตีดนิ้วสามครั้ง

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ

‘ขอลองหน่อยนะ เวทมนตร์หุ่นเชิดที่เธอสอนนะเฮคาเท’

ฉันขยับนิ้วของตัวเองขึ้นไปทีเก๊าตัวข้าง ๆ ที่อยู่ใกล้กับฉันมากที่สุดก่อนจะขยับกลับไปชี้ที่ฮาคู และเพียงไม่ถึงนาทีเสียงของฮาคูก็เงียบลง ตัวของเขาเปลี่ยนเป็นยืนตรงเหมือนกับต้นไม้ต้นใหญ่และสูง ๆ เขาก็เริ่มเดินแปลก ๆ มาที่เก๊าตัวที่อยู่ใกล้ฉันมากที่สุด ทั้งห้องต่างงวยกับพฤติกรรมที่แปลกไปของเขา

“มะ... เมื่อไรคุณครูจะมานะ มันซักจะแปลก ๆ แล้วนะ”

ฮาคูเดินตรงมาถึงเก๊าตัวนั้นก่อนจะยกเก๊าตัวนั้นขึ้นมาพร้อมกับหันเอี้ยวตัวพาดเก๊าตัวไปที่เจตแต่ทว่าเจตกลับหลบทัน ทุกคนในห้องสะดุ้งโหยงกันเป็นแถบในตอนทีเก๊าตัวพาดไปโดนโต๊ะของคนอื่นแทนจนเกิดเสียงดังลั่นไปทั่วทั้งห้อง ฮาคูร้องตะโกนออกมาเสียงดังพร้อมกับเซถอยหลังจนล้มไปกระแทกกับพื้นนั่นจึงทำให้ฉันเสียการควบคุมเวทมนตร์หุ่นเชิดไป น่าเสียดายที่ฉันบังคับตัวเขาได้ไม่ดีพอ ฉันจึงเลือกที่จะเปลี่ยนเป้าหมายไปเป็นเจตแทน เขาตัวเล็กเพราะฉะนั้นก็คงไม่จำเป็นต้องใช้อะไรให้ยุ่งยาก ฉันจึงขึ้นไปทีเจตอีกครั้ง และขึ้นไปทีอุปกรณ์เครื่องเขียนของใครสักคนที่อยู่ใกล้ ๆ กับมือเขานั้นก็คือกรรไกร ทันใดนั้นร่างกายของเจตก็ปลิ้นแฉ่งที่เหมือนตอไม้เล็ก ๆ ริมทาง เขาค่อย ๆ หยิบกรรไกรนั้นขึ้นมาจ่อที่แขนของตัวเองตามที่ฉันบังคับแสงไฟในห้องสะท้อนกับใบมีดอันคมกริบของกรรไกรเป็นภาพที่เรียกว่าตึงามที่สุดสำหรับฉัน สุดท้าย ฉันก็บังคับให้เขาใช้กรรไกรนั้นกรีดไปที่ข้อมือของตัวเองเอง

“ช่วยด้วย ฉันไม่ได้ทำ! ฉันเจ็บ! อ้ากกก!”

เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ในห้องเริ่มกรีดร้องกับภาพที่อยู่ ณ ตอนนี้ สร้างความแตกตื่นเป็นอย่างมาก ตอนที่ฉันได้เห็นผลงานการใช้เวทมนตร์ของตัวเอง พูดังตามตรงว่าฉันรู้สึกดีใจจนเนื้อเต้น อยากจะหัวเราะออกมาเพื่อสมน้ำหน้าพวกมันแต่ก็ทำได้แค่นั่งนิ่งและทำเป็นตกใจเล็ก ๆ เพื่อแสดงให้คนอื่นเห็นว่าพวกมันเป็นคนที่ทำตัวมันเอง เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมาจากบาดแผลที่ข้อมือของเจต มีบางส่วนที่กระจ่ายไปติดกับสมุดและสิ่งของรอบ ๆ ตัวของเขา แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะได้ทำอะไรต่อคุณครูประจำวิชาที่เข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดีก็

“อะไรกันเนี่ยเกิดอะไรขึ้น ใครก็ได้พาเจตกับฮาคูไปห้องพยาบาลก่อนเร็วเข้า!”

“อาเนล่านั้นคนทำคะคุณครู”

“ไม่ใช่คะคุณครู!” ไอรินเถียงขึ้นมาทันควัน

“พวกเขาแก๊งกันเองคะ... ทุกคนในห้องก็เห็นไม่ใช่หรือไงเป็นเด็กแต่หัดโกหกกันแล้วหรอ!”

ทุกคนในห้องต่างก็เงียบกริบและพากันหลบสายตาไอรินไปก่อนจะแยกย้ายไปนั่งที่ของตัวเอง ทำเหมือนกับว่าเรื่องเมื่อสักครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น คุณครูประจำวิชาของมาที่ฉันอย่างนึกตำหนิ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อนอกจากให้ฉันและไอรินกลับไปนั่งที่ให้เรียบร้อยเพื่อที่จะเรียนต่อ

ฉันนั่งเรียนโดยไม่ได้สนใจบทเรียนตรงหน้าแม่แต่น้อย ไม่ได้สนใจไอรินและสิ่งรอบ ๆ ตัวด้วย เช่นกัน ฉันไม่อยาการู้สึกแบบนี้แต่ว่า

สะใจจริง ๆ

“อาเนล่ายิ้มอะไรหรอ”

เสียงของไอรินทำให้ฉันตื่นขึ้นมาจากภวังค์ เธอจ้องมองฉันอย่างนึกเป็นห่วงและด้วยความหวาดกลัว ฉันเริ่มกังวลแล้วว่าไอรินจะรู้ว่าฉันเป็นตัวอะไร เพราะจริง ๆ แล้วโลกมนุษย์มีการพูดถึงเรื่องของดินแดนเดอะโลว์กันอย่างแพร่หลาย มีเขียนเป็นหนังสือนิทานเล่าเรื่องตำนานปริศนาตามทีพวกมนุษย์เชื่อมกันเหมือนกับที่เดอะโลว์ไม่มีผิด เพราะที่เดอะโลว์เองก็มีสารานุกรมของคุณลานีที่ฉันกับเนโคไปอ่านกันบ่อย ๆ

‘ไอรินคงไม่อ่านอะไรพวกนี้หรอก’ ฉันคิดในใจ

“ไม่จ๊ะ ไม่มีอะไร”

ฉันพูดตอบไอรินเพื่อให้เธอรู้สึกดีขึ้น เธอยิ้มน้อย ๆ ให้ฉันก่อนจะก้มหน้าก้มตาเรียนตามประสาของเด็กเรียนดี ส่วนฉันก็เหมือนเดิม... เหมือนมองออกไปนอกหน้าต่างสำรวจความเป็นไปของสิ่งมีชีวิตรอบ ๆ ทุกคน สัตว์ตัวน้อย ๆ และอากาศวันนี้

/

เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้ฉันกับไอรินได้ใช้ชีวิตในฐานะเด็กประถมได้สมวัยสักที พวกเราสองคนอยู่กันเพียงสองคนไม่มีใครเข้ามาแกล้งอีกต่อไปแล้วจนถึงตอนที่พวกเราทั้งสองคนได้ขึ้นไปเรียนในชั้นปีสุดท้ายเรียบร้อย ฉันเดาว่าเจ้าพวกนั้นคงจะเข็ดน่าดูกับสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ก็ต้องแลกมากับการที่ฉันมักจะโดนเพื่อนร่วมชั้นมองแปลก ๆ อยู่เสมอ แต่ก็ชินชาเต็มที่ ส่วนเรื่องที่บ้านของฉัน แม่เริ่มกลับมาใช้ชีวิตอย่างคนปกติบ้างแล้ว กล้องข่าวอาหารกลางวันของฉันเริ่มมีคุณประโยชน์มากขึ้น และลดของมีเนมาลงไปเยอะจากเมื่อก่อน อีกทั้งยังเริ่มหันกลับมาพูดคุยกับฉันเหมือนกับว่า

กำลังจะชดเชยในสิ่งที่ทำให้ครอบครัวของเราต้องกลายเป็นแบบนี้รวมถึงชดเชยในสิ่งที่ฉันต้องโดนคนที่โรงเรียนซุบซิบนินทากันว่า

ฉันเป็นลูกไม่มีพ่อ

โรงเรียนในโลกมนุษย์ที่ฉันอยู่เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงก็จริง แต่กลับเป็นโรงเรียนเล็ก ๆ ที่มีนักเรียนไม่กี่คนเพราะฉะนั้นเรื่องราวของเด็กเพียงคนเดียวก็แพร่กระจายได้อย่างรวดเร็ว แม้แต่คุณครูที่โรงเรียนก็เริ่มมองฉันด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปเป็นสายตาของคนที่ไม่แสดงถึงความเห็นห่วง ฉันเกลียดสายตาพวกนั้นเพราะมันทำให้ฉันถูกเบียดออกไปกลายเป็นคนนอก พวกเขาทำเหมือนกับว่าฉันไม่ปกติ แน่نونว่าแม่ฉันรู้เรื่องนี้ดีเธอจึงมักจะคอยกอดปลอบพร้อมลูบหัวของฉันอย่างอ่อนโยนก่อนจะบอกฉันเสมอว่า

“เราอยู่กับสองคนก็ไม่เป็นไรนี่ จริงไหม”

หรือไม่กี่ “แม่ขอโทษ”

สองประโยคที่พูดเข้าไปเข้ามาของแม่มันไม่ได้ทำให้ฉันเบาใจเท่าไรนักในเมื่อบางครั้งแมก็มีอาการเหม่อลอยแถมพลังเวทมนตร์ของเธอก็เริ่มอ่อนแอลงชนิดที่ว่าเสกให้ของเล็ก ๆ ลอยมาหากยังทำไม่ได้ ทั้งหมดทั้งมวลที่มันเกิดขึ้นกับฉันในตอนนั้นจึงทำให้ฉันไม่อยากเชื่อใจมนุษย์หน้าไหนอีกต่อไปแล้วยกเว้นไอรินเท่านั้น...

/

แล้ววันนี้ที่รอคอยก็มาถึง วันนี้คือวันพิธีจบการศึกษาของโรงเรียนฉัน มันคือพิธีอันแสนวุ่นวายและน่าเบื่อที่พวกมนุษย์ชอบทำกัน การที่ต้องมาอยู่คู้ในหอประชุมใหญ่ ๆ ที่มีนักเรียนตั้งกี่คนอัดกันอยู่ในนี้มันทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด ถึงแม้ในหอประชุมจะมีเครื่องปรับอากาศแต่ก็ไม่ได้ช่วยให้เย็นขึ้นแม้แต่นิดเดียว พิธีการนี้เสียเวลาไปสามชั่วโมงเต็ม ๆ กว่าจะได้ออกมาเวลาก็คล้ายบ้ายมากแล้ว ช่วงนี้อากาศกำลังเย็นลงอย่างเห็นได้ชัดเพราะกำลังเข้าช่วงฤดูหนาวแล้ว ไปไม่สิ้นน้ำตาลและสีเขียวต่างก็พลันร่วงหล่นลงจากต้นช่างภาพเป็นภาพที่สวยงามในวันจบการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ฉันกับไอรินออกมาจากหอประชุมพร้อมและถ่ายรูปคู่กันเล็กน้อยเพราะพวกเราสองคนไม่มีทางรู้เลยว่าตอนมัธยมจะสอบเข้าที่เดียวกันหรือไม่

ฉะนั้นก็ควรเก็บไว้เป็นที่ระลึกสักหน่อย คนที่เป็นตากล้องให้ก็คือแม่ของไอริน

‘เหมือนฝันเลย’

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตอนนั้นเหมือนกับฝันไป มันดีจนน่าใจหายทั้งที่ก่อนหน้านี้ชีวิตของฉันมีแต่เรื่องแย่ ๆ เต็มไปหมด ฉันภาวนาขอให้มันแต่เรื่องดี ๆ แบบนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งฉันเติบโตเป็นผู้ใหญ่

“ต้องไปแล้วละอาเนล่า”

“แล้วเจอกันไอริน”

ฉันโบกมือลาไอรินก่อนจะหันไปโค้งเล็กน้อยให้กับพ่อและแม่ของเธอส่วนไอรินเองก็โค้งให้แม่ของฉันเช่นกัน ฉันกับแม่เดินแยกไปอีกทางเพื่อที่จะเดินกลับบ้านกันส่วนไอรินก็ขึ้นรถยนต์สีดำของครอบครัวเธอ ฉันเดินเทียบเคียงกับแม่แต่สายตาที่ยังคงหันไปมองรถของไอรินที่แล่นออกจากรั้วโรงเรียนไปเรื่อย ๆ ฉันเห็นไอรินเอาหน้ามาแนบกับกระจกท้ายเบาะหลังพร้อมกับโบกมือมาให้ฉันอีกครั้ง ฉันเองก็โบกมือกลับไปด้วยความร่าเริงแบบที่ไม่เคยทำมาก่อนตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์

แต่ความสุขมักจะผ่านไปไวเสมอ

เสียงเครื่องยนต์ของรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งมาจากถนนอีกฝั่งอย่างรวดเร็วพร้อมกับเสียงบีบแตรของคนขับที่หวังว่าจะให้รถของครอบครัวไอรินถอยไปแต่ทุกอย่างมันดูเร็วไปหมดในตอนนั้น เสียงล้อรถที่เสียดสีไปกับพื้นทำให้ฉันต้องยกมือขึ้นมาปิดหูก่อนจะหลับตาไป จากนั้นจึงตามมาด้วยเสียงโครมครามที่ดังสนั่นไปทั่วบริเวณเรียกให้ผู้คนแถวนั้นหันไปมองพร้อมกับวิ่งหนีออกจากเหตุการณ์ตรงนั้นแต่มีเพียงฉันกับแม่ที่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นราวกับว่าขาของฉันถูกตรึงไว้กับพื้น ภาพตรงหน้าคือรถยนต์คันสีดำกระเด็นออกไปทางถนนอีกฟากก่อนรถจะดีดลังกาเค็งกลางอากาศและร่วงตกลงมากระแทกกับถนน สภาพรถบิดเบี้ยวทำให้รถยนต์คันนี้ทรูกลายเป็นเพียงเศษเหล็กกระจัดจก ๆ ส่วนด้านหน้ารถบรรทุกคันใหญ่มีสภาพบุบเป็นหลุมเข้าไปไม่ต่างกันมากนัก

จู่ ๆ น้ำตาของฉันก็พลันไหลลงมา ฉันอ้าปากค้างหอบเอาอากาศเข้าปอดเพราะความรู้สึกของในตอนนั้นเหมือนคนกำลังจะขาดใจ ฉันเตรียมจะวิ่งเข้าไปในเขตของอุบัติเหตุแต่แม่ของฉันกอดรัดร่างกายของฉันไว้แน่น ในที่สุดฉันก็ปล่อยโฮออกมาคล้ายคนเสียสติ เสียงตะโกนเรียกชื่อไอรินซ้ำ ๆ ของฉันส่งไปไม่ถึงเธออีกแล้ว แม้จะอยู่ใกล้กันมากแต่ฉันก็เห็นข้อมือเล็ก ๆ ของเธอที่โผล่พ้นออกมาจากประตูรถที่แตกหัก

โลกของฉันพังลงไปในวันพรุ่งนี้เพียงเท่านั้น

ฉันไม่สนใจหยาดน้ำตาที่อาบไปทั่วทั้งสองแก้มในตอนนั้นแล้ว ฉันเพียงแค่อ้างว่าจะช่วยไอรินแม้จะรู้ว่าเธออาจจะไม่รอดไปแล้วก็ได้ แต่ความหวังเพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์มันก็ยังเป็นความหวัง ฉันรวบรวมพลังทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ ทำเหมือนที่เฮคาเทเคยสอนทุกอย่างเพื่อรวบรวมพลังจากธรรมชาติเข้ามาผสมรวมกันกับเวทมนตร์ของตัวเอง

‘ตั้งสมาธิอาเนล่า มีสมาธิหน่อย’

ฉันกางแขนขึ้นมาทั้งสองข้างทั้ง ๆ ที่ยังถูกแม่รั้งไว้อยู่ แสงสีขาวปรากฏขึ้นที่ฝ่ามือของฉัน ฉันตั้งสมาธิเพื่อรวบรวมพลังให้มากขึ้น มากขึ้น และมากขึ้นจนแสงสีขาวเริ่มสว่างจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ จนแสงตา แม่ของฉันก็ต้องยอมปล่อยให้ฉันออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นมาบดบังทิวทัศน์ตรงหน้า แต่ฉันจะไม่มีวันหลับตาจนกว่าจะมั่นใจว่าฉันได้ช่วยไอรินและครอบครัวของเธอไว้ได้แล้วจริง ดวงตาที่สามของฉันเปิดขึ้นอีกครั้งพร้อมกับเลือดที่ไหลจากดวงตานั้นไม่หยุด ฉันรู้สึกปวดหัวเหมือนกับว่ามีใครสักคนกำลังเอาค้อนมาทุบหัวของฉันเข้าไปซ้ำมาและมันมักจะเป็นทุกครั้งที่ฉันเปิดตาที่สามเพื่อใช้เวทมนตร์ของตัวเองแต่ในตอนนั้นฉันขอไม่สนอะไรอีกต่อไปแล้ว ฉันเกร็งนิ้วมือทั้งหมดให้เหมือนกับมือของสัตว์ป่าก่อนจะระเบิดพลังออกมาในท้ายที่สุด

‘ได้โปรด อยู่กับฉันก่อนนะ’

“ต้องไปแล้วละอาเนล่า”

“แล้วเจอกันไอริน... เอ้อแล้วเธอมีแผนจะทำอะไรต่อไหมถ้าเตรียมสอบเสร็จทั้งหมดแล้ว”

ฉันสร้างบทสนทนาขึ้นมาใหม่เพื่อหวังว่ามันจะช่วยยื้อเวลาไปได้บ้าง ไอรินทำหน้าที่ส่งสยก่อนจะพูดมาอีกหนึ่งประโยคที่ทำให้ฉันหน้าถอดสี

“เอ๋ แต่ฉันบอกไปแล้วนี่นาเธอลืมหรือ ฮ่าฮ่า ต้องไปแล้วนะอาเนล่า”

เธอโบกมือลาฉันก่อนจะก้มโค้งให้แม่ฉันเพียงเล็กน้อยและฉันก็ก้มโค้งให้กับพ่อแม่ของไอรินเช่นกัน

นี่มันไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยไม่ใช่หรือใจ
ไม่ มันต้องเปลี่ยนแปลงไปบ้างสิ

ในขณะที่ไอรินกำลังก้าวขาขึ้นรถยนต์สีดำคันเดิมของครอบครัวเธอ อาเนล่าก็เลี้ยวไปเห็นรถบรรทุกคันเดิมวิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วตรงเลนถนนเส้นเดิม ฉันรู้ตัวเองได้ทันทีเลยว่าตัวเองกำลังยิ้มอยู่ ความรู้สึกดีใจและภูมิใจอัดแน่นอยู่เต็มอกของฉันจึงทำให้อึดไม่ได้ที่จะต้องหันไปหาคนเป็นแม่ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ แม่จ้องเขม็งมาที่ฉันด้วยสายตาที่ว่างเปล่าพร้อมกับแรงบีบที่ไหล่ของฉันอย่างรุนแรงจนฉันรู้สึกปวดหนึบไปหมด

“รู้ไหมว่าถ้าเจ้าทำแบบนี้จะทำให้เราสองคนต้องเดือดร้อนกันหมด”

สรรพนามที่เปลี่ยนไปเป็นหลักฐานที่บ่งบอกได้ดีว่าแม่กำลังไม่สบอารมณ์จนถึงขีดสุด มือของเธอยังคงบีบไหล่ฉันอย่างแรงคล้ายกับว่าเธอจะทำให้กระดูกของฉันแตกได้อย่างง่ายดาย

“เจ้าไปเรียนรู้เวทมนตร์พวกนี้มาจากไหน อาเนล่า”

“ท่านแม่ พังซ้ำก่อน ซ้ำ...”

“พลังของเจ้ามันไม่เหมือนกับของข้า... อย่าใช้พลังนี้อีกถือว่าข้าขอในฐานะแม่เจ้า”

“ข้าไม่เข้าใจ”

“พลังของเจ้ามันเกี่ยวข้องกับมิติเวลา อย่าคิดจะใช้มันอีกเป็นครั้งที่สอง เรื่องของพวกมนุษย์ก็ให้พวกมันจัดการกันเองบ้าง จำไว้ซะ เอลละ... กลับบ้านได้แล้ว”

/

ในเย็นวันนั้นฉันจำใจต้องกลับบ้านทั้งที่ในใจยังคงคาใจอยู่ไม่น้อยว่าพลังของตัวเองคืออะไรกันแน่ หลังจากนั้นฉันกับไอรินก็แทบไม่ได้คุยหรือติดต่อกันมากนักเพราะต้องเตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นให้สำเร็จ ซึ่งพวกเราทั้งสองคนเลือกโรงเรียนเอกชนที่เด่นในเรื่องของวิชาการและกิจกรรมควบคู่กันได้เท่าเทียมกัน ถือว่าเป็นอีกโรงเรียนที่มีการแข่งขันสูง แน่ล่ะ ฉันเกลียดการสอบในโลกของพวกมนุษย์มากแต่ฉันก็จะพยายามเท่าที่จะทำได้ เพราะถ้าสอบไม่ผ่านฉันก็ไม่มีที่หนีให้อยู่อีกแล้ว

/

ฉันขอบคุณตัวเองที่พยายามมาได้จนถึงปานนี้ วันนี้คือวันประกาศผลสอบของฉันและเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งการประกาศผลจะประกาศที่กระดานขนาดใหญ่หน้าโรงเรียน ฉันฝ่าฝูงชนเข้าไปดูผลสอบไล่ดูทีละกระดาน ทีละแถว ทีละรายชื่อ เพื่อตรวจดูให้แน่ใจว่าฉันมีคุณสมบัติพอหรือไม่

บ้าไปแล้วแน่ ๆ

มีชื่อฉัน แล้วยังมีชื่อของไอรินด้วยนั่นหรือ

“ได้อยู่ด้วยกันอีกแล้วนะ!”

เสียงของไอรินดังขึ้นจากทางด้านหลังของฉัน เพราะความคิดถึงหรือเพราะความกลัวว่าเธอยังคงอยู่บนโลกนี้อยู่ไหมทำให้ฉันเผลออดไอรินทันทีที่ได้เห็นหน้าเธอ ใต้อุ่นจากร่างกายของเธอเป็นหนึ่งในเครื่องช่วยยืนยันว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ฉันช่วยเธอเอาไว้ได้จริง ๆ

ฉันขอสัญญากับตัวเอง ไม่ว่าจะอย่างไรฉันก็จะอยู่เคียงข้างและปกป้องไอรินเพื่อนมนุษย์เพียงคนเดียวของฉันอย่างดี ฉันได้แต่เฝ้าภาวนาว่าขอให้อย่ามีเรื่องแย ๆ ต้องเข้ามาวนเวียนอยู่รอบตัวพวกเราทั้งสองคนอีกเลย ถ้ามีผู้ใดในทั้งสองโลกฟังคำขอของฉันอยู่บ้างก็คงจะดีไม่น้อย เพราะว่าคำขอของฉันจะเป็นจริงขึ้นมาบ้างสักครั้ง...

๘ สิ่งมีชีวิตที่น่ากลัว

บรรยากาศที่หน้าโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่ได้ขึ้นชื่อเรื่องของวิชาการและกิจกรรมกำลังคึกคัก เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาของเด็กนักเรียนหน้าใหม่ที่สามรถสอบเข้าได้ในปีนี้ โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนเพียงไม่กี่โรงเรียนในเมืองที่มีชุดเครื่องแบบเป็นของตัวเอง เนื่องจากช่วงนี้กำลังเข้าใกล้ช่วงฤดูหนาวทำให้เด็ก ๆ สวมใส่เสื้อเชิร์ตแขนยาวพร้อมกับเสื้อตัวนอกที่เป็นสีแดงสะดุดตา กระโปรงกับกางเกงลายสก๊อตสีเลือดหมูของเด็ก ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้เช้าวันนั้นดูสดใสมากขึ้นไปในทันที แน่นอนว่าหนึ่งในความสดใสนั้นก็มียานพาหนะที่จอดอยู่ด้วย เธอเดินเข้าประตูรั้วโรงเรียนด้วยความรู้สึกว่าจะอยู่เต็มเปี่ยมแม้ภายนอกของเธอจะทำหน้าที่บึ่งตึงแค่ไหนก็ตาม ยานพาหนะหยุดยืนรอไอรินที่ลานน้ำพุตรงกลางทางเดินของโรงเรียนตามที่ได้นัดแนะกันไว้ เธอหันมองไปรอบ ๆ แล้วก็พบว่าเด็กทุกคนที่นี่ดูมีหน้าที่ที่เป็นมิตรกว่ามากหรือเพราะพวกเขายังไม่รู้อดีตของเธอเขาเลยเลือกที่จะไม่สนใจกันมากนัก

บรรยากาศในโรงเรียนมีแต่ธรรมชาติรายล้อม ทั้งต้นไม้สูงใหญ่หลายต้น ดอกไม้ที่ปลูกไว้ในกระถางอย่างดี ทำให้อานล้ารู้สึกคิดถึงภูมิลำเนาที่โรงเรียนแห่งนี้ และเมื่อมองไปด้านหลังก็จะเห็นอาคารประมาณสี่อาคารตั้งเรียงกันเป็นรูปตัวยู ประกอบไปด้วยอาคารฝ่ายมัธยมต้น อาคารฝ่ายมัธยมปลาย ส่วนข้าง ๆ กันนั้นก็จะเป็นโรงยิมที่รวบรวมเป็นหอประชุมไปด้วยกับตึกศิลปะที่ค่อนข้างเก่าแก่มาแล้ว แต่สำหรับอานล้ามันกลับดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบ รอได้ไม่นาน อานล้าก็เห็นไอรินเดินเข้ามาพร้อมกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มและแน่นอนว่าใคร ๆ ต่างก็หันมามองที่ไอริน อานล้าไม่ได้แปลกใจเลยว่าทำไมใคร ๆ ต่างก็ชอบไอริน เพราะนอกจากที่เธอจะหน้าตาน่ารักแล้วเธอยังเป็นมิตรกับคนรอบข้างด้วย ทุกคนรอบ ๆ ต่างก็ยิ้มและเอ่ยทักทายไอรินบ้างก็มีเข้ามาคุยบ้างคนสองคนแต่ไอรินก็เลือกที่จะเลี่ยงออกมาเพื่อที่จะเดินมาหาอานล้าแทน

“พอใส่เครื่องแบบแล้วแปลก ๆ เนอะ” เธอเอ่ยทัก

“ฉันก็ว่าฉัน อึดอัดมากเลยนะสิ”

พวกเธอยิ้มหัวเราะให้กันอย่างมีความสุขก่อนจะเดินเข้าไปอาคารฝ่ายมัธยมด้วยกัน ในครั้งนี้พวกเธอทั้งสองคนก็ยังคงเรียนห้องเดียวกันอีกครั้งซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดีสำหรับเด็กใหม่สองคน

“ห้อง A งั้นหรือ อย่างงี้ก็ห้องแรกเลยใช่ไหม”

ไอรินพูดเพิ่มพ้อออกมาเพื่อให้ได้ยินกันสองคนส่วนอานล้าเองก็แค่พยักหน้ารับคำพูดของเพื่อนสนิท บรรยากาศในอาคารดูเป็นอาคารที่เก่าแก่แต่ไม่คร่ำครึ ทางเดินของอาคารเป็นไม้มะฮอกกานีเคลือบน้ำยาอย่างดีจนทำให้พื้นมันเงา ตามห้องต่าง ๆ ก็จะมีติดป้ายไว้ว่าห้องไหนคือห้องของชั้นปีใดบ้าง ในอาคารมีห้องสมุดอยู่ในตัวซึ่งอานล้าเดาว่าอาคารฝ่ายมัธยมปลายก็คงมีเหมือนกัน ห้องเรียนของพวกเธออยู่ที่ชั้นสองของอาคารจึงต้องทำการเดินขึ้นบันไดไปอีกชั้นหนึ่ง ในขณะที่เดินขึ้นไปก็สวนทางกับเด็กนักเรียนหลายคนมีทั้งรุ่นพี่และรุ่นเดียวกันโดยสังเกตจากโบว์และเนคไทที่ผูกไว้ตรงปกคอเสื้อ พวกเธอทั้งสองคนจึงโค้งให้กับคนที่เดินสวนทางกันตามมารยาท เมื่อเดินขึ้นมาถึงอีกชั้นก็พบห้องเรียนของตัวเองอยู่เยื้องกับบันไดเพียงนิดเดียวเท่านั้น ทั้งสองคนรีบเดินไปที่หน้าประตูก่อนจะบิดลูกบิดสีทองอร่ามเพื่อเข้าไปยังในห้องเรียน

แสงไฟจากในห้องส่องลอดออกมาเพียงเล็กน้อยพร้อมกับสายตาก็หลายคู่ที่จับจ้องมาที่พวกเธอทั้งสองคนก่อนจะโบกมือและยิ้มทักทายให้กับผู้มาใหม่อย่างอานล้าและไอริน เพื่อนใหม่ในห้องต่างก็เข้ามาทักทายพวกเธอทั้งสองคนอย่างไม่ถือตัว

“สวัสดีจ๊ะ!”

“สวัสดีจ๊ะ ฉันไอรินนะส่วนนี้อานล้าเพื่อนของฉันเอง”

อานล้ายิ้มให้เล็กน้อยกับเพื่อน ๆ ที่ตรงเข้ามาทักทาย เธอดีใจมากที่ในครั้งนี้ในยามที่เธอยิ้มตอบกลับไปอีกฝ่ายก็ยิ้มตอบกลับมาเหมือนกัน นั่นจึงทำให้เธอคิดว่าการมาที่โรงเรียนนี้เป็นภาระเริ่มต้นใหม่ที่ดี ไม่มีใครมองว่าเธอเป็นเด็กมีดমনหรือมองเธอด้วยสายตาแปลก ๆ อีกต่อไปแล้ว

อีกทั้งคำชมที่อาเนล่าไม่ได้ยินมานานมากแล้วที่หลุดออกมาจากปากเพื่อนใหม่ตรงหน้าก็ยิ่งทำให้อาเนล่ารู้สึกใจชื้นมากขึ้นไปอีก

“อาเนล่า ดวงตาของเธอสวยมากเลยนะ”

“จะ... จริงหรือ ขอบใจจ๊ะ”

อาเนล่ายิ้มให้กับคำชมเล็กน้อยก่อนจะเอาปรอยผมสีดำขลับของเธอทัดหูเล็กน้อยเพื่อแก้ไข หลังจากนั้นถึงเดินแยกออกมาจากเหล่าเพื่อนใหม่ที่เข้ามาล้อมล่อมพวกเธอเมื่อสักครู่มายังโต๊ะของตัวเอง โต๊ะของอาเนล่าและไอรินอยู่ที่ริมหน้าต่างแถวท้ายสุดเหมือนกับที่โรงเรียนเก่ามีช่องเก็บของใต้โต๊ะให้พอดี เก้าอี้ที่ใช้นั่งก็มีเบาะรองนุ่ม ๆ ไว้ให้เรียบร้อย การที่ได้นั่งริมหน้าต่างที่แสงแดดและไออุ่นส่องเข้ามาเต็มๆ แบบนี้ทำให้อาเนล่าค่อนข้างพึงพอใจ

“ดูเหมือนวันนี้จะมีพิธีปฐมนิเทศช่วงเช้านะจ๊ะ พวกเธอสองคนก็มาด้วยกันสิ”

หนึ่งในเพื่อนใหม่ของห้องเดินเข้ามาทักทายพวกเธอสองคน ซึ่งอาเนล่ากับไอรินก็เดินตามไปอย่างว่าง่าย ระหว่างที่เดินออกมาตามทางเดินของอาคารพวกเธอสองคนก็เจอเข้ากับกลุ่มกลุ่มหนึ่งที่มีคนทั้งหมดอยู่สี่คนเดินเกาะกลุ่มกันอยู่ตรงกลางทางเดินด้านหน้าเธอ มีผู้ชายสองคนและผู้หญิงอีกสองคน พวกเขาหันหน้าตาที่ดูดีอีกทั้งยังโดดเด่นกว่าเด็กนักเรียนมัธยมต้นคนอื่นรอบ ๆ ไอรินเริ่มสังเกตเห็นว่าคนรอบข้างดูมีท่าทีที่เกรงกลัวสี่คนนี้ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นแค่เด็กมัธยมต้นอายุเท่ากันแต่ทำไมเด็กนักเรียนคนอื่นถึงได้มีท่าทีเหมือนหมาหูดกแบบนั้นก็ไม่อาจทราบได้

“สี่คนนั้นเป็นพวกเด็กเก่าที่เคยอยู่ฝ่ายประถมมาก่อนนะจ๊ะ” เพื่อนใหม่ที่ชักชวนให้อาเนล่ากับไอรินมาด้วยกันกระซิบบอกตอนที่เดินผ่านทั้งสี่คนนั้นมาแล้ว

“เฮ้ะ ที่นี้มีฝ่ายประถมด้วยหรือ” อาเนล่ากระซิบกระซาบเพราะกลัวว่าใครจะได้ยินเข้า
“มีจ๊ะ แต่เหมือนจะเพิ่งยุบไปเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ก็พอดีที่สี่คนนั้นเรียนจบพอดี”

อาเนล่ากับไอรินพยักหน้าให้กันเหมือนกับเด็กนักเรียนที่ตั้งใจฟังคุณครูสอนหนังสือจบก็ไม่น่าปาน เด็กนักเรียนมัธยมต้นชั้นปีหนึ่งกำลังทยอยเดินไปที่หอประชุมกันอย่างเป็นระเบียบแต่เสียงเจื้อยแจ้วยังคงดังให้ได้ยินอย่างไม่ขาดสายตามประสาของเด็กน้อยที่ได้เจอเพื่อนใหม่ แม้กระทั่งอาเนล่ากับไอรินเองก็ยังคงพูดคุยกันสนุกสนานเหมือนที่เคยทำทุกครั้งที่ได้อยู่ด้วยกัน

จนถึงตอนนี้อาเนล่าก็ยังคงคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะเธอโชคดีที่เธอสามารถใช้เวทมนตร์นั้นช่วยไอรินไว้ได้ แต่กลับกันความโชคดีนั้นกลับเป็นสิ่งที่มักจะย้อนกลับมาทำร้ายเธอทีหลัง ในบางครั้งยามที่ได้มองหน้าไอรินเธอมักจะหวนคิดไปถึงอุบัติเหตุในครั้งนั้น เหมือนเช่นตอนที่เธอต้องมองหน้าไอรินเวลาที่ต้องหันหน้าเข้ามาคุยกัน หยดเลือด กระຈกที่แตกกระจาย เศษเหล็กที่บอบพัง กับซากศพทั้งสามศพยังคงฉายเข้าไปเข้ามาในความคิดของอาเนล่าไม่ต่างอะไรจากภาพหลอน และทุกครั้งที่เธอเห็นภาพเหล่านั้นอาเนล่าจะพยายามหลับตาลงเพื่อตั้งสติก่อนจะตื่นวิสัยหน้าตัวเองสามครั้ง

เปาะ เปาะ เปาะ

พร้อมกับรายมนตร์เล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อให้ภาพหลอนนั้นหายไป มันเป็นเรื่องที่ทำให้เธอผ่อนคลายได้ดีที่สุดในช่วงนี้

‘ไม่เป็นไร เธอยังอยู่ข้าง ๆ ฉัน ไม่เป็นไร...’

เธอต้องประโยคเหล่านี้หลายต่อหลายครั้งเพื่อปลอบใจตัวเอง จนกระทั่งเสียงของไอรินก็พูดขึ้นมาอยู่ข้าง ๆ เธอปลุกให้อาเนล่าหลุดออกจากภวังค์

“อาเนล่าเธอเป็นอะไรไหม เหนือเธอออกใหญ่แล้ว”

“เฮ้ะ เอ่อ... ไม่เป็นอะไร เรายีบไปกันเถอะ”

พิธีปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ประจำปีผ่านไปอย่างรวดเร็วแต่สำหรับอาเนล่านั้นนานเหมือนสามชั่วโมงหรืออาจจะมากกว่านั้นทั้ง ๆ ที่ใช้เวลาแค่ชั่วโมงเดียวเท่านั้น เด็กนักเรียนเริ่มทยอยเดินออกจากหอประชุมกันอย่างเป็นระเบียบแต่ก็ยังคงเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยจ้อแจ้วและหัวเราะกันเอิกอ้อ อาเนลากับไอรินเองก็เดินพูดคุยด้วยกันไปตลอดทางเช่นกัน

“ที่นี่มีโรงอาหารกลางด้วยนะ วันนี้ออกไปกินกันไหม”

“อืม ได้สิ”

ทั้งสองคนเดินกลับมาที่อาคารฝั่งมัธยมต้นอีกครั้ง วันนี้จะเป็นวันที่คึกคักเป็นพิเศษเพราะด้วยความที่เป็นวันแรกของการเปิดเทอมเด็ก ๆ จึงยังพอมีแรงเหลือจะทำอะไรกันบ้างเพราะฉะนั้นไม่ว่าจะตอนเดินออกมาจากหอประชุมหรือขึ้นมาที่อาคารแล้วเสียงคุยกันเจื้อยแจ้วก็ยังคงดังออกมาเป็นระยะ ๆ ตามห้องเรียนของแต่ละห้อง เมื่อเดินมาถึงห้องประจำของตัวเองแล้วอาเนลาก็เป็นฝ่ายเปิดประตูเข้าไปในห้องก่อนแต่ก็ดันเป็นจังหวะเดียวกันกับที่หนึ่งในสี่คนนั้นที่เธอเจอเมื่อเช้าเดินสวนกันมาพอดีทำให้ทั้งอาเนล่าและเด็กผู้หญิงคนนั้นเดินชนกันเข้าอย่างจังจนตัวของแต่ละฝ่ายกระเด็นกันไปคนละทาง

“โทษที เป็นอะไรหรือเปล่า” อาเนล่าเป็นฝ่ายพูดออกไปก่อนทั้ง ๆ ที่ดูก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายก็น่าจะเจ็บพอสมควร

“มีตาไว้ทำไมละยะ”

ประโยคของเด็กผู้หญิงคนนั้นทำให้ทั้งห้องเงิบกริบ อาเนล่าเองก็อึ้งกับคำตอบแบบนั้นไม่ต่างกับเท่าไรนัก อาเนล่ามองเลยหลังของเด็กผู้หญิงคนนั้นไปก็เห็นกลุ่มเพื่อนของเธอกำลังยืนจ้องเธออย่างไม่วางตา อาเนล่าจึงหลบตา ก่อนจะเดินเลี้ยวออกมาพร้อมก้มหัวขอโทษอีกครั้ง

“ไปห้องน้ำกันเหอะมาริลินเดี๋ยวครูจะมาแล้ว”

“รู้แล้วนี่!”

มาริลินเดินผ่านหน้าอาเนล่าและไอรินไปอย่างรวดเร็วแต่ก็ไม่วายหันมามองอาเนล่าด้วยสายตาที่บ่งบอกได้ถึงใจทำให้เธอต้องหลบสายตาพิฆาตนั้นกลับมาอีกครั้ง

ก่อนจะเดินดุ่ม ๆ ไปนั่งที่โต๊ะเรียนของตัวเองโดยมีไอรินเดินตามมาทีหลังด้วยความเป็นห่วง

“ไว้ค่อยไปขอโทษมาริลินอีกทีก็ได้เนี่ยนา”

อาเนล่าได้แต่พยักหน้ายอมรับก่อนจะตัดสินใจพับหน้าลงไปกับโต๊ะเพื่อจัดการกับความน่าอับอายของตัวเองที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ส่วนไอรินเองก็มีเพื่อนใหม่คนอื่น ๆ เข้ามาทำความรู้จักบ้างในระหว่างที่รออาจารย์เข้ามาสอน แต่อาเนล่าคิดถึงวิชาที่ต้องเรียนวิชาแรกก็รู้สึกปวดหัวจี๊ด ๆ ขึ้นมาแล้วเพราะมันเป็นวิชาวิทยาศาสตร์ นอกจากวิชาเลขแล้วก็มีความน่าปวดหัววิชาที่เธอยังไม่เคยเจอได้ อาเนล่าเงยหน้าขึ้นมาเพื่อที่จะตรวจดูใบเอนกสารที่มีรายละเอียดบอกไว้ว่าจะละเอียดิบไม่ว่าจะเป็นเรื่องกฎระเบียบต่าง ๆ ในโรงเรียน รายชื่ออาจารย์ที่จะต้องเรียนด้วยในเทอมนี้รวมถึงรายชื่อวิชาที่จะต้องเรียนด้วย สายตาของอาเนล่าเลื่อนไปที่วิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาแรกเพื่อดูว่าอาจารย์คนไหนเป็นคนสอนห้องของเธอ

“อาจารย์ฟาโรกหรือ...”

“ใครหรือ” ไอรินยื่นหน้าเข้ามาจ้องกระดาศาใบเดียวกันกับเธอ

“อาจารย์ที่สอนวิชาวิทยาศาสตร์พวกเรานะ”

“คนที่... ตอนนี้อยู่หน้ากระดานสินะ...”

อาเนล่าเงยหน้ามองตรงไปที่หน้ากระดาน อาจารย์ฟาโรกดูไม่เหมือนอาจารย์สอนวิทยาศาสตร์ด้วยซ้ำ เขาดูเหมือนนายแบบนิตยสารชื่อดังมากกว่า รูปร่างสูงและสมส่วน ผมสีน้ำตาลอ่อนรับกับกรอบหน้าที่ได้รูปสวยงามทำให้เด็กนักเรียนหญิงและอาจารย์หลาย ๆ คนต้องเหลียวมอง แม้แต่อาเนล่าเองก็ยังอึ้งในความดูดีจุดเทพบุตรของอาจารย์ฟาโรกด้วยเช่นกัน จากทั้งห้องที่มีเสียงดังจ้อแจ้วตอนนั้นก็กลับเงิบกริบเหมือนเด็ก ๆ ในห้องพร้อมใจกันรูดซิบปากของตัวเองไว้ ทุกคนเริ่มทยอยนั่งที่ของตัวเองเพื่อรอเรียนวิชาแรกในช่วงเช้าวันนี้และพอดีกับที่มาริลินและเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็ออกไปเข้าห้องน้ำกับเธอเข้าห้องมาพอดี อาเนล่าเหลือบไปเห็นมาริลินโบกมือและส่งสายตาหยอกล้อให้กับอาจารย์ฟาโรกเล็กน้อย ซึ่งอาจารย์ฟาโรกก็ทำได้เพียงแค้มิให้เด็ก ๆ ก่อนจะมายิ้มให้เด็กผู้หญิงทั้งสองไปนั่งที่ของตัวเอง ตอนนี้อยู่ห้องเริ่มมีเสียงกระซิบกระซาบกันพอให้ได้ยินบ้างแต่สภาพก็ยังดูเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าตอนแรก

เขาเขียนชื่อตัวเองบนกระดานไวท์บอร์ดสีขาวด้วยเสียงปากกาเคมีที่เขียนแต่ละครั้งก็ส่งเสียง
ลั่นเฉียดขีดให้เสียงพัวพันกันถ้วนหน้า

“สวัสดิ์นักเรียนทุกคน ชื่ออาจารย์ก็ตามกระดานเลยนะ วันนี้ไม่มีอะไรมาแนะนำนะแค่แนะนำบท
เรียนที่จะเรียนกันในเทอมนี้เท่านั้น อ้อ... เดี่ยวจะให้ทุกคนแนะนำตัวให้เพื่อน ๆ
ฟังด้วยนะครับ”

อาจารย์ฟาโรกหันพยักหน้าไปทางเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ติดกับประตูทางเข้าด้านหน้าของ
ห้อง ซึ่งเด็กผู้ชายคนนั้นก็ยอมลุกขึ้นยืนแต่โดยดีด้วยสีหน้าท่าทางที่ติดจะเคอะเขินเพื่อนร่วม
ห้องหลายชีวิตที่นั่งพลางจ้องไปยังเขาเป็นจุดเดียว และเขาก็เริ่มแนะนำตัวขึ้นด้วยเสียงดังฟัง
ชัดก่อนจะค่อย ๆ ไล่เรียงต่อกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงตาของอานเล่า อานเล่ายื่นมือตรง
แก้อีกก่อนลุกขึ้นยืน เสียงแก้อัดด้านหลังครูดลากไปกับพื้นจนเกิดเสียงดังภายใต้ห้องสี่เหลี่ยมที่
เจียบกริบ เสียงนกตัวน้อยสีน้ำตาลที่เกาะอยู่ส่งเสียงยังพอให้รู้ว่ามีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่
บ้างในเช้าวันนี้ อานเล่าส่งยิ้มให้กับทุกคนในห้องในลักษณะที่ดูก็รู้ว่าฝันมากแต่อย่างน้อยเธอ
ก็ได้พยายามที่จะลองแล้ว

“สวัสดิ์จ๊ะ ฉันชื่ออานเล่านะยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะ---”

“แต่ก็น่าจะเดินระวัง ๆ หน่อยนะจ๊ะ”

เสียงของมารีลินดังขึ้นจัดการแนะนำตัวของอานเล่าพร้อมกับเสียงหัวเราะของกลุ่มของพวกเขา
เธอ เด็กผู้หญิงอีกคนทำท่าทางจิบปากจิบคอหัวเราะเสียงเล็กแหลม อีกทั้งสายตาของเพื่อน
ร่วมห้องที่มองมายังเธอทำให้อานเล่ามือเริ่มขึ้นเหงื่อ เผลอกัดริมฝีปากเพื่อกลบเกลื่อนความ
น่าอับอายที่เกิดขึ้นในตอนนั้น ไอรินที่เห็นแบบนี้จึงเอื้อมมือมาจับที่ชายเสื้อของอานเล่าไว้เพื่อ
ยืนยันว่ายังมีเพื่อนของเธออยู่ตรงนี้ อานเล่าจึงเลือกที่จะเมินเสียงรบกวนนั้นไปก่อนจะพูดปิด
จบประโยคให้เรียบร้อยก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิม

“ขอบคุณจ๊ะ”

“ถ้าจัน เรามาเริ่มการเรียนของเราดีกว่านะ”

อาจารย์ฟาโรกตัดบทเข้าการเรียนการสอนในช่วงเช้าอย่างรวดเร็วเพราะไม่ต้องการให้เกิด
ความวุ่นวายในห้องเรียนนี้ เสียงนุ่มทุ่มของอาจารย์ที่ยืนอยู่หน้าห้องไม่ได้เรียกให้อานเล่า
สนใจจะฟังสิ่งที่เขาพูดเหมือนกับนักเรียนคนอื่นเลยสักนิดเหมือนกับว่าเสียงของอาจารย์หนุ่ม
เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาของเธอไป อานเล่าก้มหน้าลงพร้อมกับกุมมือของตัวเองไว้แน่นสะกดกลั้น
อารมณ์โกรธและอับอายไว้ เสียงทุกอย่างรอบ ๆ ตัวเริ่มเจียบลงแต่มีเพียงแค่เสียงของมารีลิน
และสายตาของคนอื่น ๆ เท่านั้นที่กำลังวนเวียนไม่หยุดหย่อนในหัวของเธอมันเหมือนกับว่า
เธอกำลังวนกลับไปสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง สติของเธอเริ่มหลุดลอยเข้าไปทุกที่จนกระทั่งเธอ
หางตาของเธอก็เหลือบไปเห็นอีกาสีดำตัวหนึ่งกำลังบินมาทางเธอก่อนจะมาเกาะที่ขอบ
หน้าต่างที่เปิดอ้าไว้ ที่ขาของมันมีท่อกระดาศสีน้ำตาลเล็ก ๆ มัดด้วยเชือกสีดำอานเล่าหันมอง
ซ้ายมองขวาเล็กน้อยก่อนจะหันไปแกะปมเชือกสีดำนั้นและหยิบเอากระดาศแผ่นเล็กออกมา
คลี่อ่าน สักพักหนึ่งอีกาตัวนั้นจึงบินหายวับไปอีกทาง นำแปลกที่ไม่มีใครสังเกตเห็นอีกาตัวนี้
เลยนอกจากอานเล่าซึ่งเธอก็เดาได้ไม่ยากว่าคืออีกาของใคร

ถึง อานเล่า

วันนี้ก็มาด้วยละ

จดหมายที่เขียนด้วยหมึกสีดำพร้อมกับลายมือหวัด ๆ แบบนี้มีอยู่ไม่กี่คน คนนั้นก็คือเฮคาเท
คนที่เปรียบเสมือนอาจารย์ในการสอนเวทมนตร์ที่ดีที่สุดในตอนนี้ อานเล่าอ่านเพียงปราด
เดียวก่อนจะพับกระดาศแผ่นนั้นใส่กระเป่าเสื้อตัวนอกของเธอ และหันกลับมาตั้งใจกับสิ่งที่อา
จารย์ฟาโรกกำลังพูดอยู่ในตอนนี้แม้ว่าก่อนหน้านี้เธอจะไม่รู้ว่าเขาพูดอะไรไปแล้วบ้าง โดยที่เธอ
ไม่รู้เลยว่ากำลังมีใครคนหนึ่งในห้องนี้แอบมองเธออยู่ด้วยความแคลงใจ

/

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วในช่วงเช้าของวันนี้ แน่นนอนว่าวันนี้อานเล่าและไอรินพากัน
ไปกินอาหารกลางวันกันที่โรงอาหารของโรงเรียนใหม่ของพวกเขา โรงอาหารของโรงเรียนนี้ยัง
แบ่งแยกกันระหว่างของฝ่ายมัธยมต้นและมัธยมปลายด้วยเช่นกันเพื่อป้องกันการแออัดกัน
ของเด็กนักเรียนในโรงเรียน โรงอาหารของที่นี่เป็นอาคารที่มีขนาดใหญ่พอ ๆ กับหอประชุมที่
พวกเขาเพิ่งได้ไปมาเมื่อเช้า โรงอาหารจะตั้งอยู่ใกล้กับอาคารเรียนหน้าตาของอาคารดูดีไม่
ต่างอะไรกับอาคารเรียนปกติ

นี่ฉันชอบเข้าที่นี้ไต่ยังไ้กับนะ อาเนลาคิด

อาเนลากับไอรินสอดสายตาทาที่นั่งเพื่อจะหาที่นั่งห่างไกลจากผู้คนนิดหน่อยเพราะไม่อยากจะไปแออัดกัน ในจุดที่มีเด็กนักเรียนมากมายต่อแถวเพื่อรออาหารอร่อย ๆ ในวันนี้ กลิ่นหอมฉุยของอาหารลอยอบอวลไปทั่วเรียกน้ำย่อยของเด็กน้อยทั้งสอง ทั้งคู่เดินไปต่อแถวยาวอย่างกับรถไฟเหมือนเด็กนักเรียนคนอื่นด้วยเช่นกัน ในขณะที่กำลังจะถึงคิวของอาเนล่าที่จะได้รับอาหารกลางวันแสนอร่อยแต่จู่ ๆ ก็มีคนเดินเข้ามาแทรกแถวเธอถึงสี่คนด้วยกันทำให้แถวตอนนี้ถูกร่นถอยไปจนคนด้านหลังผลอชนกันและผลอเหยียบเท้ากันบ้างจนเกิดความวุ่นวายเล็กน้อย เมื่ออาเนล่าเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าคนที่เข้ามาแทรกแถวก็คือสี่คนนั้นที่อยู่ห้องเดียวกันกับเธอแต่คนที่อยู่ข้างหน้าของเธอตอนนี้คือมารีลิน ... อีกแล้ว

“ไอ๊ะ ขอโทษที่จ๊ะ”

อาเนล่าทำได้เพียงแค่มองหน้าเด็กผู้หญิงตรงหน้าก่อนจะกำหมัดแน่นเพื่อสะกดอารมณ์ตัวเองลง แต่เธอก็กลับได้ยินเสียงและลมหายใจอุ่น ๆ เป่ารดลงที่ข้างหูด้านซ้ายของเธอ เสียงนั้นเบาหวิวแต่กลับได้ยินชัดเจนในโสตประสาทของเธอ มันคือเสียงของเสคาเท

‘รออะไรอยู่ ไม่ลองใช้สิ่งที่ได้เรียนมาหน่อยหรือไง’

‘เร็วสิ อาเนล่า’

“หยุดสักที”

อาเนล่าพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ปกติเพื่อตอบรับกับเสียงของเสคาเทที่พูดกระซิบกระซาบอยู่ข้างหู เธอ มารีลินมองเธอด้วยสายตาที่อยากจะทำออกมาแต่เธอก็ทำทางเหมือนกับกำลังกลั้นขำกับพฤติกรรมพูดคนเดียวของอาเนล่า จนในที่สุดเธอก็หลุดหัวเราะออกมาพาลให้เพื่อน ๆ ของเธอก็สามคนหันมามองที่อาเนล่าเป็นตาเดียวอีกครั้ง

“นี่เธอพูดคนเดียวหรือ บ้าหรือเปล่าเนี่ย”

“เธอพูดกับใครนะ นางฟ้าพื้นบ้านหรือ”

อารัน เด็กผู้ชายซึ่งเป็นหนึ่งในคนที่อยู่ก๊วนเดียวกับมารีลินพูดล้อเลียนอาเนล่าก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดังลั่นโรงอาหารจนเริ่มจะเป็นจุดสนใจมากขึ้นแต่ไม่ทันไรแถวรอรับอาหารกลางวันก็เคลื่อนที่อีกครั้งทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่ได้ตอบโต้อะไรกันมากนัก ซึ่งจริง ๆ ต้องบอกว่าฝายอาเนล่าเป็นฝายที่โดนต้อนจนจนมุมเสียมากกว่า

“ช่างพวกนั้นเถอะอาเนล่า พวกเด็กเกเรนะ”

ไอรินพูดขึ้นพร้อม ๆ กับกอดแขนของอาเนล่าไปด้วยก่อนจะจ้องเขม็งกลับไปทีกลุ่มเด็กเกเรที่ตัวเองว่า อารันที่เป็นตัวต้นเหตุที่ทำให้เกิดความวุ่นวายเมื่อครู่ทำยกไหล่พร้อมเบ้าปากอย่างไม่ยี่ระและเดินต่อไปยามที่แถวขยับ อาเนล่าจึงจำใจที่จะต้องเดินตามหลังคนที่มาแทรกแถวต่อไปโดยไม่ทำอะไรต่อเพียงแคร์ับอาหารมาจากแม่ครัวของโรงอาหารเท่านั้น กลิ่นหอมของไซคนและอีกสารพัดอาหารที่อุดมไปด้วยโภชนาการมากมายยังพอจะทำให้เธอไม่อารมณ์บูดไปมากกว่านี้ ทั้งอาเนล่าและไอรินพากันเดินไปนั่งโต๊ะที่ได้เล็งเอาไว้ก่อนหน้านี้ โชคดีมากที่ยังไม่มีใครมาจับจองไปในขณะที่ทั้งสองไปต่อแถวรออาหาร อาเนล่านั่งลงรับประทานอาหารกลางวันอย่างเอร็ดอร่อยไปพร้อม ๆ กับการพูดคุยกับไอรินไปพลาง ส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวข้องกับเรื่องตอนอยู่โรงเรียนประถมที่เก่ากับเรื่องของโรงเรียนนี้มากกว่า

แต่แน่นอนว่าความวุ่นวายก็ยังคงเข้ามาปะทะเด็กผู้หญิงสองคนนี้เสมอ

ทั้งสองคนกำลังจะจัดการอาหารตรงหน้าเสร็จแล้วจู่ ๆ ก็มีใครบางคนเทนมลงมาจากด้านบนจนมันหกใส่เต็มถาดข้าวของเธอทำให้ไม่สามารถรับประทานต่อได้จนหมด ตอนนั้นถาดอาหารกลางวันของเธอกลายเป็นทะเลน้ำนมพร้อมกับกล่องนมที่หย่อนลงกลางถาดทำให้ของเหลวในถาดกระเด็นใส่เสื้อตัวนอกของเธอเป็นดวง ๆ พอเงยหน้าหันกลับไปมองที่ด้านหลังก็ถึงได้รู้ว่า เป็นเด็กผู้หญิงอีกคนในกลุ่มของมารีลินที่เป็นคนทำ เธอที่มีชื่อว่าเอมมาลี เป็นคนที่หน้าตาสะสวยและโดดเด่นกว่าเด็กนักเรียนมัธยมต้นทั่ว ๆ ไปในโรงเรียนมาก รวมถึงเธอเองก็เป็นแฟนสาวของอารันด้วย ทั้งสองมักจะตัวติดกันอยู่เสมอครั้งนี่เองก็เช่นกัน เอมมาลีเพียงแค่มองมาที่อาเนลากับไอรินก่อนจะเดินเกาะแขนอารันออกไปจากโรงอาหารโดยไม่สนใจเสียงฮือฮารอบข้างเลยแม้แต่นิดเดียว

‘เริ่มอีกแล้วหรือ’

‘เล่นเด็กใหม่อีกแล้วเอมมาลี’

‘ไม่เกินไปหน่อยหรือไม่วินนี่นะ’

‘อย่าไปยุ่งเลย ไม่วินนี่จะโดนลูกหลงไปด้วยนะ’

เสียงแข็งแซ่ที่พูดกันในโรงอาหารทำให้อาเนลล่าและไอรินรู้สึกสงสัยว่าเคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนในช่วงที่ยังมีการเรียนการสอนในฝ่ายประถมอยู่ เอมมาลีเป็นคนแบบไหนทำไมถึงต้องมาทำอะไรแบบนี้กับคนอื่น แต่ตอนนี้ที่พวกเธอทั้งสองคนควรทำคือการจัดการสภาพที่เลอะเทอะบนโต๊ะอาหารนี้ให้เสร็จโดยการเอาไปทิ้งให้เรียบร้อย อาเนลล่าหมดอารมณ์จะเรียนในช่วงบ่ายจนเธอตัดสินใจที่จะต้องทำอะไรบางอย่าง นั่นก็คือการกลับไปยังในจุดเดิม จุดที่เธอต้องเข้าไปอยู่ในห้องน้ำที่เธอรักอีกครั้ง

“ไอริน ฉันขอไปเข้าห้องน้ำก่อนแล้วเดี๋ยวจะตามไปนะ”

“เธอโอเคไหม”

“โอเคสิ ไปรอที่ห้องก่อนเลย”

“ฉันเจอกันที่ห้องนะ”

อาเนลล่าสาวเท้าไปอย่างรวดเร็วเพื่อไปที่ถึงสถานที่ที่เธอคุ้นเคย มือพลางกุมไว้ที่กลางหน้าอกและขย่ำเสื้อจนเริ่มชื้นรั้วยับ ๆ บนเนื้อผ้าด้านนอก อาเนลล่ามาถึงหน้าประตูสี่ศรีมอย่างรวดเร็วก่อนจะผลักประตูเข้าไปอย่างแรงเพื่อเข้าไปยังด้านใน เธอเลือกที่จะตรงดิ่งไปยังห้องน้ำด้านในสุดอีกครั้งพร้อมกับเปิดประตูและแทรกร่างกายของตัวเองเข้าไปอยู่ด้านในก่อนจะกุมหน้าอกของตัวเองแน่นขึ้นเรื่อย ๆ หอบไถยเอาอากาศเข้าปอดให้ได้มากที่สุดเพื่อระงับอาการที่หายใจไม่ออกในตอนนั้น เธอสูดหายใจเข้าออกอย่างช้า ๆ จนกระทั่งเสียงเต้นรัวของหัวใจถึงเบาลงไม่ได้ รั้วดังกลองชุดเหมือนก่อนหน้าก่อนจะทรุดลงป็นิ่งกับพื้นห้องน้ำแสนเย็นเฉียบ

‘ไม่อยากจะกลับห้องเลย’ เธอคิด

แต่ก็พอดีกันกับที่เสียงกริ่งของโรงเรียนดังขึ้น บอกให้เธอรับรู้ว่าการเรียนช่วงบ่ายกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

อาเนลล่านั่งแช่อยู่กับพื้นราวนาทีแล้วจึงค่อย ๆ ยันตัวเองลุกขึ้นจากพื้นและเปิดประตูห้องน้ำออก เสียงเหล็กที่ถูกสนิมกัดกินดังออกมาเป็นเสียงดังเจี๊ยดอ๊าดเบา ๆ พอให้เสียงพ่นกันบ้างเล็กน้อยแต่อเนลล่าก็ไม่ได้ใส่ใจมากนัก เธอเดินไปล้างมือที่อ่างหน้ากระจกแต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเธอก็พบกับเงาที่ซ้อนทับอยู่ด้านหลังของเธอ ชุดคลุมสีเลือดหมูที่คุ้นตานั้นทำให้เธอไม่ยากว่าคนที่มาหาเธอในเวลานี้คือใคร

“เจ้ามาที่นี่ทำไม”

“ก็แค่มาดู ว่าลูกศิษย์ข้าได้ใช้พลังไปบ้างหรือเปล่านะ”

รอยยิ้มที่แสนจะออกมาผ่านบานกระจกใสนั้นเต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์เหมือนกับทุกที่ ในคราแรกอาเนลล่าคงจะรู้สึกกลัวแน่ ๆ ถ้าได้เห็นใบหน้าแบบนั้นของเฮคาเท แต่ในตอนนั้นเธอกลับรู้สึกเฉยชากับใบหน้านั้นไปเสียแล้ว อาเนลล่าจึงเพียงแค่ออกปากเงิบและทำท่าจะเดินออกไปจากห้องน้ำที่คลั่งไปด้วยกลิ่นท่อน้ำขวนให้ราคาบุญจุมแต่เฮคาเทก็เรียกเธอขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“วันนี้เจ้าจะไปหรือเปล่า”

“วันนี้ไม่ล่ะ ข้าไปบ่อยมากแล้วมันไม่ดีกับร่างกายข้า”

“ตามใจเจ้า”

พออีกฝ่ายพูดจบอาเนลล่าก็เปิดประตูออกไปโดยไม่ได้เห็นกลับไปมองเฮคาเทอีกเพราะตอนนี้เธอต้องเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นเพื่อให้ไปถึงห้องเรียนให้ทันพวงที่ในคาบบ่าย เสียงย่ำเท้าบนทางเดินดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอจนกระทั่งสายตาของเธอเริ่มเห็นป้ายห้องประจำของเธอ เสียงโหวกเหวกดังออกมาผ่านช่องเล็ก ๆ ของประตูที่ไม่ได้ปิดสนิทเป็นสัญญาณบอกว่าห้องนี้ยังไม่ได้เริ่มเรียนกันในช่วงบ่าย อาเนลล่าบิดกลอนประตูเข้าไปในห้องและเดินตรงไปยังที่นั่งของเธอระหว่างที่อาเนลล่าเดินตรงไปยังที่ของเธอนั้นทางตาของเธอก็สังเกตเห็นว่ากลุ่มของมาริลินกำลังมองตรงมาที่เธอ โดยเฉพาะเด็กผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้นกำลังมองจ้องมายังเธอแบบที่รู้ว่าตั้งใจมองอย่างแน่ ๆ เขาดันแว่นขึ้นเล็กน้อยก่อนจะหันหน้าไปทางอื่นเหมือนกับว่าจะทำเป็นไม่ได้มองมายังเธอ แต่มันก็ไม่ได้แนบเนียนเอาเสียเลย อีกสามคนที่เหลือก็กำลังหัวเราะเบา ๆ และซุบซิบกัน การที่จะไม่หันไปมองตรง ๆ จึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในอาเนลล่าควรจะทำในตอนนั้น เธอถึงตรงเก้าอี้ของเธอเรียบร้อยและหย่อนก้นของตัวเองนั่งก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เธอท้องเสียหรือ”

“นี่ ฉันไม่ได้ไปนานเลยนะ”

บทสนทนาอันน่าตลกของเด็กผู้หญิงทั้งสองคนช่วยให้บรรยากาศและอารมณ์ขุ่นมัวในใจของอานล่ำค่อย ๆ เลือนหายไปหลังจากนั้นการเรียนในช่วงบ่ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกจนกระทั่งเลิกเรียน

/

เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงเวลาเลิกเรียน บรรยากาศในตอนเย็นเริ่มกลับมามีชีวิตชีวามากขึ้นเพราะเด็กนักเรียนต่างก็ตั้งใจที่จะได้กลับบ้านไปพักผ่อนกันเสียที เสียงที่ระเบียงทางเดินเต็มไปด้วยเสียงย่ำเท้าและเสียงพูดคุยกะจ๊อแจของผู้คนไม่ว่าจะจากอาจารย์หรือเสียงนักเรียนที่เล็ดลอดออกมาจากห้องแต่ละห้อง อานล่ำและไอรินยังคงกลับบ้านพร้อมกันเหมือนเดิมที่เคยทำมาด้วยกันตลอด พวกเขาทั้งสองคนเก็บกระเป๋าเตรียมพร้อมกันตั้งแต่ที่ได้อินเสียงกริ่งบอกเวลาเลิกเรียนดังเมื่อประมาณสิบนาทีที่แล้วก่อนจะเดินออกจากห้องเรียนไป สีหน้าของเด็กนักเรียนที่เดินสวนกันไปบ้างก็มีสีหน้าที่เหนื่อยอ่อนบ้างก็มีสีหน้าที่สดใสเหมือนเดิมไม่ต่างอะไรกับตอนเช้า แต่มันก็เป็นเรื่องปกติของการมาใช้ชีวิตอยู่ในรั้วโรงเรียน อานล่ำและไอรินเดินลงบันไดมาจากชั้นสองเรียบร้อยกำลังเตรียมเดินออกจากอาคารเรียนฝ่ายมัธยมแต่ก็สวนเข้ากับอาจารย์ฟาโรก เสียงของอาจารย์หนุ่มเอ่ยทักทายเด็กสาวทั้งสองคนเล็กน้อย

“แล้วเจอกันวันพรุ่งนี้เด็ก ๆ”

เขาพูดแล้วส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้กับเด็กนักเรียนที่เพิ่งได้เรียนกันไปในช่วงโรงเรียนวันนี้ อานล่ำกับไอรินจึงยิ้มให้เล็กน้อยก่อนจะพูดคำเดียวกันกับอาจารย์ฟาโรก

“เจอกันพรุ่งนี้ค่ะอาจารย์”

เด็กนักเรียนหน้าใหม่สองคนปลื้มตัวออกมาพร้อมกับเดินไปพร้อม ๆ กับฝูงชนที่กำลังเดินออกจากรั้วโรงเรียนโดยที่ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าอาจารย์วิทยาศาสตร์คนนั้นได้หันกลับมามองแผ่นหลังน้อย ๆ ของทั้งสอง สายตาของเขาจับจ้องไปที่ร่างผอมบางของไอรินเพียงคนเดียวเท่านั้น

ก่อนจะหันหลังกลับและเดินสวนเด็กนักเรียนเข้าอาคารฝ่ายมัธยมไป เมื่อขาก้าวโผล่พ้นรั้วโรงเรียนแล้วรีบร้อยไอรินก็โบกมือลาเพื่อแยกกับอานล่ำไปอีกทางเพราะพ่อและแม่ของเธอมารับ ส่วนอานล่ำก็โชคดีมากที่บ้านของเธออยู่ใกล้กับโรงเรียนใหม่ของเธอในตอนนั้นทำให้สามารถเดินกลับบ้านได้ง่าย ๆ ทางเดินรอบข้างทำให้อานล่ำรู้สึกดีขึ้นมาบ้างเพราะทางเดินตรงนั้นมีเพียงแค่เธอคนเดียวที่ใช้ถนนเส้นนี้เดินทางกลับบ้าน สองข้างทางของพื้นปูนแข็ง ๆ กลับเต็มไปด้วยต้นไม้เพิ่มร่มเงาในระหว่างที่เดินในเส้นทางนี้ ไปไม่นานต้นไม้ทั้งสีเขียวและสีน้ำตาลสลับกัน ใบสีน้ำตาลเมื่อลมพัดโชยมาก็ต่างก็ปลิวร่วงลงมาตามพื้นบ้างก็จะปลิวตกลงมาใส่หัวหรือปลิวใส่หน้าของอานล่ำ แต่อานล่ำก็เลือกที่จะลองใช้เวทมนตร์ปิดใบไม้ให้ลอยผ่านหน้าเธอไปอย่างง่ายดายโดยเพียงแค่คิดนิ้วสามที

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ

ใบไม้รอบ ๆ ตัวเธอก็กระจัดกระจายออกไปคนละทิศคนละทางทำให้เธอพอใจกับผลงานของตัวเองเป็นอย่างดี เธอกระซิบสายสะพายกระเป๋าเป้สีเขียวอ่อนของตัวเองและเริ่มก้าวเท้าเพื่อเดินตรงกลับไปยังบ้านของตัวเองอีกครั้ง ระหว่างนั้นเธอก็สังเกตเห็นใครบางคนกำลังนั่งอยู่ตรงม้านั่งที่อยู่ข้างทางเดินนี้อยู่เพียงคนเดียว อานล่ำคุ้นกับรูปร่างและลักษณะของคนคนนั้นมาก ๆ เด็กผู้ชายร่างผอมบางแต่ทว่ากลับดูดี ใบหน้าด้านข้างที่หล่อเหลาก็รับเข้ากับแว่นสายตากลม ๆ ที่เขาสวมอยู่ด้วยเช่นกัน เด็กคนนั้นถ้าอานล่ำจำไม่ผิดเขาชื่อมาลิค เป็นหนึ่งในคนที่อยู่กลุ่มเดียวกับมาริลินซึ่งนั่นทำให้อานล่ำนึกสงสัยว่าทำไมคนแบบเขาถึงไปอยู่ร่วมกับคนแบบนั้นได้ อานล่ำเริ่มเดินใกล้ถึงมาลิคเข้าไปทุกทีแต่สิ่งที่อานล่ำเลือกทำคือการเมินเฉยเขาและเดินผ่านไปราวกับว่ามาลิคไม่มีตัวตนอยู่ตรงม้านั่งนั้นแต่ทว่า

“นี่...”

เสียงมาลิคดังขึ้นเรียกอานล่ำแต่เธอก็ยังคงเลือกที่จะก้าวเดินต่อไปไม่หยุด

“อานล่ำ”

ชื่อของเธอที่เอ่ยจากปากของเขาทำให้อานล่ำต้องหยุดเดินแล้วหันไปเผชิญหน้ากับมาลิคอย่างช่วยไม่ได้

“ว่าไง”

“เธอเคยอ่านตำนานเรื่องของดินแดนเดอะโลว์ไหม”

อานล่านั้นนั่งเหงื่ออกาพาลดูดขึ้นมาจากผิวหนัง เธอประสานมือไว้ที่ด้านหน้าของตัวเองเพื่อลดความประหม่าและนั่นก็ทำให้เธอรู้ว่ามือของตัวเองกำลังเย็นเฉียบมากแค่ไหน อานล่านั้นพอจะรู้ว่าบ้างว่าบนโลกมนุษย์ก็มีการเขียนเรื่องราวของดินแดนเดอะโลว์เหมือนที่ในร้านของคุณลานาก็มีหนังสือเกี่ยวกับโลกมนุษย์ด้วยเช่นกัน แต่เธอไม่คิดว่าคนที่อ่านเรื่องราวในดินแดนเดอะโลว์จะเป็นคนที่ใกล้ตัวเธอขนาดนี้ ยิ่งเป็นมาลิกเธอก็ยิ่งรู้สึกกังวลมากขึ้นกว่าเดิม อานล่านั้นทำใจดีเสียโดยการคุยกับมาลิกต่อไปเพราะไม่อยากที่จะเสียมารยาทกับเพื่อนร่วมชั้น

“ก็เคยนะทำไมหรอ ฉันว่าตำนานพวกนั้นก็สนุกดีเหมือนกัน”

“อืม... แล้วเธออยากไปที่เดอะโลว์ไหม”

“... จะไปได้ยังไงเดอะโลว์ไม่มีจริงสักหน่อย มันก็แค่นิทานนะ”

อานล่านั้นกุมมือเข้าหากันแน่นจนแทบจะไม่มีอากาศเล็ดลอดผ่านฝ่ามือของเธอไปได้ เธอรู้ตัวดีว่าเธอเป็นเด็กที่เก็บอาการไม่ค่อยเก่งมากนักในช่วงหลัง ๆ มาแล้ว การเข้าไปมาระหว่างทั้งสองโลกทำให้ยากต่อการควบคุมอารมณ์ตัวเองมากขึ้นในตอนนี้นั้นเธอจึงดูเหมือนจะตายตื่นตูมไม่มีผิด

“ฮ่า ๆ โทษทีนะสงสัยว่าฉันจะอ่านเรื่องพวกนี้จนคิดมากไปหน่อย แต่ว่าอานล่านั้น...”

มาลิกคอย ๆ ลูกขึ้นมาจากมานั่งพร้อมกับกระเป๋าสีดำที่เขาสะพายอยู่ด้านหลังก่อนจะเดินมาหาอานล่านั้นยืนตัวแข็งที่ออยู่ที่เคยได้เดินพร้อมกับดวงมือบนไหล่ของเธออย่างแผ่วเบาแต่หลังจากนั้นมันกลับตามมาด้วยแรงบีบที่รุนแรงจนอานล่านั้นต้องเบ้หน้า เสียงติดแหบของมาลิกพูดกระซิบที่ข้างหูของอานล่านั้นแต่ประโยคของเขาทำให้เธอต้องหน้าซีดเผือด

“จะทำอะไรก็ดูบ้างนะว่ารอบ ๆ ไม่มีคนอยู่จริงไหม”

เขาปล่อยมือจากไหล่ของเธอและเดินห่างไปเรื่อย ๆ เสียงย่ำเท้าเป็นจังหวะที่ห่างไกลทำให้เธอแน่ใจว่าเขาจะไม่กลับมาอีกแล้ว อานล่านั้นอดถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมา แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ทันได้ตั้งตัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอตอนนี้ เด็กผู้ชายที่ชื่ออาร์วินวิ่งมาพร้อมกับการกอบใจไม่ห่างก่อนจะโยนเศษใบไม้เหล่านั้นใส่หน้าเธอ เศษดินและฝุ่นผงต่าง ๆ กระจายเข้าหน้า จมูก รวมถึงดวงตาของเธอจนแทบไปหมด เธอปิดป้ายใบไม้แห้งให้ออกไปให้พ้นจากใบหน้าของเธอได้แล้วแต่ยังคงเสวยตามเดิม เสียงหัวเราะของเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงที่หัวเราะอยู่รอบตัวของเธอนั้นทำให้เธอเดาได้เลยว่าเธอเดาได้เลยว่าเธอเดาได้เลยว่าเธอเดาได้

“อยู่ตาย ขอโทษนะจ๊ะ”

“อ้อ ๆ รีบไปกันเหอะ สกปรกขนาดนี้ฉันไม่อยากยุ่งด้วยหรอกนะ”

มาริลินและเด็กผู้หญิงอีกคนที่ชื่ออามมาลีพูดขึ้นก่อนที่ทั้งสามจะรีบเดินออกไปจากบริเวณนี้ปล่อยทิ้งให้อานล่านั้นโดดเดี่ยวอยู่ตรงนั้น น้ำตาของอานล่านั้นเริ่มคลอหน่วยขึ้นมาอีกครั้งแต่เธอก็รีบปาดน้ำตาออกไปอย่างลวก ๆ พร้อมกับปิดฝุ่นที่เกาะอยู่ตามเสื้อผ้าของเธอให้เรียบร้อยก่อนจะหมุนตัวเดินทางกลับบ้านด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัวอีกครั้ง และยังก็ต้องอารมณ์ขุ่นมัวหนักกว่าเดิมเมื่อนึกถึงการที่จะต้องกลับไปบ้านที่ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว การที่ต้องกลับไปเห็นแม่ที่ยังคงนั่งเหม่ออยู่โซฟาตัวเดิมมันทำให้เธอนึกย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เดิม ๆ ที่เคยเกิดขึ้น ทั้งเสียงป้าข้าวของ เสียงตะโกนใส่กันไปมาของพ่อและแม่มันทำให้เธอรู้สึกไม่อยากจะกลับไปเหยียบที่บ้านหลังนี้สักเท่าไรนักทั้ง ๆ ที่มันคือบ้านของเธอเอง รู้ตัวอีกทีในตอนนี้นั้นเธอก็บิดลูกบิดเปิดประตูเข้ามาในตัวบ้านแล้วเรียบร้อย เสียงโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้กับเสียงทำกับข้าวในห้องครัวที่อยู่ด้านในสุดของบ้านเป็นสัญญาณบอกว่าตอนนี้แม่ของเธอกลับมาเรียบร้อยแล้วกำลังเตรียมอาหารเย็นให้เหมือนทุกที แต่สุดท้ายเธอก็จะวนกลับมานั่งที่โซฟาตัวเดิมเหมือนทุกครั้ง อานล่านั้นจึงเลือกที่จะเดินขึ้นห้องของตัวเองไปและรอเวลาให้ถึงยามค่ำคืนเพื่อที่จะลงมากินข้าวเย็นเพียงคนเดียวเพื่อเลี่ยงการปะทะกันกับแม่ของเธอ สุดท้ายก็จบที่บางทีเธอก็เผลอหลับไปบนเตียงนุ่ม ๆ จนไม่มีอะไรตกถึงห้องจนเข้าในครั้งนี้นี้ก็เช่นกัน อานล่านั้นมากลางดึกด้วยความสะลึมสะลือก่อนจะลุกขึ้นมาจากเตียง หยิบผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าห้องน้ำไปจัดการธุระของตัวเองให้เสร็จเรียบร้อยก่อนจะกระโดดขึ้นเตียงอีกครั้งแล้วผลอยหลับไปในที่สุด

“อ่า... ไม่ได้เขียนบันทึกมานานแค่ไหนแล้วนะ”

เช้าวันนี้ท้องฟ้าชุ่มมัวไม่เหมือนอย่างทุกวัน ทำให้อาเนล่าที่ตื่นมาในวันนี้รู้สึกว้าวเธอ กำลังไร้เรี่ยวแรงเป็นอย่างมาก เธอเกลียดท้องฟ้าที่ขมุกขมัวแบบนี้ อาจเป็นเพราะว่าอากาศที่แปรปรวนบนโลกมนุษย์ทำให้ท้องฟ้าเริ่มเป็นสีเทามากขึ้นคล้ายกับฝนพร้อมที่จะเทลงมาจากท้องฟ้าก็ไม่ปาน อาเนล่าที่เดินจนถึงรั้วประตูบ้านแล้วจึงได้แต่เดินย้อนกลับมาเพื่อเอาร่มคนเล็กคู่มือของเธอติดไม้ติดมือไปด้วยเพื่อเหตุสุดวิสัย แต่สุดท้ายก็ไม่ได้มีผ้าฝนเทลงมาจนถึงโรงเรียนอยู่ดีซึ่งก็เป็นอะไรที่โชคดีสำหรับเธอ อาเนล่าเดินผ่านลานน้ำพุตรงใจกลางของโรงเรียนก่อนจะมองไปที่รูปปั้นแสนสวยที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้นพลางคิดในใจว่าคงจะดีถ้าชีวิตของเธอถูกสภาพให้เป็นรูปปั้นมีหน้าที่แค่ยืนอยู่เฉย ๆ เท่านั้นไม่ต้องทำอะไร อาเนล่าเลิกสนใจรูปปั้นนั้นก็เดินแยกไปทางอาคารเรียนฝ่ายมัธยมและเมื่อขาของเธอแตะเข้าที่พื้นภายในตัวอาคาร เสียงฝนก็เริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ จากเสียงเล็ก ๆ ของหยดน้ำเริ่มเปลี่ยนเป็นเสียงฝนที่เทลงมาอย่างหนักในช่วงเช้าของวันนั้น

‘เกือบเปียกซะแล้ว’ เธอคิด

อาเนล่าเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองที่เริ่มจะคึกคักมากขึ้นตั้งแต่มาใช้ชีวิตอยู่ที่รั้วโรงเรียนเอกชนแห่งนี้ เมื่อถึงชั้นสองแล้วเลี้ยวซ้ายก็จะถึงห้องเรียนพอดี อาเนล่าเปิดประตูเข้าไปในห้องสายตาสอดประสานเข้ากับมาลิกที่ตอนนี้นั่งอยู่ในห้องอยู่แล้วพร้อม ๆ กับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นที่มาถึงแล้ว อาเนล่าหลบสายตาดูอย่างว่องไวและเดินไปที่โต๊ะประจำของตัวเองตามเดิมซึ่งตอนนี้มีไอรินนั่งรออยู่แล้ว ไอรินหันมามองเพื่อนสนิทที่ลากเก้าอี้ออกมานั่งพร้อมกับเอ่ยทักทายเหมือนตามเคย

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ”

“อรุณสวัสดิ์”

“เริ่มเรียนได้วันที่สองฉันก็อยากจะหยุดแล้ว”

เสียงครวญครางโอดโอยของเพื่อนตัวเล็กข้าง ๆ ทำเอาอาเนล่าหลุดยิ้มออกมาได้ในเช้าที่ถึงแม้จะมีฝนตกลงมาแต่ไอรินก็ยังคงเปรี้ยวเสมืออดทนอาทิตย์เคลื่อนที่สำหรับเธอเสมอทำให้บรรยากาศที่อึมครึมในตอนนี้อุดมไปด้วยเสียงหัวเราะในทันตา อาเนล่ายึดตัวเพื่อปิดบังเสียงเล็ก ๆ ก่อนที่จะพูดตอบไอริน

“ฉันก็เหมือนกัน วันนี้ฝนก็ตกตั้งแต่เช้าด้วย”

ทั้งสองนั่งคุยกันอย่างเพลิดเพลินเพื่อรอเรียนในช่วงเช้าของวันที่เคล้าไปด้วยเสียงฝนที่ตกกระทบลงหน้าต่างบานใหญ่ที่อยู่ใกล้กับที่นั่งของอาเนล่า ท้องฟ้าเริ่มมีดั่งครึ้มขึ้นเรื่อย ๆ ตามจำนวนเมฆที่เริ่มหนาตัวขึ้น เพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ เริ่มทยอยกันเข้ามาในห้องเรียนกันบ้างแล้วในตอนนี้นวมถึงโฮมมาลีและอาร์นที่กอดแขนกันเดินเข้ามาชนิดที่ว่าตัวติดกันอย่างกับแปดตามมาพร้อมกับมาริลินที่หน้าบึ้งหน้าบูดเดาจากเส้นผมของเธอที่เปียกเพียงเล็กน้อยจนเสียทรงกับเสื้อตัวนอกสีแดงที่ตอนนี้เปลี่ยนสีเป็นสีเข้มขึ้นเพราะน้ำฝนที่ตกใส่เป็นดวงใหญ่ เธอเดินปั้งชนเพื่อน ๆ คนอื่นจนอีกฝ่ายเซไปชนกับโต๊ะที่เรียงรายกันอยู่เป็นแถว

“มีตาก็หัดดูบ้างนะยะว่ามีคนจะเดิน”

มาริลินหันไปพูดกับคู่กรณีพร้อมกับหันควับกลับไปตามเดินและเดินไปนั่งที่ประจำของตัวเองพร้อมกับถอดเสื้อตัวนอกออกมาสะบัดเล็กน้อยก่อนจะพาดไว้กับเก้าอี้ของตัวเอง มาริลินลากเก้าอี้ออกมาเสียงดังจนส่งเสียงครืดคราดเสร็จแล้วจึงนั่งลงไปกับเก้าอี้พร้อมก้มหน้าฟุบไปกับโต๊ะเรียนหนังสือของเธอ การกระทำของคนพวกนี้อยู่ในสายตาของอาเนล่าทั้งหมด

เพราะอาเนล่ากลัวว่าพวกนั้นจะรู้ความลับของเธอ

แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็ปลอบใจตัวเองว่าเรื่องราวของดินแดนเดอะโลว์ที่เธออยู่นั้นมันคงเป็นเพียงแค่นิทานหลอกเด็กสำหรับพวกมนุษย์ คนที่เชื่อจนหมดใจก็คงมีแต่มนุษย์แบบมาลิกเท่านั้น อาเนล่าสั่นหัวสองสามทีไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไปจากหัวก่อนจะเหมองออกไปทางหน้าต่างอีกครั้ง ไอรินเริ่มเกาะขึ้นที่หน้าต่างจนเกิดเป็นฝ้าบาง ๆ อาเนล่าจึงผสมผสานเวทมนตร์ไปกับลมหายใจของตัวเอง โนมหน้าเข้าไปใกล้กับหน้าต่างและเป่าลมใส่แผ่นกระจกเบา ๆ จนเกิดเป็นรูปดอกไม้ออกน้อยขึ้นมาหนึ่งดอก รวมถึงครั้งนี้ยังเป็นอีกครั้งที่อาเนล่าไม่ได้ระวังตัวเลยแม้แต่นิดเดียว คนเดิมที่ยังคงสงสัยในตัวอาเนล่าก็ยังคงเป็นมาลิกที่ตอนนี้เขากำลังนั่งจ้องเธออย่างไม่วางตาและในที่สุด

มาลิกก็คิดแผนอะไรดี ๆ ออกจนได้

เวลาล่วงเลยมาจนถึงเวลาเย็น อาเนลล่าและไอรินรวมถึงเพื่อนอีกสองสามคนเป็นเวรในการทำความสะอาดประจำวันนี้ แต่ฝนยังคงตกปรอย ๆ มาจนถึงช่วงเวลานี้สุดท้ายเมื่อทำความสะอาดห้องเสร็จแล้วจึงทำได้แค่รออยู่ที่ห้องเพื่อรอฝนตกหยุดสนิท เพื่อนร่วมห้องบางส่วนเริ่มทยอยกลับบ้านไปที่ละคนจนในที่สุดก็เหลือเพียงแค่อาเนลล่ากับไอรินเท่านั้นที่ยังคงอยู่ในห้อง ห้องสองเตรียมเก็บของลงกระเป๋ากลับบ้านของตัวเองอีกครั้งพร้อมกับตรวจเช็คดูว่าไม่ได้หลงลืมของสำคัญ เมื่อเสร็จเรียบร้อยทั้งสองก็พากันเดินออกจากห้องและลงบันไดที่แสนคุ้นเคยเพื่อเตรียมออกจากโรงเรียน ลมฝนพัดเข้ามาปะทะในตอนที่ยังคงเดินออกมาจากอาคารเรียนเรียบร้อยแล้วทำให้ต้องยกแขนขึ้นกอดอกตัวเองอย่างช่วยไม่ได้แม้จะมีเสื้อคลุมตัวนอกอยู่แล้วก็ตาม ในตอนนี้โรงเรียนเอกชนชื่อดังกลับเงียบลงอย่างเห็นได้ชัดต่างกับตอนเช้าและตอนกลางวัน รวากับฟ้ากับเหว

“เงียบดีนะ” ไอรินเอ่ยปากพูดขึ้น

“นั่นสิ คงเหลือแค่เราสองคนกับยามหน้าโรงเรียนแล้วละ”

บทสนทนาเงียบลงอีกครั้ง... เงียบจนได้ยินเสียงฝีเท้าด้านหลังที่กำลังก้าวเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ แต่ทว่าอาเนลล่ากลับไม่ได้สนใจมากเท่าไรนัก ต่างจากไอรินที่หันไปด้านหลังตามกลไกธรรมชาติของมนุษย์

“อาจารย์ฟาโรก ยังไม่กลับบ้าน---”

เสียงของไอรินที่ขาดช่วงไปทำให้อาเนลล่าหันไปมองที่เพื่อนสนิทข้างกายเธอ ภาพของไอรินที่ถูกถูกด่าคลุมหัว ร่างกายของไอรินเดินพลา่นไปมาเหมือนน้ำร้อนลวก อาเนลล่ากำลังจะพุ่งเข้าไปช่วยเธอแต่ก็ถูกมือบริคนาดึงรั้งที่ปกคอเสื้อของเธอไว้จนเซกดาล่าไปด้านหลัง แล้วหลังจากนั้นภาพทุกอย่างก็มีตสนิท กลิ่นเหม็นฉุนของถุงขยะสีดำลอยตลบอบอวลอยู่ในโพรงจมูกของอาเนลล่าจนในที่สุดเธอหมดแรงที่จะต่อต้านแรงรั้งจากด้านหลังพร้อมกับจมดิ่งสู่ห้วงนิทราที่แสนจะทรมาณ

แตกสลาย

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมากฉันจำได้ว่ากำลังจะเดินออกจากโรงเรียนพร้อมกับไอริน แต่ทว่ากลับโดนไอบ้าที่ไหนก็ไม่รู้มาเล่นตลกกับพวกเราแบบนี้โดยการเอาถุงดำมาคลุมหัวพวกเราทั้งสองคน ฉันตื่นสุดแรงเกิดแต่ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากถุงดำเหม็น ๆ นี้ เสียงสุดท้ายที่ได้ยินก่อนสลบไปคือฉันได้ยินไอรินพูดว่า อาจารย์ฟ้าโรก ก่อนจะได้ยินเสียงเธอรื้อตอกมาดังลั่นแล้วจู่ ๆ ก็เงียบไป

เสียงดังกึ่งกึ่งปลุกให้ฉันตื่นขึ้นมาจากนิทรา ก่อนที่จะมีใครคนหนึ่งดึงถุงดำนี้ออกจากหัวฉัน ฉันตื่นมาพบว่าตัวเองและไอรินอยู่ในห้องเก็บของที่มักจะใช้เป็นพื้นที่สำหรับเก็บของทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ตรงมุมห้องฝั่งขวามีกองผ้าหลากสีที่ไม่ได้ใช้แล้วกองพะเนินกันอยู่ ถัดมามีป้ายกิจกรรมต่าง ๆ วางสุ่มกันไว้ บ้างก็พิมพ์กำแพง บ้างก็วางไว้บนพื้นจนทำให้มองเห็นร่องรอยของรอยรองเท้าของนักเรียนที่เข้ามาใช้ห้องนี้ ส่วนมุมซ้ายของห้องฉันเห็นไอ้พวกที่ฉันไม่ชอบมากที่สุด ซึ่งฉันเดาไว้ว่าต้องเป็นฝีมือพวกมันแน่

พวกเอมมาลี

“อ้าว ๆ คูสิใครตื่นจากฝันดีแล้ว”

“เหอะ เปิดปากมาคำแรกก็เสียมารยาทเลยนะเอมมาลี”

แต่ประโยคที่ฉันได้พูดออกไปไม่ได้ทำให้เอมมาลีหรือพรรคพวกของเธอออกสั่นขวัญแขวนกันเลยสักคน กลับกัน พวกมันยืนขำคึกคักกันอยู่ตรงมุมห้องนั้น

“ปากดีไปเถอะ มาลิดบอกพวกฉันแล้วว่าต้องทำอะไรถึงจะจัดการเธอได้”

มาลิดรินพูดออกมาก่อนจะเดินเข้ามาทางที่ฉันนั่งพับเพียบอยู่ตรงกลางห้อง หนึ่งในพวกมันก็คือมาลิด ฉันค่อนข้างระวังไว้เขามากพอสมควรแล้วแต่ก็ดันพลาดทำให้เสียได้ มาลิดค่อนข้างเรียกได้ว่าเป็นเนิร์ดเกี่ยวกับนิยายปรัมปรา เขาย่อมศึกษามาดีว่าทำอะไรเฝ้าพันธุแบบพวกฉันจะสิ้นฤทธิ์ มาลิดรินเดินอย่างสามชุกจนถึงตัวฉัน ก่อนจะนั่งคุกเข่าลงแล้วใช้มือเข้ามาบีบข้างแก้มฉันจนเจ็บไปหมดทั้งหน้า เล็บยาวสุขภาพดีสัมผัสกับที่เป็นลูกคุณหนูจิกเข้าไปในแก้มตบของฉันจนรู้สึกได้ว่ามันเริ่มถลอก มันเจ็บจนอยากจะร้องออกมาแต่มันกลับร้องไม่ได้เพราะปากที่มันกระจุกปิดกันอยู่ เธอยื่นหน้าเข้ามากระซิบที่ข้างหูฉันแผ่วเบา ฉันไม่ได้รู้สึกกลัวในตอนที่เราเห็นหน้ามาลิด แต่กลับรู้สึกกลัวในตอนที่เราพูดจบประโยค

“ตอนสี่มตาตื่นขึ้นมาไม่ได้สังเกตเห็นเพื่อนตัวเองเลยหรือไง ยายบ้า เป็นเพื่อนประสาอะไรของแก”

สิ้นสุดประโยค ฉันเริ่มหันรีหันขวางหาไอรินแล้วก็พบว่าเธอนอนสลบอยู่ห่างจากเธอไปเพียงแค่สองถึงสามก้าวเท่านั้น และเธอกำลังนอนหนุนตักอาจารย์ฟ้าโรกอยู่ อาจารย์ฟ้าโรกยิ้มเหยียดให้ฉันเล็กน้อยก่อนจะหันไปมองไอรินที่ตอนนี้กำลังหลับตาพร้อมอยู่ อาจารย์ฟ้าโรกในตอนนั้นไม่เหมือนกับที่เคยเห็นในห้องเรียน ฉันพอจะรู้เรื่องราวจากไอรินมาบ้างในตอนที่เราเล่าให้ฟังว่าอาจารย์ฟ้าโรกชอบมาเกาะเกาะเธอมากเป็นพิเศษ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด แต่ฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะโรคจิตได้ถึงเพียงนี้ เขาไม่ใช่แค่เอ็นดู แต่เขาอยากครอบครอง เขาคือพวกคลั่งเด็ก

“นี่พวกแกคิดจะทำบ้าอะไร”

ฉันตะโกนออกไปอย่างเหลือรอด มันน่าหงุดหงิดมากที่สุดที่ตัวฉันโดนมัดและยังไม่สามารถใช้เวทมนตร์ได้อีก เพราะการอยู่ในที่อับแสงมันทำให้พลังของฉันอ่อนแอลง ยิ่งตอนนี้ที่ฉันยังไม่ได้เรียนรู้อะไรมากมายนักก็ยิ่งหาทางที่จะผ่านสถานการณ์นี้ไปได้ยาก ฉันตื่นอีกครั้งเพื่อหวังว่าเชือกที่พวกมันมัดไว้จะหลวมลงบ้าง แต่ยิ่งตื่นก็ยิ่งสร้างผลตามแนวโน้มมากมายถึงแม้จะมีชุดนักเรียนป้องกันไว้ก็ตาม เมื่อมองกลับไปทางที่ไอรินกำลังนอนอยู่นั้น ฉันเห็นว่าอาจารย์ฟ้าโรกกำลังจัดท่าของไอรินให้นอนหงาย และสิ่งที่ตามมาคือเขากำลังขยับแขนเธอซึ่งฉันเดาได้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อไปนี้ ฉันเริ่มร้องตะโกนขอให้พวกมันหยุดแต่พวกมันไม่หยุด อาจารย์ฟ้าโรกเริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้าของไอรินออก ฉันร้องออกมาอีกครั้งจนกระทั่งไอรินสะดุ้งตื่น ไอรินหันมองรอบ ๆ อย่างตื่นตระหนกและเมื่อเธอเห็นอาจารย์โรคจิตนั้นอยู่ตรงหน้า

เธอก็เริ่มกรีดร้องและทุบตีขนด้านบน เสียงหวีดร้องของพวกเราทั้งสองยังคงดังก้องอยู่ในหัวอย่างชัดเจน

พวกเราสองคนก็คือหมาจนตรอกดี ๆ นี่เอง

“อาจารย์ฟาโรห์ ปล่อยหนูนะคะ อาจารย์จะทำอะไร ปล่อยเถอะคะ ปล่อย ปล่อย ปล่อย ปล่อย!”

“ปล่อยพวกเราไปเถอะ ขอปล่อยละ แล้วพวกฉันจะไม่ยุ่งอะไรอีก ขอปล่อยละ”

พวกเราลัดกันร้องตะโกนขอให้พวกบ้านั้นหยุดการกระทำอันแสนเลวร้าย ฉันเพิ่งได้รู้ซึ่งคำพูดของแม่ที่พูดรอกหูทุกวันตั้งแต่เด็กจนโต มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่เลวร้ายที่สุด ตอนนี้ฉันเชื่ออย่างสุดหัวใจว่ามันคือเรื่องจริงทุกประการ ถึงตอนนี้ฉันก็ยังคงดิ้นให้หลุดออกจากเชือกที่พันธนาการตัวเองอยู่ และยังคงพยายามใช้เวทมนตร์ที่ยังพอมีแต่มันก็เป็นประกายสีดำเล็ก ๆ ติดขึ้นที่มือเท่านั้นไม่มีอะไรไปมากกว่านี้ น้ำตาเริ่มเอ่อคลอเมื่อได้รู้ซึ่งว่าตัวฉัน ณ ตอนนี้ช่างไร้ประโยชน์ลึนดี ฉันตัดสินใจข้างแรงเอื้อมสุดท่ายเพื่อที่จะลุกขึ้นหวังจะพุ่งตัวไปทับอาจารย์ฟาโรห์ให้เขาไม่ได้ทำอะไรที่มันผิดมนุษย์มนา แต่เมื่อฉันลุกขึ้นยืนได้ฉันก็รู้สึกถูกระชากจากหลังคอทำให้หายใจหลังล้มลงกับพื้นตามเดิม ความเจ็บปวดแผ่ซ่านจากก้นกบ ไปถึงหลัง ถึงหลังคอ และถึงหัว ตามมาด้วยความรู้สึกจุกจุกจนต้องหอบหายใจหนัก ๆ เขาอากาศเข้าปอด ไอรินยังคงกรีดร้องเสียงแหลม ๆ ต่อไปเพื่อหวังว่าเสียงของเธอจะทำให้อาจารย์โรคจิตรำคาญบ้าง กลับกันสิ่งที่เขาทำเริ่มรุนแรงขึ้น แรงขึ้น เขาเริ่มปิดปากของไอรินเพื่อไม่ให้เธอส่งเสียงแล้วเสพความสุขจากบนตัวเพื่อนสนิทของฉันเพียงคนเดียวบนโลกมนุษย์เนา ๆ นี้ ฉันมองเห็นว่าพวกมันทั้งหมดส่งสายตาแบบโหนมาให้ฉันและไอริน มันคือสายตาเย้ยหยัน สายตาแห่งผู้ชนะ เอมมาลีและมาลีรินหัวเราะออกมาดั่งลั่นคล้ายคนเสียสติหมดมาดของลูกคุณหนูในทันใด แม้แต่มาลิก อารัน ก็ยังสะดุ้งตกใจกับเสียงหัวเราะของพวกเขา

“เฮ้อ... วันนี้พวกฉันเหนื่อยละ สนุกกันต่อไปเถอะหนุ่ม ๆ”

เอมมาลีและมาลีรินโบกมือลาฉัน แต่ก่อนที่จะไปมาลีรินก้มลงมาคุยกับฉันพูดให้ได้ยินกันทุกคนในห้องเก็บของมืด ๆ “เป็นถึงนางฟ้าแท้ ๆ แต่มีพลังแค่นี้เองหรือน่าสมเพช- กรีด!”

ยังไม่ทันที่มาลีรินจะได้พูดจบประโยค ฉันก็พุ่งเข้าไปหามาลีรินแล้วกอดที่จมูกของเธอเหมือนหมาว้อตัวหนึ่ง ฉันกดน้ำหนักของพินลงไปให้ได้มากที่สุด ทั้งกอดทั้ง ดึง กระชาก จนมาลีรินกรีดร้องเพราะความเจ็บปวดที่ฉันได้มอบให้กับเธอ ส่วนเอมมาลีก็ตกใจกับเหตุการณ์ตรงหน้าจึงทำได้แค่ร้องออกมา มาลีรินทุบและจิกหัวฉันแต่ฉันก็ไม่ลดละความพยายาม การต่อสู้ขนาดย่อมเริ่มวุ่นวายจนอารันกับมาลิกต้องมาเป็นคนดึงตัวฉันออกและลือคิ้วของฉันไว้ ของเหลวข้นสีแดงไหลออกจากจมูกของมาลีรินเป็นทางยาว จมูกของเธอตอนนี้เป็นแผลเหวอะหวะ เค้าโคจรจมูกที่ใครต่อใครที่ว่าสวยงามกตอนนี้บิดเบี้ยวไปเล็กน้อย เธอเซ็ดเลือดออกจากจมูกอย่างลวก ๆ ก็จ้วงฝ่ามือตบเข้ามาที่หน้าฉันอย่างแรงจนทำให้ฉันต้องหันหน้าไปตามแรงมือของเธอ แน่ใจว่ามันเจ็บมาก มาลีรินกับเอมมาลีไม่ได้พูดอะไรอีกแล้วเดินออกไปจากห้องเก็บของ อารันกดตัวฉันให้นอนคว่ำลงจนหน้ากระแทกกับพื้นอย่างแรง กลืนความเลือดคั่งในปากเดาได้ว่าฉันคงแผลไปกอดอะไรลึนเข้าตอนหน้ากระแทก เป็นเลือดจากตอนที่ถูกมาลีรินตบหน้าเข้าจนเลือดกลบปาก หรือไม่ก็คงเป็นกลิ่นเลือดจากจมูกของมาลีริน ในองศาฉันเห็นได้เต็มสองลูกตาวาตอนนี้อาจารย์ฟาโรห์กำลังทำอะไรไปไหนต่อไหน มาลิกเอาสก๊อตเทปสีเทา มาปิดปากฉันและบังคับให้ศีรษะของฉันหันไปมองไอรินที่ตอนนี้กำลังทรมาณอยู่ใต้ร่างของคน ที่เรียกว่าเป็นอาจารย์ ฉันไม่อยากเห็นภาพตรงหน้าอีกต่อไปจึงได้แค่เสมมองไปทางอื่น จะว่าไปฉันก็น่าสมเพชเหมือนที่มาลีรินบอกจริง ๆ

“เฮ้อ เฮ้อ ไม่มองหน้าเพื่อนหน่อยหรือไง ไอรินออกจะมีความสุขขนาดนั้น”

มาลิกจิกหัวฉันขึ้นมาให้หันกลับไปมองอีกครั้ง ฉันเริ่มตะโกนกรีดร้องอีกครั้งภายใต้สก๊อตเทป ความเหนียวของกาวทำให้ฉันขยับปากได้ยาก มันเหมือนจะเป็นอีกครั้งที่เสียงของฉันไม่เคยส่งไปถึงใครได้เลย ไม่มีใครมาช่วยเธอเลย แม้แต่เฮคาเทที่ในใจลึก ๆ ฉันเชื่อสุดใจว่าเธออาจจะมาช่วย แต่เธอก็ไม่มา

อาจารย์วิดากรนั้นยังคงเสพสุขจากร่างกายของไอริน เขาส่งเสียงอื้ออึงในลำคอบ่งบอกได้ถึงความสุขล้นในตัวเขา แต่ไอรินส่งเสียงกรีดร้องออกมาด้วยความทรมาณมากกว่าจะมีความสุข เธอมีรอยเข้าไปทั้งตัวมันจึงทำให้ฉันรู้สึกแย่มาก น้ำตาของฉันเริ่มไหลอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง นับไม่ถูกแล้วว่าตอนนี้ร้องให้ไปแล้วกี่ครั้ง

“เป็นนางฟ้าแต่ช่วยอะไรใครไม่ได้เนี่ย... ตายไปดีกว่าไหมเธอนะ” อารันกับมาลิกยังคงพูดจา
ดูถูกฉันไม่หยุดหย่อน พอแล้ว ฉันไม่อยากฟังอะไรไปมากกว่านี้แล้ว สมอของฉันไม่อยากรับรู้
อะไรอีกแล้ว

พวกเราสองคนเหมือนกลายเป็นพวกที่แตกสลาย ทั้งร่างกายและจิตใจ มันไม่ได้แตกสลายมา
จากตัวของพวกเราเอง แต่มันมาจากคนอื่น นั่นจึงทำให้ฉันคิดว่าถ้าเลือกได้ก็อยากเป็นคน
ทำให้ตัวเองแตกสลายด้วยตัวเอง ดีกว่าให้คนอื่นต้องมาบดขยี้ตัวฉัน มันทำให้ฉันรู้สึกไร้ค่า
มากกว่าเดิม

ก่อนที่ฉันจะสลบไปฉันได้ยินเสียงของไอริน เสียงของเธอแหบแห้งไร้ชีวิตชีวา เธอเอื้อมมือออก
มาทางฉันเหมือนต้องการที่จะขอให้ฉันช่วยหรือไม่ก็อยากให้ฉันเข้าไปอยู่ใกล้ ๆ เธอมากกว่านี้
ฉันค่อยเลื้อยคลานเหมือนงูเข้าไปหาเธอ “อ..ท้ม...อยู่กับฉัน...นะ..” ไอรินพูดอยู่ไม่กี่คำ
เท่านั้น อยู่กับฉัน ช่วยด้วย อย่าไปนะ มันยังทำให้ฉันเจ็บปวดมากกว่าเดิม และในที่สุดฉันก็
หมดแรง ฉันพูดในใจว่าขอโทษนะไอรินเข้าไปเข้ามา ถึงเธอจะไม่ได้ยินฉันก็คงจะพูดแบบนี่ต่อไป
และฉันก็ได้แต่พูดอีกประโยคหนึ่งอยู่ในใจเข้าไปเข้ามา

ฉันจะฆ่าพวกมัน

ฉันจะฆ่า

จะฆ่า

ฆ่า

แล้วหลังจากนั้น... ฉันก็ไม่รับรู้อะไรอีกต่อไป

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าเป็นเวลาค่าแล้ว เพราะประตูห้องเก็บของถูกเปิดเอาไว้และ
ด้านนอกก็มีแต่เพียงความมืดเท่านั้น น่าแปลกที่ไม่มีแม้แต่ภารโรงหรือผู้รักษาความปลอดภัย
สังเกตเห็นว่าประตูห้องเก็บของนี้เปิดอยู่ ตอนนี้ตัวของฉันถูกปลดเชือกและดึงสก็อตเทปออก
ไปเรียบร้อยแล้ว ฉันเจ็บไปทั่วทั้งร่างกาย ถึงจะอยู่ในห้องมืด ๆ แต่ฉันก็รู้ได้เลยว่าร่างกายของ
ฉันมีแต่แผลฟกช้ำ ดวงตาหนักอึ้งจนแทบจะลืมตาไม่ขึ้นจากอาการเหนื่อยล้า กลิ่นสนิมยังคงลุ้ง
ในปากจาง ๆ

เป็นหลักฐานชั้นดีที่บอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นคือเรื่องจริง สิ่งที่ฉันทำต่อจากนั้นคือการมอง
หาไอรินแต่ก็พบว่าเธอไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว ฉันพุงตัวเองให้ลุกจากพื้นแข็ง ๆ เพื่อออกตามหาเธอ
เมื่อผลึกประตูให้อ้าออกกว้างขึ้นฉันก็เห็นเธอกำลังเดินกระเผลกตัวเอียงสายสีขาวที่ไอรินยก
แขนขึ้นโอบกอดร่างกายของตัวเองไว้แน่นแล้วเดินมุ่งหน้าออกไปทางประตูโรงเรียนที่ตอนนี้ปิด
ไปแล้ว

“ไอริน!”

ฉันตะโกนเรียก เธอสะดุ้งเล็กน้อยและเริ่มกระชับเครื่องแบบตัวนอกแน่นขึ้น ถึงฉันจะตะโกนก็
เรียกก็ครั้งไอรินก็ยังคงไม่หันมาหาฉันแต่โดยดี ฉันก้าวไว ๆ ตามหลังเธอไปจนคว้าแขนเธอไว้
ได้ในที่สุด ไอรินจึงยอมหันมาเผชิญหน้ากับฉันตรง ๆ ฉันถึงได้เห็นอย่างชัดเจนว่าใบหน้าของ
เธอเต็มไปด้วยคราบน้ำตา น้ำมูก และน้ำลายจากการตะโกนขอให้อาจารย์ฟาโรกหยุด
รอบ ๆ ปากขึ้นรอยมือสีแดงจากการปิดปาก ขอบตาบวมช้ำและแดงก่ำจากการร้องไห้ติดต่อกัน
นานหลายชั่วโมง เล็บของเธอฉีก มือของเธอเริ่มสั่นเทาเพราะฉันเอาแต่มองเธอและไม่ได้
พูดอะไร ฉันดึงตัวเธอเข้ามาอกอดเพื่อปลอบประโลมเธอ ไอรินจึงเริ่มร้องไห้อีกครั้งก่อนจะค่อย ๆ
ยกแขนขึ้นกอดตอบฉัน เธอขำเล็กน้อยคลุมตัวนอกของฉันจนรู้สึกได้ว่ามันน่าจะยับเยิน ยิ่งเห็น
แบบนี้มันก็ยังทำให้ฉันรู้สึกเสียใจและรู้สึกผิดมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัวที่ในครั้งนี้นั้นฉันไม่สามารถ
ช่วยเธอได้เหมือนในตอนที่เราถูกทรชน น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลซึมลงบนไหล่ของฉัน

“อานล่า... ฉันกลัว...”

“ไม่เป็นไรเธอยังมีฉัน ฉันจะรักษาเธอเอง”

ฉันค่อย ๆ แฝงมือออกที่ด้านหลังเธอ จุดประกายเวทมนตร์สำหรับรักษาขึ้นมา ใช้เวลาไม่กี่
วินาทีที่ประกายแสงสีเขียวอ่อนก็สว่างวูบขึ้นที่มือของฉัน เวทมนตร์สำหรับการรักษาจะค่อย ๆ
ดูดซับความเจ็บปวดมาไว้ที่ตัวของผู้ทำการรักษา เมื่อดูให้แน่ใจแล้วว่าผู้ที่ได้รับการรักษา
อาการดีขึ้นแล้ว ผู้รักษาจะปลดปล่อยอาการเจ็บป่วยที่ดูดซับไปออกมาเป็นกลุ่มก้อนสีดำ
แล้วทำให้มันจางหายไปสู่อากาศ เท่านี้ก็อันเสร็จสิ้น ตอนนี้ไอรินอาการดีขึ้นจากเดิมเพียง
เล็กน้อย ส่วนฉันก็รักษาตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้วด้วยพลังของตัวเองต่อจากไอริน ฉันอาสาเดินไป
ส่งเธอที่บ้านเพราะบ้านของไอรินอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก

ฉันหันไปมองนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ติดตั้งอยู่บนกำแพงของตัวอาคารเรียนแล้วก็พบว่าตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มครึ่งแล้ว อีกครึ่งชั่วโมงประตูโรงเรียนจะปิดไม่ให้ใครเข้าออกจนถึงอีกวัน พวกเราจึงรีบเดินออกไปหน้าประตูโรงเรียนทันที ผู้รักษาความปลอดภัยของโรงเรียนเมื่อเห็นพวกเรา ก็ตำหนิเล็กน้อยว่าทำไมพวกเราถึงยังไม่กลับบ้าน ก่อนจะให้รีบกลับบ้านเสียตอนนี้

“ฉันจะบอกพ่อกับแม่” เธอพูดขึ้นหลังจากเดินเงียบมาตลอดทาง ฉันได้แต่นิ่งเงียบเพื่อรอฟังว่าเธอจะพูดอะไรต่อ แต่ไอรินก็ไม่ได้พูดอะไรไปมากกว่านี้

“เธอต้องไปหาหมอ ไอริน”

“อืม นั่นล่ะ ฉันจะบอกพวกเขา”

เกิดความเงียบระหว่างพวกเราอีกครั้งจนกระทั่งถึงที่หน้าบ้านของไอริน ไอรินเปิดประตูรั้วเดี่ยว ๆ ของบ้านเข้าไป ก่อนเธอจะเดินถึงประตูบ้านเธอก็หันกลับมาหาฉันและวิ่งเข้ามาอดฉันไว้อีกครั้งหนึ่ง เพราะฉันเคยเจอเรื่องที่มีคนโหดร้ายมากกว่าเธอฉันเลยเข้าใจและสงสารไอรินจับใจ ฉันสวมกอดเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวบนโลกมนุษย์แน่น เป็นอีกครั้งที่ไอรินปล่อยหยาดน้ำตาอุ่น ๆ ลงมาบนไหล่ของฉันอีกครั้ง เธอพูดอ้ออยู่ข้างหูฉันว่า

“ขอบคุณที่อยู่ข้าง ๆ ฉันมาโดยตลอด”

“ฉันช่วยอะไรเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ ขอโทษนะ”

“พวกเราจะผ่านมันไปได้ใช่ไหม...” น้ำเสียงของไอรินเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจและสั่นกลัว ตัวเธอเริ่มงอหนักมากขึ้น

“ใช่... เราจะผ่านมันไปได้ เราทั้งสองคน ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้พวกเราผ่านพ้นเรื่องพวกนี้ไป”

เด็กผู้หญิงสองคนที่ต่างก็แตกสลายทั้งกายและใจยืนกอดกันท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็น และมันก็เป็นภาพที่ประหลาดดีสำหรับฉันเพราะไม่คิดว่านางฟ้ากับมนุษย์จะผูกพันกันได้ถึงปานนี้ แต่เพราะไอรินคือคนที่ยื่นหยัดเคียงข้างฉันมาโดยตลอด ฉันจึงสามารถมอบความไว้วางใจให้กับเธอได้อย่างเต็มอก

“ฉันสัญญาไอริน ตอนนี้รีบเข้าบ้านเถอะอากาศเริ่มเย็นแล้ว”

ไอรินผละออกจากตัวฉันแล้วยิ้มบาง ๆ ให้ แต่ดวงตาของเธอไม่ได้ยิ้มไปพร้อมกับปากของเธอ เหมือนทุกครั้ง ตอนที่เธอลุกกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย และฉันก็ต้องกลับบ้านได้แล้วสักที ระหว่างทางกลับบ้านฉันได้แต่คิดวนไปวนมาจนหน้าอกของฉันเริ่มบีบตัวแรงขึ้นจนเริ่มจะหายใจไม่ออก ฉันแค่รู้สึกว่าคุณยายยังเด็กเกินไปหรือเปล่าสำหรับเรื่องพวกนี้

พวกเรายังเด็กเกินไป... ฉันทรุดลงนั่งคุกเข่ากับพื้นปูนแข็ง ๆ แสนเย็นเฉียบแล้วเริ่มร้องไห้อีกครั้ง หัวใจของฉันบีบตัวหนักขึ้นจนต้องหลบหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดซ้ำ ๆ มีอีกข้างที่ปลางกุมที่หน้าอกและลูปเบา ๆ เพื่อหวังว่ามันจะเบาลงบ้าง ลูปอีกครั้งเพื่อใช้เวทมนตร์ในการรักษาเอาความเจ็บปวดนี้ออกไป แต่ใช้เวทมนตร์เท่าไรมันก็ยังคงบีบตัวหนักขึ้น ฉันฝืนยันตัวลุกขึ้นเดินอีกครั้งจนถึงบ้าน แม่ยังคงนั่งเหม่อลอยอยู่ที่ห้องนั่งรับแขกโดยไม่ได้สนใจฉันที่กลับมาบ้านเลยด้วยซ้ำ เป็นเพราะไอ้มมนุษย์เวรนั่นแน่ ๆ บ้านฉันถึงเป็นแบบนี้ สิ่งที่ได้ตอนนี้คือขึ้นไปบนห้องของตัวเองและปิดประตูลงเบา ๆ แล้วฉันก็ทรุดลงนั่งชันเข่ากับพื้นก่อนจะโอบกอดตัวเองไว้ให้แน่น ก่อนจะพุบหน้าลงกับเข่าที่เต็มไปด้วยรอยแผลมากมายที่ฝากฝังไว้จากเหตุการณ์เมื่อหลายชั่วโมงก่อนหน้า เป็นอีกครั้งที่ฉันยังคงเฝ้าถามคำถามหนึ่งกับตัวเองอีกครั้งว่า

เรายังเด็กเกินไปหรือเปล่าสำหรับเรื่องพวกนี้

๑๐

ใบหู

เช้าวันต่อมาไอรินไม่ได้มาโรงเรียน สถานที่นัดพบของพวกเธอสองคนเวลาที่ไปโรงเรียนด้วยกันไม่ปรากฏตัวของไอริน วันนี้อานเล่าเลยต้องเดินไปโรงเรียนและใช้ชีวิตเพียงคนเดียวเพราะปกติเธอก็ไม่ค่อยมีเพื่อนที่รู้สึกสนิทใจมากมายขนาดนั้นต่างจากไอรินที่ใคร ๆ ต่างก็อยากรู้จักด้วย มันก็น่าเสียดายที่อุปนิสัยของเธอดูไม่เหมาะกับการผูกมิตรเท่าไรนักแต่ก็ไม่ได้หมายความว่า อานเล่าก้าวเดินไปตามทางเดินของตึกเรียนเพื่อไปหย่อนกระเป๋าไว้ที่โต๊ะประจำของเธอ ในห้องเรียนมีเพื่อนร่วมห้องเข้ามาแล้วบ้างประมาณห้าถึงหกคนพวกเขา กล่าวทักทายอานเล่าตามมารยาทเหมือนทุกที ในขณะที่เธอกำลังจะเดินถึงโต๊ะเรียนของตัวเองเธอก็สังเกตเห็นได้ถึงความผิดปกติของโต๊ะที่เต็มไปด้วยร่องรอยของการใช้ปากกาลบคำผิดเขียนด้วยข้อความที่เต็มไปด้วยคำหยาบและความเกลียดชัง มีเศษกระดาษ เศษซียางลบ เทกองกันอยู่บนโต๊ะของเธอ ข้อความเขียนไว้ว่า ตัวช่วย ไร่ประโยชน์ น่าสมเพช เกาะเพื่อนกิน และอีกมากมายสารพัด อานเล่าใช้มือกวาดเศษขยะที่กองพะเนินลงไปจากโต๊ะจนเศษขยะพวกนั้นกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณโต๊ะและเก้าอี้ของเธอ อานเล่ากระวีกระวาดหยิบไม้บรรทัดเหล็กขนาดเล็กมาขูดลบข้อความเหล่านั้นให้หายไปจากโต๊ะจนหัวสั้นหัวคลอน ดวงตาเริ่มกลับมาอ่อนเยาว์อีกครั้งเพราะกลิ่นน้ำตาเม็ดโตไม่ให้อารมณ์มา เพื่อนผู้หญิงสักคนหนึ่งในห้องเดินเข้ามาหาเธอก่อนจะช่วยเก็บขยะทั้งหมดอย่างตื่นตระหนก

“มาสิรินสั่งให้พวกเจาท่านะ ขอโทษจริง ๆ นะอานเล่า ขอโทษจริง ๆ”

เพื่อนผู้หญิงคนนั้นที่อานเล่าไม่อยากจะใส่ใจจำชื่อของเธอพูดประโยคนั้นออกมาเสียงสั้น ๆ ก่อนจะกอบโกยขยะไปที่ถังขยะหลังห้อง มาสิรินอีกแล้ว เป็นคนพวกนั้นอีกแล้ว อานเล่าได้แต่ก้มหน้าก้มตาขูดต่อไปตอนนี้เหลือเพียงร่องรอย ที่เป็นทั้งรอยขูดของไม้บรรทัด และคราบปากกาลบคำผิดอีกเล็กน้อย

แต่ก็ยังพอให้เห็นว่าก่อนหน้านี้มันเคยเป็นข้อความอะไรมาก่อน เธอเริ่มกลับมารู้สึกโกรธจนตัวสั่นอีกครั้งอยากกรีดร้องและทุบโต๊ะไม้เก่า ๆ ตรงหน้าให้พังกระจายแต่มันก็ไม่สามารถทำได้ อานเล่าเลือกที่จะเดินออกไปจากห้องเพื่อไปหาอะไรกินในตอนเช้าที่โรงอาหารเพื่อให้อารมณ์ที่พลุกพล่านอยู่ในจิตใจมันสงบลง แต่เพียงก้าวขาออกจากประตูได้แค่นี้ก็ก้าวเดียวก็ประจันหน้ากับมาสิรินพอดี มาสิรินยังคงทำหน้าที่ตั้งเหมือนทุกที่ต่างที่ตอนที่จุ่มที่โด่งสวยของเธอตอนนี้มีผ้าพันแผลพันรอบจนหนาเตอะไปหมด แต่ถึงจะได้แผลมาหนักหนาสาหัสแค่ไหนพอเจอหน้าอานเล่าใบหน้าของเธอก็ปรากฏรอยยิ้มเหยียดหยาม เป็นรอยยิ้มที่อานเล่าเกลียดชังมันเป็นที่สุด

“หวัดดี ยายคนไร่ประโยชน์”

มาสิรินพูดแค่นั้นก่อนจะเดินกระแทกไหล่อานเล่าไป อานเล่าเองก็ไม่ได้อยากจะยืนอยู่ตรงนั้นนาน ๆ จึงหวังจะรีบเดินออกมา แต่โชคร้ายมาสิรินก็เป็นพวกที่กัดไม่ปล่อย

“วันนี้ไอรินไม่มาโรงเรียนหรือ เสียตายเนอะ” อานเล่ากำหมัดแน่น

“คงจะเหนื่อยน่าดูล่ะสิ”

สิ้นเสียงล้อเลื่อนจากปากของมาสิริน อานเล่าก็เดินย้อนกลับเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็วก่อนจะกระซอกปากคอเคื่อนักเรียนให้มาสิรินหันมาประจันหน้ากับเธอก่อนจะใช้ฝ่ามือบีบเข้าที่คอของมาสิริน อานเล่าควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้จนผลอใช้เวทมนตร์แห่งความมืดจนทำให้ลำคอของคนของเธอเกลียดนักหนาขึ้นเป็นรอยไหม้สีดำ

“กรี๊ดดดดดดด”

มาสิรินกรีดร้องเสียงหลงพลางทุบแขนและตีตื้นร่างกายของตัวเองให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของนางฟ้าที่ตอนนี้ได้พลังกลับคืนมาจนแข็งแกร่งอีกครั้ง เด็กนักเรียนในห้องสามสี่คนรีบวิ่งเข้ามาแยกทั้งสองออกจากกัน คุณครูที่มาโรงเรียนถึงในตอนเช้าบางคนรีบวิ่งเข้ามาเพื่อหยุดสถานการณ์วุ่นวายนี้ อานเล่าเห็นว่าเหตุการณ์เริ่มบานปลายเธอจึงต้องรีบวาดนิ้วบนอากาศปรากฏแสงสีเขียวอ่อนที่ปลายนิ้วของเธอ อานเล่าร้ายเวทมนตร์รักษาแผลแบบลวก ๆ พอให้บาดแผลนั้นเบาบางลง เพราะเธอไม่อยากให้ใครสังเกตเห็นแผลใหม่ที่เธอเป็นคนทำ

สภาพของเด็กผู้หญิงทั้งสองคนดูไม่เจ็ด ทรงผมหางม้าของอาเนล่าตอนนี้ฟูพร้อมกับเครื่องแบบนักเรียนที่ยับยู่ยี่ ส่วนลำคอของมาลีรินมีแต่แผลถลอก พวกเขาทั้งสองคนไปจับที่การไถ่เกลียดในห้องของคุณครูใหญ่ อีกทั้งยังได้ของแถมคือโดนลงโทษด้วยการให้อยู่ทำความสะอาดห้องเรียนในตอนเย็นแทนเพื่อนคนอื่นเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

“ถ้ามีเหตุการณ์แบบนี้อีกครูคงจำเป็นต้องพักการเรียนพวกเธอนะ เอาล่ะกลับห้องได้”

มาลีรินเป็นฝ่ายลุกออกจากห้องของคุณครูใหญ่ก่อนอาเนล่าจึงเดินตามหลังไปห่าง ๆ เพราะไม่อยากจะสนทนาด้วยมากนัก ทางเดินกลับไปยังห้องเรียนจึงมีแต่ความเงียบปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่สุดท้ายมาลีรินก็เป็นคนเปิดปากพูดขึ้นมาก่อนทั้ง ๆ ที่ยังหันหลังให้อาเนล่าอยู่

“เพราะเธอเลยทำให้ฉันต้องเข้าห้องพักครู”

“พวกเธอเป็นคนทำให้มันเป็นแบบนี้เอง”

อาเนล่าสวนกลับทันควัน เพราะอารมณ์ร้อนรุ่มยังคงกรุ่นอยู่ในใจ แต่มาลีรินก็ไม่ไหวติงเธอ ไม่มีท่าทีกลัวอาเนล่าเลยแม้แต่น้อยก่อนจะพูดในสิ่งที่อาเนล่าทั้งโกรธและเจ็บปวด

“ขยะอย่างแกล่เกิดมาก็ผิดแล้ว”

พูดจบมาลีรินก็เดินกลับเข้าไปในห้องเรียน ปล่อยให้อาเนล่ายืนกำหมัดแน่นอยู่ที่เดิม เธอกัดฟันกรอด ๆ และเดินตามกลับเข้าไป เมื่อกลับเข้ามาในห้องเรียนก็พบว่าเพื่อนร่วมชั้นมากันครบแล้วยกเว้นแค่ออริน ทุกคนในห้องต่างพากันมองมาที่เธอและมาลีรินแต่ทั้งสองคนก็เมินสายตาทั้งหมดนั้นไป พวกเธอมาลึกรู้กันเข้ามาหามาลีรินก่อนจะพูดซุบซิบอะไรกันบางอย่างเดาว่าคงจะเป็นเรื่องเหตุการณ์เมื่อเช้า อาเนล่าจึงเลิกสนใจและเดินกลับมานั่งที่ของตัวเองตามเดิม แต่เพราะคนเรามันสามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ อาเนล่าเลยได้ยืนที่มาลีรินคุยเรื่องอื่น ๆ

“ช่วงนี้ฉันรู้สึกว่าคุณอยากจะทำอะไรสักอย่างที่ พวกเธอคิดว่ายังไง”

เธอพูดก่อนจะเอาผมมัดหูเหมือนพวกผู้หญิงทั่วไปที่พยายามจะอดความสวยงามของใบหูของตัวเอง และนั่นก็ทำให้อาเนล่าคิดได้แล้วว่าใครจะเป็นคนแรกของเธอ

/

ย้อนกลับไปเมื่อเวลา 07:00

มาลีรินลงมารับประทานอาหารเช้าที่บ้านเป็นคนจัดเตรียมไว้ให้ สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์ที่เธออยู่กับเหล่าแม่บ้านเป็นส่วนใหญ่ เธอค่อนข้างรู้สึกดีที่ไม่มีพ่อกับแม่มาจู้จี้จิกเพราะพวกเขาไปทำงานที่ต่างประเทศตั้งแต่สัปดาห์ก่อน และเธอก็รู้สึกโล่งใจที่ไม่มีใครมาคอยถามเรื่องผลที่จับูกของเธอ มีแค่ป่าแม่บ้านแก่ ๆ คนเดียวเท่านั้นที่ถามเรื่องผลบวมลูกก็คือแก้วนมอุ่น ๆ ในยามเช้าลอยไปกระทบเข้ากับหัวของป่าแม่บ้านคนนั้นก่อนจะตกลงสู่พื้นเศษแก้วกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ

“แต่ไม่เข้าเรื่อง”

มาลีรินลุกขึ้นจากเก้าอี้ก่อนจะเดินออกไปขึ้นรถเพื่อมุ่งสู่โรงเรียนทันที เหตุการณ์เมื่อคืนทำให้มาลีรินอารมณ์บูดกว่าที่เคยรวมถึงยังเจ็บแปลบที่แผลเป็นระยะ ๆ เธอจึงคิดอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อระบายอารมณ์ของตัวเองในยามเช้า ซึ่งนั่นก็คือการสั่งให้เพื่อนร่วมห้องเอาขยะและเอาปากกาลบคำผิดมาขีดเขียนพ่นคำด่าสารพัดบนโต๊ะของอาเนล่า

“หรือพวกแกจะเป็นเหยื่อแทนอาเนล่าดีล่ะ”

พูดจบมาลีรินก็ยิ้มเยาะไล่เพื่อนร่วมห้องเป็นอันรู้ดีว่าถ้าขัดคำสั่ง หลังจากนี้พวกเขาก็คงมีสภาพไม่ต่างกับอาเนล่าและออรินเท่าไรนักเหล่าเพื่อน ๆ ในห้องจึงต้องจำยอมอย่างช่วยไม่ได้

/

เจ็บใจนัก ฉันเริ่มนึกเกลียดสภาพอากาศแจ่มใสที่เป็นใจให้กับนางฟ้าน่ารังเกียจนั้นเป็นที่สุด ไม่อย่างนั้นฉันก็คงจะไม่ต้องมารู้สึกเจ็บจิตที่ลำคออยู่ทั้งวัน ชั่วขณะฉันเห็นอาเนล่าใช้พลังในการทำแผลให้ฉัน ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอไม่แต่พลังของเธอมันพิเศษเกิดมาสิบสามปีก็เพิ่งจะได้เห็นเวทมนตร์คาถากี่วันนี้

แต่นั้นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะทำให้ฉันเลิกเกลียดมัน สิ่งเดียวที่ทำให้ฉันหงุดหงิดอาเนลาก็เพราะความมืดมิดจากตัวเธอที่มันแผ่ออกมาจนเห็นแล้วมันไม่สบอารมณ์ทุกทีจนอยากจะทำจี้ดออกไปให้พ้นหูพ้นตา และฉันก็คิดว่าอีกไม่นานมันก็จะทนไม่ได้จนต้องลาออกจากโรงเรียนไป เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่เคยเป็นเหยื่อของฉัน

“พวกฉันกลับละ”

มาลิกพูดขึ้นพลางสะพายกระเป๋าใบตุง ๆ ของเขาขึ้นป่าหลังเสียงกริ่งเลิกเรียนดังขึ้นในตอนเย็น

“ระวังละ อยู่กับยายนาชนลูกนั้นนะ คิกคิก”

อาร์นทำมือปลาทูหมึกหุบหุบพร้อมกับทำหน้าตาอึกอึ้งใส่ฉันพร้อมกับเอมมาลีที่เข้ามาเกาะแขนของอาร์นอย่างเคยชินตามประสาคู่วัยรุ่น (ที่นำชวนแหวนสำหรับฉัน)

“นายจะบ้าหรือไง กลับบ้านกันไปได้แล้วไป”

ฉันโบกมือไล่กลุ่มเพื่อนของตัวเองก่อนจะหันมาเก็บของของตัวเองใส่กระเป๋าและได้โต๊ะเรียนบางส่วน เพื่อนร่วมห้องหลายคนเริ่มทยอยกลับกันไปจนเหลือแค่ฉันกับอาเนล่าเพียงสองคน ยายนางฟ้านั่นเดินไปหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดจากตู้ล็อกเกอร์มาเตรียมพร้อม ฉันเองก็เดินตามไปหยิบที่หลังและพวกเราก็เริ่มทำความสะอาดห้องเรียนกันอย่างเงียบ ๆ เหมือนกับว่าเหตุการณ์เมื่อช่วงเช้าไม่เคยเกิดขึ้น

“ฉันจะทำความสะอาดฝั่งประตู เธอก็ทำฝั่งหน้าต่างไปแล้วกัน”

ฉันได้ยินเสียงก้าวเท้าไปตามทางเดินฝั่งหน้าต่าง พวกเราสองคนต่างหันหลังให้กันระหว่างทำความสะอาด ฉันเป็นฝ่ายที่ทำส่วนของตัวเองเสร็จก่อนจึงเดินเอาอุปกรณ์ทำความสะอาดไปเก็บไว้ในตู้ล็อกเกอร์ตามเดิม จากนั้นเดินไปที่โต๊ะเรียนที่อยู่ตรงกลางห้องของฉันเพื่อหยิบกระเป๋าถือสีดำยี่ห้อดังที่เหล่านักเรียนมักจะชอบใช้กันและเตรียมกลับบ้าน เวลานี้คงจะเป็นเวลาที่ออกไปหน้าโรงเรียนก็คงเจอรถของพ่อบ้านพอดี

ก่อนกลับฉันหันกลับไปหาอาเนล่าเพื่อดูว่าเธอทำส่วนของเธอเสร็จหรือยัง เพียงเสี้ยววิเดียวฉันเห็นรอยยิ้มประหลาด และดวงตาก็ดวงบนหน้าผากของเธอปรากฏเป็นเงาสะท้อนในบานกระจก พุดตามตรงในตอนนั้นฉันรู้สึกกลัวขึ้นมา จึงรีบสาวเท้าออกจากห้องออกไปโดยเร็วแต่ทว่าเมื่อออกมาจากบานประตูเพียงก้าวเดียว ภาพพระเบี่ยงทางเดินกลับแปลกไป ทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะสิบหกนาฬิกาแต่พระอาทิตย์เริ่มจะคล้อยต่ำลงจนท้องฟ้าเริ่มมืด เสียงจอบแจจกกลุ่มเด็กนักเรียนที่ยังไม่กลับบ้านหายไปเหลือเพียงเสียงหอบหายใจหนัก ๆ ของตัวฉันและเสียงรองเท้าผ้าใบที่ดังตึบตึบกำลังก้าวเข้ามาหาฉัน รู้ตัวอีกทีฉันก็โดนจับใบหน้าให้หันไปเผชิญกับใครบางคน ใครบางคนที่ว่านั้นก็คืออาเนล่า ดวงตาของเธอกลายเป็นสีดำทั้งดวง เส้นเลือดปูดโปนข้างขมับจนคล้ายกับว่ามีนรกกำลังจะระเบิด ลูกตาบนหน้าผากของเธอกรอกไปมาก่อนจะมาหยุดมองที่ฉัน อาเนล่าเหยียดยิ้มกว้างก่อนจะพูดออกมาเสียงเย็นพร้อม ๆ กับการกดอะไรบางอย่างที่เหมือนกับเข็มที่ดึงหูของฉันทั้งสองข้างจนรู้สึกได้ถึงเลือดที่ขยับลงมาจรดที่คาง

“ยินดีต้อนรับสู่โลกของฉัน”

แล้วทุกอย่างตรงหน้าก็มีดสนิท...

/

เสียงสายลมดังหวีดหวิวเรียกให้มาลิรินค่อย ๆ ลืมตาตื่นขึ้นมา สิ่งแรกที่เห็นคือท้องฟ้ามืดครึ้มคล้ายว่าฝนใกล้จะตกลงมาเต็มที เสียงกอลูกไม้ที่ถูกลมพัดปลิวไปมาทำให้เธอค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่งและหันมองไปรอบ ๆ มาลิรินนั่งอยู่กลางทุ่งหญ้าสีเขียวขจีมีดอกไม้รูปร่างหน้าตาประหลาดที่มีทั้งสีขาวและสีแดงสลับกันทั่วบริเวณ มีต้นสนที่มีใบสีแดงล้อมรอบทั่วทุ่งหญ้านี้ฉันเหมือนกำลังเฝ้าใหญ่ลมเริ่มพัดแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนคล้ายกับว่าต้นสนเหล่านั้นกำลังเรียงระบำอย่างสนุกสนานคล้ายกับจะหยอกล้อบนความกลัวของเธอ มาลิรินหันมองกระเป๋านักเรียนของเธอที่วางอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือที่ราคาแพงออกมา แล้วก็พบว่าไม่มีสัญญาณ

“บ้าจริง!” เธอสบด แต่แล้วลู ๆ ก็มีเงาคนมายืนค้ำหัวเธออยู่ มาลิรินหันขวับเพื่อหวังจะประจันหน้าแต่สิ่งที่เธอเห็นก็ทำให้เธออยากจะสลบไปอีกรอบ

ร่างของอาเนล่าที่กลายเป็นสีขาวซีดตั้งกระดาษ ดวงตาของเธอกลายเป็นสีดำสนิทรวมถึงตาที่สามบนหน้าผาก ผมหวีด้ายยาวปรกใบหน้าของเธอจนทำให้ห้องคี่ประกอบในตัวอาเนล่าดูน่าขนลุกมากขึ้นไปอีก เธอสยายปีกที่คล้ายปีกผีเสื้อสีนิล ที่มีรอยปรูอยู่ทั่วทั้งปีกออกก่อนที่จะเริ่มกระพือปีกนิด ๆ เพื่อบินวนมาอยู่ด้านหน้าเธอ เศษผงสีดำร่วงลงเป็นทางขณะที่เธอบินก่อนจะกระจายหายไปในาอากาศ อาเนล่าเอาเท้าแตะพื้นอีกครั้งก่อนจะเริ่มพูดกับมาลีริน

“เป็นอย่างไรบ้างโลกของฉัน เดอะโลว์...”

“แกเป็นบ้าไปแล้วหรือไง!”

มาลีรินตะโกนออกไปด้วยเสียงลั่นเครือ อาเนล่ายิ้มก่อนจะหัวเราะออกมา

“ที่นี่... ใครกันแน่ที่บ้า คนที่บ้าคือคนที่ทำลายชีวิตคนอื่นไม่ใช่หรือ”

สิ้นเสียงนั้น เพียงแค่อาเนล่าคิดนึกก็ปรากฏเข็มเย็บผ้าและด้ายสีแดงที่ใบหูของมาลีริน ซึ่งเข็มนั้นได้ร้อยด้ายไว้เรียบร้อย และมันก็ยังตึงมากจนคล้ายกับว่ามีใครบางคนกำลังถือเข็มเย็บผ้าเอาไว้ จากที่ตอนแรกเธอเจ็บอยู่แล้วตอนนี้ความเจ็บที่ใบหูกำลังทวีคูณมากขึ้นไปอีก

“กรี๊ดดดดด! เอามันออกไป! เอามันออกไป!!”

มาลีรินสู่มจับมั่ว ๆ ที่ใบหูของตัวเองเพื่อจะหาเข็มเย็บผ้าเจ้าปัญหาและเธอก็ค้นหาเจอจนได้ แต่ยิ่งเธอพยายามดึงเข็มนั้นออกมาเท่าไรก็ดึงไม่ออกเพราะของเหลวสีแดงชั้นที่ไหลผ่านรูแผล

ทำให้เข็มแต่ละเล่มชุ่มไปหมดจนทำให้มันลื่น ยิ่งเธอพยายามตะกุยจะเอาเข็มแต่ละเล่มออกมาก็ครั้ง เลือดก็ยิ่งไหลทะลักออกมาไม่หยุดจนเปื้อนทั้งแก้ม มือ และเส้นผมของเธอ

“ฉันขอร้องล่ะ อย่าทำฉันเลยนะฉันขอโทษ
ฉันสำนึกแล้ว ฉันจะไม่แกล้งพวกเธออีกแล้ว”

มาลีรินละล้าละลักพูด

“จึ้นหรือ แต่รู้อะไรไหมมาลีริน”

“...”

“ฉันกับไอรินก็เคยพูดแบบนี้เหมือนกัน”

จบประโยคนั้นอาเนลาก็ยกมือทั้งสองลูบไปที่ดวงตาที่สามของเธอ ทันใดนั้นดวงตาก็เบิกโพลง
ขึ้น เลือดสีแดงสดไหลผ่านดวงนั้น อาเนลาลูบหยดเลือดผ่านใบหน้าของเธอ ก่อนจะกระพือปีก
บินขึ้นเหนือหัวของมาลิรินและอำขนออกกว้างพลงท่องคาถาร่ายเวทมนตร์ออกมา

ฉับพลันท้องฟ้าและบรรยากาศรอบ ๆ ก็เปลี่ยนไป ท้องฟ้ากลายเป็นสีดำสนิท ก่อนเมฆหยุด
ล่องลอย พุ่มหญ้าและดอกไม้หยุดปลิวตามแรงลม พร้อมกับอาเนล่าที่หายไป ร่างกายของ
มาลิรินกลายเป็นสีขาวคล้ายกับว่าโลกนี้ถูกทำให้เป็นสีขาวดำ ตอนนี้มีเพียงมาลิรินเท่านั้นที่ยัง
ขยับตัวได้และนั่งหมุดสภาพอยู่ที่เดิมพร้อมกับเส้นด้ายที่ยังคงเห็นเป็นสีแดงกระจัดกายอยู่
รอบตัว ใบหูของเธอยังคงเจ็บจนรู้สึกได้ว่าเนื้อกำลังเต้นตุบตุบจากการโดนเข็มเสียบแทงเข้าไป
ในติ่งเนื้อน้อย ๆ นั้น มาลิรินเริ่มตัวสั่นเทาเมื่อเธอสังเกตเห็นมือสีขาวขีดกำลังเอื้อมมาหาเธอ
อย่างช้า ๆ ทั่วทุกทิศทาง บ้างก็จับขาและแขนของเธอตรึงไว้กับพื้น บ้างก็หยิบเข็มที่ได้ร้อยด้าย
ไว้แล้วขึ้นมาก่อนที่มือพวกนั้นจะ เริ่มเย็บใบหูของเธอ ยามที่เข็มได้ทิ่มแทงลงไปมาลิรินรู้สึก
เจ็บคล้ายกับว่าเข็มเย็บผ้าเหล่านั้นกำลังฉีกกระดูกและรุมทิ้งเหมือนเธอเป็นเศษซากของเนื้อ
เน่า มาลิรินดิ้นพรวดแต่ก็ไม่สามารถหลุดออกจากพันธนาการได้ ใบหูของเธอยังถูกเย็บต่อไป
เรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงจุดที่เป็นกระดูกอ่อนเข็มเหล่านั้นทิ่มแทงลงไปจนเธอได้ยินเสียงกระดูก
อ่อนลั่นดังกร๊าก เธอก็รีดร้องออกมาช้าแล้วช้าเล่า น้ำตาแห่งความเจ็บปวดเริ่มไหลรินผสมกับ
เลือดสีแดงซึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ได้กลายเป็นสีขาวดำเหมือนอย่างอื่น จนกระทั่งหนึ่งในมือพวก
นั้นคงจะทนเสียงกรีดร้องแหลม ๆ ของเธอไม่ไหวจึงได้เริ่มร้อยด้ายใส่รูเข็มอีกครั้ง ก่อนจะจับ
ใบหน้าของเธอให้หันตรง บีบรูปปากขึ้นเล็กน้อยให้เป็นจิบ และเริ่มบรรจงปิดปากของเธอให้
สวยงาม สำหรับมือขาว ๆ พวกนั้นริมฝีปากของเธอคงเป็นแค่ก้อนเนื้อไร้ประโยชน์ที่จะทิ่มแทง
แค่ไหนก็ได้

เท่านี้เธอก็เสี่ยงไม่ได้อีกแล้ว
เหมือนที่เธอเคยทำกับอาเนล่า

มาลีรินหมดแรงจนหายใจหาล้มลงนอนกับพื้นหญ้า ร่างของเธอเกร็งกระตุก มือหงิกงอ ดวงตาเริ่มพรั่นเปลวภาพทั้งหมดเริ่มมืดลงคล้ายกับว่ากำลังจะจมดิ่งลงสู่ใต้มหาสมุทร รองเท้านักเรียนข้างหนึ่งที่เคยสวมใส่บัดนี้ถูกสะบัดหายไปเหลือเพียงแต่ถุงเท้าเหยยให้เห็นเท้าที่จิกลงไปกับพื้นหมายจะหาที่บรรเทาความเจ็บปวด ดวงตาเหลือกขึ้นบน และเพียงไม่กี่นาที

เธอก็นิ่งสนิท

08:00 นาฬิกา

เด็กนักเรียนกำลังเริ่มทยอยกันมาถึงที่โรงเรียน แต่ไม่ได้มีใครสังเกตเห็นร่างของใครบางคนที่ถูกหย่อนไว้ที่น้ำพุกลางทางเดินเข้าอาคารจนกระทั่งเครื่องจักรได้ทำงานให้น้ำจากน้ำพุพุ่งขึ้นมา น้ำสีใสกลายเป็นสีแดงฉาน กลิ่นคาวเลือดเริ่มลอยคลุ้งไปทั่วบริเวณจนจนจมูก และทุกคนก็เริ่มสังเกตเห็นร่างของใครบางคน เด็กนักเรียนเริ่มกรีดร้องและวิ่งหนีกันไปคนละทิศละทาง บางคนอาเจียนออกมา ณ ตรงนั้น อาจารย์หลาย ๆ คนรีบวิ่งออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ก็มีสภาพไม่ต่างไปจากเด็กนักเรียน อาจารย์บางคนก็พอจะมีสติที่จะโทรเรียกรถพยาบาลมาจัดการกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าทุก ๆ คน กลางน้ำพุนั้นปรากฏร่างของมาลีรินที่เต็มไปด้วยด้ายสีแดงพันอยู่รอบหู แขน และขา ปากถูกเย็บติดกัน ดวงตาเหลือกขึ้นจนเหยยให้เห็นเส้นเลือดในดวงตา ผมยุ่งเหยิงไม่เหลือเค้าเดิม เมื่อแดดยามเช้าได้สะท้อนมายังร่างของมาลีรินถึงได้เห็นว่ามီးโอบบางอย่างแวววาวอยู่ที่ใบหูของเธอ ต่างหูเพชรถูกใส่เข้าที่รูเจาะทั้งสองข้างอย่างเรียบร้อย มองเผิน ๆ อาจจะคิดว่ามันเป็นคือเพชรสีแดงแต่ความจริงเป็นเพราะคราบเลือดเก่าและใหม่ได้ผสมปนเปกันไปหมดจนทำให้อัญมณีสีขาวถูกเคลือบจนกลายเป็นสีแดง อาเนล่าที่มาถึงโรงเรียนตั้งแต่เข้ายื่นมองเหตุการณ์ทั้งหมดผ่านหน้าต่างห้องเรียนของเธอพละางนึกถึงคำพูดของมาลีริน

“ช่วงนี้ฉันรู้สึกว่าคุณอยากจะทำอะไรสักสองที่ พวกเธอคิดว่ายังไง”

คงสนใจอยากเธอแล้วสินะ มาลีริน

๑๑

คู่รัก

เช้านี้จึงเป็นวันที่วุ่นวายมากในระดับหนึ่ง รถตำรวจจอดเต็มลานจอดรถของโรงเรียน รพพยาบาลและหน่วยกู้ภัยมาถึงตามในเวลาต่อมา แต่เหล่าเด็กนักเรียนบางส่วนก็เลือกที่จะไม่กลับเข้าไปยังห้องเรียนของตัวเองจนอาจารย์แต่ละคนต้องเอ่ยปากไล่เด็กนักเรียนให้กลับขึ้นไปยังตึกเรียนเพื่อเตรียมเข้าโฮมรูมและเรียนวิชาแรก เด็กนักเรียนบางคนเริ่มพูดคุยกุซคุซซบซบกัน ขณะเดินเข้าตึกเรียนกันจ้อแจ บ้างก็ว่ามาลิรินสมควรแล้วที่โดนแบบนี้เพราะสมัยประถมเธอก็เคยไปกลั่นแกล้งคนอื่นไว้เยอะ บ้างก็ว่าสงสารที่เธอโดนกระทำอย่างนั้น เอมมาลีและอารันที่เดินเข้ามาพร้อม ๆ กับกลุ่มเด็กนักเรียนพวกนั้นได้ยินพอดีจึงหันไปมองก่อนจะจี๋ปากใส่

“ชีวิตของพวกเขาหมั่นน่าเบื่อมากจนต้องมาสนใจเรื่องของคนอื่นเลยหรือไง” เอมมาลีตะโกนเสียงดังลั่นโดยที่ไม่ได้สนใจสายตาของคนรอบ ๆ เลย

“เอมมาลี พอดีอะ”

อารันกระซิบข้างหูเธอก่อนจะสะกิดให้เธอมองไปรอบ ๆ เธอจึงได้รู้ว่าตอนนี้เธอกับแฟนหนุ่มเป็นจุดสนใจของคนอื่นมากแค่ไหน เอมมาลีกระซิบอ้อมแขนที่กอดอารันก่อนจะพากันเดินขึ้นบันไดไปยังห้องเรียนของตัวเอง เมื่อเดินมาถึงชั้นเรียนของตัวเองเอมมาลีก็เป็นฝ่ายเลื้อยบานประตูออก สายตาของเธอสอดส่องไปที่โต๊ะริมหน้าต่างแถวสุดท้ายโดยอัตโนมัติ เธอเห็นอาเนล่านั่งมองออกไปนอกหน้าต่างเพียงคนเดียว และยายเพื่อนตัวดีแสนเรียบร้อยของเธอก็ไม่ได้มาโรงเรียนอีกตามเคยนับตั้งแต่เกิดเรื่องในคืนนั้น เอมมาลีสะบัดแขนอารันออกและเดินตรงดิ่งเข้าไปหาอาเนล่าก่อนจะทุบโต๊ะของเธอเสียงดัง

ปัง!

๑๑๒

“ฝีมือแก้ไขใหม่”

เอมมาลีกัดฟันพูดด้วยความโกรธ อารมณ์ของเธอสูงขีดถึงขีดสุดจนใบหน้าของเธอเริ่มแดงก่ำ อาเนล่าหันมามองด้วยสายตาเรียบเฉยก่อนจะถามว่า “อะไรหรือ” ด้วยหน้าตาเฉย ทำให้เอมมาลีเริ่มคาดคั้นอีกรอบ

“ฉันจะขอถามอีกครั้ง เธอเป็นคนทำใช่ไหม”

“เห็นว่าฉันอยู่กับมาลิรินเป็นคนสุดท้ายแล้วจะคิดว่าเป็นฉันง่าย ๆ เลยหรือ”

อาเนล่าพูดจบเอมมาลีก็ง้างมือเตรียมจะตีเธอเหมือนที่เคยทำ แต่อาจารย์ประจำวิชาเข้ามาพอดีพร้อมกับตำรวจอีกสองนาย เหตุการณ์วุ่นวายเมื่อครูจึงดูสงบลงเล็กน้อย

“อาเนล่า มากับครูหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

อาจารย์ยิ้มให้เล็กน้อยก่อนจะเอามือมากุมกันข้างหน้าไว้หลวม ๆ อาเนล่ามองเลยไปที่อาจารย์ครูหนึ่งก่อนจะลุกขึ้นจนได้ยินเสียงเก้าอี้ครูดกับพื้นห้องและหันกลับไปมองเอมมาลีกับอารัน

“โทษทีนะ ขอตัวก่อน”

“นี่แก อย่ามาเมินกันแบบนี้ละ!”

เอมมาลีกระซอกแซกของอาเนล่ากลับมาแต่เธอไม่ได้สะทกสะท้านอะไรสักนิด อาเนล่าเพียงแค่หันกลับมามองก่อนจะยิ้มให้กับเอมมาลีและอารันโดยที่ดวงตาของเธอไม่ได้ยิ้มไปด้วยเลย พร้อมกับกระซิบกระซาบคำพูดที่ทำให้เอมมาลีต้องมือสั่น ส่วนอารันก็ขมลูกท้อทั้งตัวหลังจากได้ยิน

“พวกแกสองคนคือรายต่อไป”

แล้วอาเนล่าก็เดินลับสายตาของคู่รักรวมถึงเพื่อน ๆ ร่วมห้องออกไป

๑๑๓

ฉันแทบจะไม่มีสมาธิระหว่างเรียนเลยด้วยซ้ำ หรือแม้แต่แฟนของตัวเองก็ยังนั่งเขย่าวงายตั้งแต่ต้นชั่วโมงยันท้ายชั่วโมงของการเรียนวิชาวรรณกรรมในเช้าวันนี้ จนหลายต่อหลายครั้งฉันต้องหันไปตีขาของอาร์นเพื่อให้เขาหยุดเขย่าวงายสักที เขาชอบทำแบบนี้เวลาเขาเป็นกังวลแต่มันเป็นพฤติกรรมที่น่ารำคาญมากสำหรับฉัน ถึงแม้ตอนนี้เวลานี้จะไม่ได้อยู่ในห้องเรียนแต่ฉันกลับรู้สึกเสียวสันหลังจึงต้องหันไปมองที่โต๊ะของเธออยู่บ่อยครั้ง กลิ่นอายประหลาดที่อยู่รอบโต๊ะ เธอมันกวนใจฉันจนรู้สึกรำคาญใจไปหมด และทุกครั้งที่หันไปก็ไม่เจออะไรกลิ่นอายที่วุ่นวายนั้นก็ไม่มีอยู่จริงเพราะฉันคิดไปเอง อาจจะเป็นเพราะคำพูดบ้า ๆ ของเธอยังคงวนเวียนอยู่ในหัวฉัน

“เอมมาลี อ่านบทกวีหน้าต่อไปนะ”

เสียงของอาจารย์ทำให้ฉันสะดุ้งจนผลอบปิดปากกาจนร่วงลงไปข้างโต๊ะ ฉันก้มลงไปเก็บปากกาก่อนจะวนกลับมาอ่านบทกวีในหนังสือเรียนตามที่อาจารย์บอก

ที่ฉันเป็นแบบนี้ละ ฉันไม่ได้กลัวสักหน่อย
ฉันก็แค่เหม่อไปเอง ไม่ได้กลัวเลยสักนิด

ฉันเริ่มอ่านบทกวีไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งใกล้จะถึงบรรทัดสุดท้าย ตัวอักษรบนหน้ากระดาษกลับละลายไหลเยิ้มลงมาคล้ายของเหลวเหนียวสีดำ และจู่ ๆ ของเหลวนั้นก็เริ่มเผาไหม้หนังสือจนขึ้นเป็นควันสีเขม่า ก่อนที่ควันจะปรากฏขึ้นเป็นเงาโบหน้าของอาณาล่า

“แกคือคนต่อไป แกคือคนต่อไป แกคือคนต่อไป แกคือคนต่อไป แกคือคนต่อไป...”

ฉันกรีดร้องออกมาสุดเสียงก่อนจะปาหนังสือไปกระแทกเข้ากับหน้ากระดานและทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ปิดหู หลับตาเพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นภาพน่ากลัว ๆ แบบนั้น อาร์นที่นั่งอยู่ข้างกันพุ่งเข้ามาโอบฉันพร้อมกับเขย่าตัวและเรียกชื่อของฉันไปด้วย เสียงของเขาเหมือนกำลังตะโกนเรียกฉันจากกลางทุ่งหญ้ากว้างที่ถูกบดบังไปด้วยเสียงต่าง ๆ แต่สักพักเสียงของเขาก็เหมือนถูกดูดกลับเข้ามาในหัวของฉันอีกครั้งเหมือนเวลาเรากรอภาพยนตร์เรื่องเพื่อข้ามไปฉากที่ชอบที่สุด

“เอมมาลี... เอมมาลี!”

ฉันสะดุ้งจนตัวโยน ก่อนจะหันไปมองกับอาร์น หันไปมองรอบ ๆ และเห็นว่าเพื่อนร่วมชั้นกำลังมองมาที่ฉันอย่างแคลงใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ทุกอย่างในห้องดูปกติยกเว้นตัวฉันเองที่ผิดปกติไป

“อะ... อาร์นเมื่อกี่ในหนังสือมัน...”

ฉันพูดกระซิบเบา ๆ ให้อาร์นได้ยินเพียงคนเดียว เขาจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ของตัวเองแล้วเดินไปทางที่หนังสือได้ปลิวไปตามแรงแขนเมื่อคู่หูของฉัน เขาย่อตัวเก็บหนังสือเรียนวิชาวรรณกรรมของฉันแล้วค่อย ๆ พลิกหนังสือขึ้นมา

“เอมมาลี... มันไม่มีอะไรเลยนะเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

อาร์นพลิกหน้าหนังสือให้ฉันดู ปรากฏว่าหนังสือเล่มนั้นไม่มีอะไรผิดปกติ ตัวหนังสือไม่ได้ไหลเยิ้มเหมือนของเหลว กระดาษไม่ได้ถูกเผาไหม้ ทุกอย่างปกติ ฉันนั่งนิ่งค้างตั้งอยู่อย่างนั้น เพื่อน ๆ คนอื่นเลิกสนใจฉันก่อนจะหันกลับไปสนใจบทเรียนตรงหน้าตามเดิม

“เวลาเรียนอาจารย์ก็ชอบรบกวนตั้งใจเรียนด้วยนะ เอมมาลี”

อาจารย์ประจำวิชาเอ็ดฉันมาเล็กน้อยก่อนจะเริ่มสอนต่อ อาร์นเองก็เดินกลับมาข้าง ๆ ฉันตามเดิม เขาฉีกกระดาษมาหนึ่งแผ่นจากสมุดจดและเริ่มเขียนอะไรบางอย่างและเลื่อนกระดาษแผ่นเล็กมาหาฉัน

‘เกิดอะไรขึ้น เรื่องนี้เกี่ยวกับยายนางฟ้าบ้านนั้นไหม’

‘ไว้ถ้าพักแล้วจะเล่าให้ฟังทั้งหมด’ ฉันเขียนตอบกลับไปแล้วเลื่อนแผ่นกระดาษคืนให้กับอาร์น เขาก็มองอ่านแล้วพยักหน้าเล็ก ๆ ให้กับฉันเท่านั้นและเราสองคนก็หันกลับมาตั้งสมาธิกับการเรียนอีกครั้งเพื่อไม่ให้ความคิดฟุ้งซ่านไปมากกว่านี้

ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ในห้องเรียนเมื่อเช้า เอมมาลีแฟนสาวของผมก็ดูแปลกไป ขณะที่เธอนั่งรับประทานอาหารกลางวันอยู่ที่ม้านั่งใต้ต้นไม้ข้างตึกศิลปะซึ่งเป็นที่ประจำของเราทั้งสองคน (แต่ตอนนี้เหลือแค่สามไปแล้ว) เธอมักจะหันหน้าขวางอยู่เสมอผมไม่รู้ว่าคุณกังวลอะไรมากมายขนาดนั้น แค่นี้ผมไม่ไหวแล้วจากต้นหรือแม้แต่เสียงเด็กนักเรียนที่ดู ๆ ก็เดินผ่านเข้ามาในวงอาหารกลางวันของเราเธอก็สะดุ้งตกใจเหมือนแมวจรจัดที่ตกใจกับภัยอันตรายที่กำลังจะก้าวเข้ามาหา และยิ่งเธอกังวลแบบนี้ไปเรื่อย ๆ มันก็ยิ่งทำให้ผมกังวลไปด้วยเหมือนกันว่าคำพูดของอานล่านั้นจะเป็นจริง แต่ตอนนี้ผมเริ่มชักจะหงุดหงิดกับมาลิกเต็มทน เขามีท่าทีเฉยชาและดูไม่เสียใจเรื่องมาลิกต้องตายอย่างอนาถแบบนั้น รวมถึงดูจะไม่กังวลกับเรื่องที่ว่าอานล่านั้นจะฆ่าพวกเขาด้วย

“แล้วอย่างนี้พวกเราจะทำอย่างไร”

“ฉันจะไปรู้ได้ไง คนที่เริ่มแผนพวกนั้นก็คือพวกนายสองคนไม่ใช่หรือ”

คำตอบของมาลิกทำเอาผมหัวเสียวกว่าเดิม ผมปากล่องนมใส่หน้าเขาก่อนจะต๋อยเข้าจั่ง ๆ ที่แก้มซ้ายอย่างแรงจนคล้ายกับว่ากำปั้นของผมจะจมลงไปในผิวหนังของเขา ส่วนเอมมาลิกก็แค่นั่งมองผมต่อยมาลิกอย่างไม่ยั้งมือ ผมเองก็คิดว่าเอมมาลิกคงคิดเหมือนกับผมว่ามาลิกมันเลวทรามเหลือเกินที่ปล่อยให้พวกเราเผชิญกับเรื่องแบบนี้ แก้มของเขาเริ่มบวมปูดและมีรอยขีดข่วนคล้ายกับมันม่วงเน่า ๆ เลือดไหลย้อยลงมาที่มุมปาก ผมจึงผละออกมาลิกเพราะกลัวว่าสภาพของเขาจะไปสะดุดตาอาจารย์หรือเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ เข้า ไม่อย่างนั้นผมคงจะต้องลำบากพอกับแม่มาเปิดข่าวให้อีก แต่ใครสนผมไม่ผิดสักหน่อย มาลิกเซ็ดเลือดที่มุมปากด้วยหลังมือก่อนจะหันมาทำหน้าที่จริงจั่งใส่พวกผมสองคนอย่างกับว่าก่อนหน้านี้ที่ผมต๋อยเขาไม่เคยเกิดขึ้น

“ฉันก็แค่บอกข้อมูลเกี่ยวกับพวกนางฟ้า แต่ก็เคยเตือนแล้วว่าอย่าเข้าไปยุ่งจะดีกว่า”

“...”

“พวกนางฟ้ามันเจ้าเล่ห์ นายไม่มีทางรู้พลังที่แท้จริงจนกว่าจะได้เจอกับตัวเอง”

กริ่งบอกเวลาหมดพักเที่ยงดังขึ้นไปทั่วทั้งโรงเรียน ย้ำเตือนให้เด็ก ๆ ต้องกลับเข้าห้องเรียนได้แล้ว มาลิกจึงเก็บของห่อแซนด์วิชของเขาและลุกออกจากม้านั่ง ก่อนที่เขาจะไปเขาได้ทิ้งทวนไว้หนึ่งประโยคที่ทำให้ผมโกรธจนเลือดขึ้นหน้า และทำให้ผมเริ่มกลัวตายมากที่สุดในชีวิต

“นายกับแฟนนายไม่น่ารอดแล้วละ... โชคดี”

อานล่านั้นอยู่ในห้องพักอาจารย์ใหญ่เพื่อรอให้การกับตำรวจ อานล่านั้นนั่งไม่ไหวติงเพื่อหลบความกลัวและความกระหายอยากจะจัดการอีกสองคนที่เธอได้เลือกไว้วันนี้ แต่แล้วเสียงของตำรวจนายหนึ่งก็เรียกสติเธอขึ้นมา

“เมื่อเย็นวันเมื่อวานเธออยู่กับมาลิกเป็นคนสุดท้ายใช่ไหม”

“หนูบอกไปหลายรอบแล้วนี่คะ ว่าหนูทำความสะอาดเสร็จทีหลังมาลิกเธอทำเสร็จก่อนก็เลยกลับไปก่อนคะ”

อานล่ายังคงพูดประโยคแบบนี้เหมือนเดิมซ้ำ ๆ หลายรอบ เธอเคยอ่านมาจากหนังสือคำคมสักเล่มที่มักจะใส่ประโยคสั้น ๆ แต่กินใจผู้อ่าน เป็นประโยคที่บอกว่า ‘คนที่พูดความจริง เขาจะสามารถพูดได้แบบเดิมซ้ำ ๆ ไม่มีเปลี่ยนแปลง แต่กับคนที่พูดโกหกคำพูดของเขาจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด’ เธอจึงนำประโยคนี้มาปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ของตัวเองตอนนี้ได้อย่างดี ตำรวจที่คอยสืบสวนเธออยู่พักหนึ่งให้กับตำรวจด้านหลังของเธอเป็นอันว่าปล่อยตัวเธอไปเรียนต่อได้ อานลาลุกขึ้นยืนและก้มหัวให้ตำรวจทั้งสองนายก่อนจะเดินออกไปจากห้องพักอาจารย์ใหญ่ที่มีบรรยากาศอันแสนน่าอัศจรรย์จะหายใจไม่ออก

“อานล่า” ตำรวจที่เป็นคนสอบสวนเธอเรียกขึ้น

“ถ้าเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ขึ้นอีก เธอต้องมาพบฉันด้วยนะ”

อานล่ายิ้มน้อย ๆ ให้กับตำรวจทั้งสองนายตามปกติแต่ในใจของกลับไม่ปกติ หัวใจของเธอเต้นโครมครามคล้ายกับว่าหัวใจจะกระเด็นหลุดออกมา ทั้งกลัวว่าจะมีใครจับได้ และกำลังตื่นเต้นว่าจะจัดการคนชั่วพวกนั้นด้วยวิธีไหนดี ขณะที่เธอกำลังเดินไปตามระเบียงทางเดินของตึกเพื่อกลับไปยังห้องของตัวเอง เธอก็ได้กลิ่นสมุนไพรฉุนก็กลอยเข้ามาแต่ที่จมูก เธอรู้ดีว่ากลิ่นนี้คือกลิ่นของใคร

“เก่งดีนี่ ลูกศิษย์ของฉัน” เสียงเขาปรากฏตัวและยื่นเหยียบเคียงอยู่ข้าง ๆ อานล่า

“ขอบคุณคุณด้วย ที่คอยสอน” อาเนล่าพูดเสียงเบาเพราะเกรงว่าจะมีใครมาได้ยินหรือเห็น ว่าเธอยืนคุยคนเดียวอีกเหมือนตอนอยู่ชั้นประถม

“รอบนี้มีคนถึงสองคน... ถึงเวลาที่จะต้องใช้ดวงตาของเธอให้เต็มที่ได้แล้วล่ะ”

อาเนล่าหันไปมองเฮคาเทออย่างงุนงง และจู่ ๆ เฮคาเทอก็เปิดดวงตาที่สามของเธอขึ้นมาและใช้นิ้วมือขยิบอากาศเพื่อร่ายมนตร์จนเกิดเป็นประกายไฟสีดำนับล้านมาบปปลายนิ้วของเธอ เฮคาเทอจึงเข้ามาในดวงตาของนางฟ้าฝึกหัดอย่างอาเนล่าก่อนจะพูดออกมาเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงขวนที่ใครได้ยินก็ต้องขนลุกเกรียวแม้แต่อเนล่าเองก็เช่นกัน

“ฉันรู้ว่าเธอใช้พลังนั้นไปบ้างแล้วเมื่อเช้า... ภาพดวงตาอย่างไรล่ะ คึกคึก”

เฮคาเทอหัวเราะและสลายตัวหายไปต่อหน้าต่อตาอาเนล่าเหลือทิ้งไว้เพียงเศษฝุ่นเขม่า สกปรก ๆ ที่กระจายคลุ้งในอากาศ อาเนล่าจึงมองห้วงอากาศว่าง ๆ ตรงหน้าก่อนจะรีบเดินตรงกลับไปห้องเรียนด้วยจังหวะเท้าที่สม่ำเสมอไม่รีบร้อน และเธอก็ฉีกยิ้มกว้างออกมาอีกครั้งเพราะเธอคิดอะไรดี ๆ ได้แล้วในตอนนี่

ช่วงเวลาของการให้พระอาทิตย์ได้ออกมาใช้ชีวิตช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้าทอแสงสีส้มปนกับสีม่วงอ่อนสวยงามยามได้จ้องมองมัน อาเนล่ายังคงเก็บกวาดห้องเรียนประจำของเธอตามคำสั่งของอาจารย์ใหญ่แต่รอบนี้มีเธอทำเพียงแค่นคนเดียวซึ่งเธอก็ไม่ได้รู้สึกว่างานจะเยอะเพิ่มเท่าไรนัก และถึงแม้ว่าเธอจะปลื้มใจที่เธอได้ทำความสะอาดในช่วงที่คนกลับไปหมดแล้วเธอก็ยังรู้ว่าแม่เมลงโสดอีกสองตัวกำลังแอบจ้องเธออยู่ไม่วางตา เอมมาลียกับอาร์นคูรักประจำห้องที่ใครหลายคนต่างมองว่าเหมาะสมซึ่งสำหรับอาเนล่าพวกเขาก็เหมาะสมจริง ไม่ต่างอะไรกับผีเน่ากับโลงศพ เมื่อรับรู้ได้ว่ามีแขกผู้ไม่ได้ตั้งใจจะรับเชิญมาในเวลานี้อาเนล่าก็ตัดสินใจที่จะเริ่มกระทำสิ่งที่คิดไว้ในตัวตั้งแต่เมื่อเช้าเสียตั้งแต่ตอนนี่ เธอไม่สนเรื่องจังหวะเวลาอีกต่อไปแล้วขอแค่เธอได้จัดสิ่งสกปรกที่พราวความสุขในชีวิตของเธอไปก็เพียงพอ

“ยังไม่กลับบ้านกันอีกหรือ”

อาเนล่าพูดขึ้นมาก่อนจะหันไปทางประตูที่ทั้งสองคนยืนอยู่ เอมมาลียกับอาร์นสะตั่งตัวโยนเหมือนลูกแมวจรจัดที่กำลังตกใจกลัวกับอะไรบางอย่างที่อันตรายและกำลังจับจ้องมาที่พวกเขา

“ทำไมไม่มานั่งคุยกันก่อนล่ะ”

อาเนล่าพูดขึ้นอีกครั้งก่อนจะเดินไปเก็บไม้กวาดเข้าที่ล็อกเกอร์เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดตามเดิมและปิดประตูตู้เสียงดังลั่นชนิดที่ว่าทั้งชั้นนั้นถ้ามีคนอยู่ก็คงจะได้ยินกันหมดแน่

“ว้าย!” เอมมาลียตกใจจนต้องร้องวิ๊ดว้ายออกมาก่อนจะเกาะแขนอาร์นไว้แน่น อาเนล่าหันขวับมาที่พวกเขาทั้งสองคน ใบหน้าของเธอเฉยเมยแต่ตากลับถลึงคล้ายกับว่าลูกตาของเธอจะกลั่นออกมา เธอขยิบคอและหัวของเธอไปทางด้านซ้ายและขวาอย่างช้า ๆ ก่อนจะปรากฏรอยย่นบนหน้าผากของเธอ เส้นเลือดปูดขึ้นรอบรอยย่นนั้นและอาเนล่าก็ลืมตาอีกดวงหนึ่งขึ้นมา เธอตะโกนใส่ทั้งสองคนพลันเลือดสีแดงก็ไหลลงมาจากดวงตาที่สามของเธอ

“ฉันบอกให้เข้ามาไง!”

เปาะ

เสียงต็ดนิ้วของอาเนล่าดังขึ้น แล้วภาพทุกอย่างก็มีดสนิทเพียงหนึ่งชั่วครู่ก่อนจะปรากฏสภาพแวดล้อมที่อาเนล่าคุ้นเคย ทุ่งหญ้ากว้างที่รายล้อมไปด้วยดอกไลลาและต้นสนสีแดงที่ล้อมรอบพื้นที่ตรงนี้เหมือนกำแพง ลมพัดแรงจนผมยาวสีดำของเธอปลิวไสว เธอมองตรงไปที่คูรั๊กคู่นั้นซึ่งยื่นกอดกันตัวกลม ตัวสั้นเทาเหมือนลูกหมาตักน้ำ อาร์นจ้องมองมาที่เธออย่างไม่วางตาด้วยความหวาดผวาส่วนเอมมาลียก็หลับตาบิ น้ำตาของเธอเริ่มปริ้ม

“ทำอะไรสักอย่างสิอาร์น!” เอมมาลียตะโกนใส่แฟนหนุ่มของตัวเองอย่างคนไรหนทาง อาเนล่าเริ่มกดทับคันทูร่างเดิมของเธอ ปีกสีโคลนปรากฏขึ้น สีผิวผลัดเปลี่ยนกลายเป็นสีของหิมะ สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้อาเนล่ายิ่งน่าเกรงขามขึ้น

“เพิ่งจะมากลัวเอาปานนี้หรือ”

“พวกฉันไม่ผิด มันผิดที่แกเองต่างหาก ”

อาเนล่าเริ่มกางปีกสีโคลนแล้วเริ่มบินไปรอบ ๆ ก่อนจะได้ส่ายตามองพิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้าดูรักที่ยื่นตัวสั่นเทาทั้งยืนท่ามกลางผืนหญ้าที่ปลิวไสวและเสียงหวีดหวิวของลมที่โหมกระหน่ำช่วงเป็นภาพที่สมบูรณ์แบบสำหรับเธอจริง ๆ อาเนล่าเริ่มร่ายเวทมนตร์ให้ใบหญ้าสีเขียวขจียืดยาว ใบหญ้าสีเขียวเริ่มขยายจนกลายเป็นใบยาว ๆ จนคล้ายกับมือใหญ่ยักษ์ที่มัดทุกส่วนของร่างกายเอมมาลีและอาร์นให้ตรึงอยู่กับพื้น ร่างกายของทั้งสองหันหน้าเขาหากันเอมมาลีที่ตัวเล็กและผอมกว่าอาร์นมากจึงทำได้แค่ขบตรงไหล่แฟนหนุ่มของเธอพลาทกวีครึ่งจันเสียงแหบแห้งและสะบัดหัวไปมาเพราะความกลัวจนผมสีน้ำตาลที่เกล้าไว้อย่างเรียบร้อยในตอนแรกหลุดร่วงไปหมด อาร์นขบกรามแน่น อาร์มณิคุกรุ่นไปหมดที่ไม่สามารถขยับตัวได้อย่างใจอยาก เหงื่อเม็ดโตหยดย้อยลงผ่านไรผมสีดำลงมาจรดคาง

“แน่ใจหรือ ว่าฉันผิด” อาเนล่าบินไปหยุดที่ด้านหลังของอาร์นก่อนจะค่อย ๆ หยิบมิดพิบที่อาร์นเสียบไว้ที่ขอบกางเกงของเขาพลาทกวีมิดเล่มนั้นแล้วเริ่มบินวนไปมาอีกครั้งอย่างสบายใจก่อนจะมาหยุดลงตรงหน้าของทั้งสองคน

“จะแก้แค้นแทนเพื่อนตัวเองหรือ”

“เอาคืนมานะ เอาคืนมาไว้!”

อาเนล่าปลดสลักมิดพิบออกไปมีดสีเงินแวววาวกระเด็นออกมาจากสลักมิด

“อยากได้คืนหรือ... ได้สิอาร์น”

อาเนล่าเหยียดยิ้มกว้างก่อนจะดีดนิ้วอีกครั้ง พลันท้องฟ้าและบรรยากาศรอบ ๆ ก็เปลี่ยนเป็นสีขาวดำอีกครั้ง สายลมหยุดนิ่งสนิท ใบหญ้าและต้นสนสีแดงหยุดพลิ้วไหวตามแรงลม อาร์นมองทุกอย่างรอบตัวที่เปลี่ยนเป็นสีขาวดำแม้กระทั่งร่างกายของเขาและเอมมาลี “เอมมาลี...” เขากะซิบเรียกแฟนสาวของตัวเองที่หอบโกยเอาอากาศเข้าไปอย่างยากลำบากเพราะความกลัวที่กำลังกดทับหน้าอกของเธออย่างรุนแรง

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น---”

เสียงของอารันขาดหัวพร้อมกับของเหลวสีแดงสดที่สาตกกระเซ็นเข้าใบหน้าเธออย่างจังทำให้
เอมมาลีต้องหันกลับมามองอารัน แต่สิ่งที่เธอเห็นทำให้เธอแน่นิ่งไม่ไหวติงตาเบิกโพลงขึ้นด้วย
ความกลัว เธอสายหัวไปมาราวกับว่าไม่อยากจะเชื่อเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องจริง ภาพแฟนหนุ่มของ
เธอที่มีมิดเสียบทะลุหน้าผากเลือดไหลผ่านลงมาคล้ายกับน้ำตกที่ไหลผ่านโขดหินมากมาย
ดวงตาของเขาไร้แววของการมีชีวิต แล้วหัวของเขาก็ตกลงมาชนกับหน้าผากของเอมมาลีพอดี
ทำให้เธอได้เห็นภาพอันน่าสยดสยองของแฟนหนุ่มอย่างชัดเจน

“เธอก็เอาคืนไปด้วยสิ เอมมาลี”

เสียงของอานล่าก้องกังวาลไปทั่วบริเวณจนเหมือนได้ยินเสียงของเธอพูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ
เอมมาลีหันไปมองทุกทิศทางที่ได้ยินเสียงของเธอแต่เธอพลาดด้านหลังไป ถ้าเธอไม่พลาดเธอ
ก็อาจจะรอด ไบมีดแหลมคมเสียบทะลุออกจากคอของเธอก่อนที่จะได้มีโอกาสได้
กรีดร้องออกมาเสียอีก เอมมาลีล้าล่ำเลือดขึ้นคลั่งกออกมาและเธอก็หงายหลังทิ้งตัวลงไป
พร้อมกับอารัน แต่เมื่อร่างกายของเธอจะถึงพื้นจู่ ๆ อารันกับเอมมาลีก็กลับมาอยู่ในสภาพที่
ถูกมัดไว้ตามเดิมอีกครั้งในท่ายืนแนบชิดติดกันเหมือนเดิม เอมมาลีมองหน้ากันแล้วก็พบว่า
สภาพของทั้งคู่คือมีคราบเลือดเกาะที่บริเวณเดิมที่โดนมีดพับเสียบเข้ามา ความเจ็บปวดที่
แทรกซึมอยู่ทุกอณูเนื้อหนังยังคงอยู่ แต่แผลกลับหายไป
จับพลันไบมีดก็พุ่งทะลุเข้ากลางหน้าผากของอารันและเสียบทะลุปากของเอมมาลีอีกครั้ง ทั้ง
คู่กำลังจะร่วงลงสู่พื้นหญ้าแต่พอจะถึงพื้นพวกเขาทั้งสองก็กลับมายืนเหมือนเดิมพร้อมคราบเลือด
กับความรู้สึกที่เหมือนกับมีไบมีดสีเงินคาอยู่ที่เดิม เสียงแห่งความสิ้นหวังยังคงดังอย่างต่อเนื่อง
จากกองเลือดเริ่มกลายเป็นทะเลสีชาด ความเจ็บปวดจากมีดพับโง่ ๆ ที่ยังคงหลงเหลือ
ในตัวอารันและเอมมาลีเหมือนกับสิ่งที่ซ้ำแหวะความภาคภูมิใจที่พวกเขาทั้งสองคนเคยอยู่
เหนือกว่าคนอื่นจนไม่เหลือชิ้นดี ตอนนั้นคนที่พวกเขาเคยเหยียบย่ำกลับขึ้นมาจุดสูงสุดและ
เหยียบย่ำพวกเขาซะเอง พลังของอานล่าเริ่มถึงขีดจำกัดเต็มที่ ผลของพวกเขาเริ่มไม่สมาน
กันอีกต่อไป ยามที่โลหะสีเงินแทงซ้ำแล้วซ้ำเล่ายิ่งทำให้ความเจ็บปวดแทรกซึมผ่านเส้น
ประสาทและผิวหนังได้อย่างชัดเจนมากขึ้นไปอีก ไม่ใช่เพียงแค่อานล่าเท่านั้นที่ถึงขีดจำกัด
คู่รักน่าสมเพชคู่นี้ก็ด้วยเช่นกัน

“เอม...มาลี”

“อา...ฉัน ทำอะไรสักอย่างสิ! อาฉัน!!”

“เพราะเธอ... ทำให้ฉันต้องมาตายแบบนี้ เพราะเธอคนเดียว--- ”

นี่คงเป็นครั้งแรกที่อาฉันกล่าวโทษเอมมาลีแต่ทุกอย่างมันสายไปแล้ว พวกเขาไม่มีโอกาส
ได้ปรับความเข้าใจหรือใช้ชีวิตในฐานะคู่รักอีกต่อไปแล้ว

เหมือนกับที่เธอและไอรินไม่มีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

ชวนคอ

สารวัตรคาเลบ นายตำรวจที่เป็นคนดูแลคดีการฆาตกรรมอันพิศดารเมื่อหนึ่งวันก่อนเริ่มอยากจะทำกายหน้าผากเมื่อต้องรู้ว่ามียีกสองศพปรากฏขึ้นที่โรงเรียนเอกชนชื่อดังอีกครั้ง สภาพศพยังคงแปลกประหลาดอย่างกับหลุดออกมาจากในหนังสือเทพนิยายหรือตำนานเกี่ยวกับภูติผีปีศาจที่เขาไว้หลอกเด็กสักเรื่องแต่มันกลับเกิดขึ้นจริงตรงหน้าเขา ณ ตอนนั้น ตั้งแต่ที่คาเลบเดินเข้าไปใกล้ยังที่เกิดเหตุมากขึ้นเรื่อย ๆ กลิ่นเหม็นเน่าก็ยังลอยพุ่งมาเตะจมูกเขาแรงขึ้นมากเท่านั้น ศพของเด็กสองคนถูกทิ้งไว้ใต้ต้นไม้ข้างตึกศิลปะการโรงและผู้รักษาความปลอดภัยของโรงเรียนเป็นคนเจอและโทรเรียกตำรวจทันที สภาพศพถูกมัดไว้ด้วยมัดหญ้าสีเขียวที่มีลักษณะเหมือนกับมือใหญ่โอบล้อมไว้ทั่วตัวทั้งสองคน มีดอกกุหลาบสีเลือดนกเสียบไว้อยู่ตามตามช่องว่างของกอหญ้าประมาณไว้ว่าอาจจะอยู่ที่เกือบหนึ่งร้อยดอก หัวของคนสองคนชนกันอยู่ที่ป่าของกันและกัน คาเลบเดินไปเช็คดูที่ผู้เคราะห์ร้ายรายแรกพบว่าเป็นเด็กผู้ชาย ใบหน้าที่อืดบวมทำให้เช็คได้ยากว่าก่อนหน้านี้เขาเคยหน้าตาเป็นอย่างไร หน้าผากปรากฏเป็นรูกลวงโบริขนาดประหนึ่งนิ้วโป้ง เลือดแห้งกรังเกาะอยู่รอบรอยแผลนั้นรวมทั้งยังมีของเหลวสีเหลืองและเลือดที่ยังคงไหลอย่างเอื่อย ๆ ดวงตาของศพเบิกโพลงคล้ายกับตกใจกลัวอะไรบางอย่าง นอนแวมลงก็เริ่มขึ้นใต้ตอมศพแล้วทำให้คาเลบต้องปลิดตัวออกมาเพื่อไปอาเจียนอยู่ด้านนอกบริเวณนั้นถึงจะเดินกลับเข้ามาอีกที่ เขาเดินกลับเข้ามาเช็คศพอีกศพหนึ่งต่อพบว่าเป็นเด็กผู้หญิง ผมสีน้ำตาลของเธอพันกันเป็นกระจุกดวงตาของเธอมีลักษณะคล้ายกับเด็กผู้ชายคือตาเบิกโพลง ที่น่าแปลกและน่าพิศวงกว่าก็คือ ปากของเธอมีใบมีดเสียบทะลุคาไว้อยู่ ครอบเลือดเคลือบมีดพับจนใบมีดกลายเป็นสีแดงทั้งหมด คาเลบลุกขึ้นยืนอีกครั้งและพลิกท่างให้ฝ่ายชันสูตรศพเป็นคนจัดการต่อ คาเลบเดินหามุมเงียบ ๆ ที่ไม่มีเด็กนักเรียนหรือคนอื่นเดินผ่าน ก่อนจะหยิบซองบุหรี่กับเชคในกระเป๋ากางเกงสแล็คสีดำและเริ่มจุดสูบบุหรี่จะให้ความเครียดสะสมทั้งหมดของเขาไหลผ่านออกไปพร้อมกับควันสีเขม่าที่พุ่งออกมาจากจมูก

เขาคิดด้ากับการสูบบุหรี่โคตินเข้าปอดได้สักครู่เดียวเท่านั้นหนึ่งในตำรวจที่อยู่หน่วยเดียวกันกับเขาก็เดินมาและบอกข้อมูลบางอย่างที่ทำให้เขาต้องหยิบบุหรี่อีกมวนขึ้นมาจุดสูบบุหรี่อีกครั้ง

“รู้ข้อมูลของเหยื่อทั้งสองรายแล้วครับ เหมือนจะชื่ออาร์นกับเอมมาลีที่อยู่ชั้นปีหนึ่งห้องเอครับ... เหมือนจะเป็นห้องเดียวกันกับอาเนล่าเด็กที่เราเพิ่งคุยกันไปเมื่อวานนี้ครับ”

‘อาเนล่า... อาเนล่า... อาเนล่า เด็กคนนี้อีกแล้ว’ คาเลบรำพันในใจ

“เราคงต้องสอบสวนเด็กคนนี้นักใหม่แล้วละ”

คาเลบดับมวนนิโคตินอีกมวนหนึ่งของเขาแล้วหาที่ทิ้งและเดินไปที่อาคารเรียนฝ่ายมัธยมต้นเพื่อตามอาเนล่ามาสอบสวนใหม่อีกครั้ง เขาเองก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงสงสัยในตัวเด็กคนนั้นมาขนาดนี้ เพราะบรรยากาศรอบ ๆ ตัวเธอที่มันอึมครึมผิดปกติตั้งแต่แรกนั้นก็ไม่น่าเอามาเป็นหลักประกันได้ว่าจะต้องเป็นเธอแน่ ๆ แต่ทำไมกันนะเขาถึงได้รู้สึกว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องปั่นประสาทพวกนี้ ทำไมกันนะ

/

ช่วงเวลาสิบนาฬิกาครอบครัวของเด็กทั้งสามคนไม่ว่าจะเป็นมาลีริน เอมมาลี และอาร์นได้เดินทางมาให้ปากคำเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับลูกของตัวเอง เหล่าแม่ ๆ ต่างร้องไห้กันดังลั่นห้องพักของอาจารย์ใหญ่แต่ก็มีท่าที่ที่สงวนไว้บ้างเพื่อไม่ให้ตัวของพวกเขาดูไร้มาดของคุณนาย คาเลบสอบถามข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับลูกของพวกเขาเองว่าพวกเขาดูเป็นอย่างไรบ้างตอนอยู่ที่บ้าน มีภาวะซึมเศร้าหรือไม่ โดนใครกลั่นแกล้งหรือเปล่า แต่คำพูดของคนเป็นพ่อเป็นแม่ของเด็กสามคนนั้นก็ทำให้คาเลบรู้สึกว่าคุณพวกนี้หน้าไม่อายุที่สุด

“เอาจริง ๆ ฉันก็ไม่ค่อยรู้อะไรเท่าไรคะเพราะเราสองคนไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกันกับมาลีรินเท่าไรคะ”

“ไม่ได้โทรศัพท์หากันบ้างหรือครับ”

“เอ่อ... คือ พวกเราไม่ค่อยมีเวลานะครับ”

คำตอบจากครอบครัวของฝ่ายเอมมาลีและอาร์นก็ได้มีความเห็นที่ต่างกันมากนัก

“สองคนนั้นช่วงนี้ไม่ค่อยคุยกับเราเลยคะ เห็นอยู่ติดกันสองคนก็เลยไม่ได้หว่างอะไรมา”

“สองคนนี่โดนใครกลั่นแกล้งหรือเปล่านั้นคะ”

“ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นฝ่ายแกล้งมากกว่านะคะ แต่มันก็แค่เด็ก ๆ

เล่นกันสนุก ๆ นี่คะ จริงไหมคะคุณ”

แม่ของเอมมาลีหันไปสะกิดสามีของตัวเอง แต่สามีของเธอก็ได้แต่พยักหน้าเล็กน้อย ๆ ก่อนจะยิ้มให้กับตำรวจหนุ่มอย่างคนเกรงใจ คาเลบนิ่งเงียบไปสักครู่หนึ่งจนทำให้บรรยากาศในห้องพักอาจารย์ใหญ่เกิดบรรยากาศที่แสนจะอึมครึมจนทำให้ผู้ปกครองของเด็ก ๆ ต่างมองหน้ากันอย่างลึกลับลึกลอน คาเลบพอจะเดาสาเหตุได้ว่าทำไมถึงเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นเพราะทุกอย่างมันเริ่มมาตั้งแต่เรื่องภายในครอบครัวแล้ว เขาเคยเจอเรื่องทำนองนี้มาค่อนข้างเยอะแต่ไม่เคยถึงขั้นต้องเจอใครฆ่ากันตายในสภาพน่าสยดสยองแบบนี้ คดีครั้งนี้นั้นมีเงื่อนงำมากเกินไปจนเขาเริ่มชักจะปวดหัวและหงุดหงิดขึ้นมาเสียแล้ว เขาจึงขอจบการสอบสวนในส่วนในช่วงเช้าเพียงเท่านี้ก่อนจะแยกตัวออกมาจากห้องพักอาจารย์ใหญ่เพื่อกลับไปดูรูปคดีอีกครั้งที่สถานีตำรวจ คาเลบเดินออกมาถึงหน้าอาคารตึกหลักเพื่อที่จะเดินกลับไปทีลานจอดรถของโรงเรียนอีกครั้งและแน่นอนว่าก็ต้องเดินผ่านน้ำพุขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ตรงกลางทางเดินเข้าอาคารอยู่แล้ว แม้จะมองห่าง ๆ แต่เขาก็ยังสังเกตเห็นว่ายังมีคราบเลือดที่ยังทำ ความสะอาดออกไม่หมดอยู่เป็นหย่อม ๆ และอะไรบางอย่างก็สะกิดใจให้เขาเดินไปเช็กที่น้ำพุอีกครั้ง คาเลบสังเกตเห็นผงฝุ่นสีดำแต่มันไม่ใช่ฝุ่นธรรมดาทั่วไปที่เกิดจากความสกปรกแต่มันเป็นฝุ่นที่มีความละเอียด เหมือนกับแป้งสาลีแต่กลับมีบางส่วนที่พอใช้ปลายนิ้วบีบเบา ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความหยาบและแข็งจนบาดมือเขาจนเกิดแผลถลอกเพียงเล็กน้อย

เขาจำได้ เขาจำได้แม่นว่าแม่ของเขาเคยเล่าให้ฟังเมื่อครั้งยังเด็กว่าบนโลกนี้มีนางฟ้าอาศัยอยู่ที่ไหนสักแห่ง สักแห่งบนโลกที่มนุษย์อย่างเราไม่มีทางรู้ นางฟ้าที่แม่ของเขาเคยเล่าให้ฟังมีสิ่งพิเศษที่ติดอยู่กับตัวพวกเขาตั้งแต่เกิดนั่นก็คือฝุ่นนางฟ้า ฝุ่นนางฟ้ามีสีขาว นวลเหมือนขนนกพิราบ สัมผัสนุ่มละเอียดเหมือนกับแป้งสาลี แต่ถ้าสัมผัสไปมากกว่านี้ฝุ่นนั้นจะเปรียบเสมือนกับเข็มลับพันเล่มที่สามารถทิ่มแทงทะลุเนื้อหนังของเราได้อย่างง่ายดาย พวกนางฟ้ามีสิ่งนี้ตั้งแต่เกิดเพื่อเอาไว้ใช้ป้องกันตัวในยามที่พวกเขาจะใช้เวทมนตร์ได้ไม่แกร่งกล้ามากนัก

นี่มันเป็นไปได้ มันก็แค่เรื่องเล่าหลอกลวงเด็ก

ก็ที่เขาเห็นมันเป็นสีดำ...

คาเลบเริ่มขนหัวลุกขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ ก่อนจะบิดฝุ่นสีดำที่ติดอยู่บนนิ้วและมือของเขาอย่างลวก ๆ ก่อนจะรีบจ้ำจ้วงกลับไปที่รถยนต์ส่วนตัวของตัวเองแล้วเดินทางกลับสถานีตำรวจทันที ในใจของเขาตอนนี้ตื่นระส่ำระส่ายกับคนเพิ่งออกกำลังกายมาอย่างหนักหน่วง คาเลบได้แต่ภาวนาว่าเรื่องราวทั้งหมดมันอาจจะไม่ใช่อย่างที่เขาคิด เขาคงจะทำงานหนักเกินไป ๆ เขาหวังว่ามันจะเป็นอย่างนั้น

/

เวลา 07:00 นาฬิกา... ฉันทนใจกลับมากลับมาเรียนได้อีกครั้ง ถึงแม้จะรู้ว่าถ้ามาก็ต้องเจอ ‘มัน’ แน่ ๆ แต่ฉันก็เลือกที่จะมาเพราะทนอยู่กับความคิดที่ฟุ้งซ่านของตัวเองต่อไปไม่ได้หรอก ฉันได้อยู่ดูลูกในห้องเพียงอย่างเดียวฉันคงต้องทำอะไรบ้าง ๆ ลงไปสักอย่างแน่ ๆ เรื่องของอาจารย์โรคจิตนั่นฉันตัดสินใจบอกพ่อกับแม่เรียบร้อยตั้งแต่วันนั้น วันที่ทำให้เกิดฝันร้ายไร้จุดจบของฉัน ตอนตัดสินใจจะบอกฉันลำบากใจและกลัวเหลือเกิน กลัวว่าพ่อกับแม่จะมองว่าฉันไม่ระวังตัวเองหรือเปล่าแต่ฉันก็เลือกที่จะบอกพ่อกับแม่ แม่ของฉันตกใจจนมากและแม่ก็ร้องไห้ก่อนจะโผล่เข้ามาอดฉันพร้อมพร่ำบอกแต่คำว่าขอโทษที่ปกป้องฉันไว้ไม่ได้ ส่วนพ่อของฉันก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พ่อเอาแต่พูดว่าจะไปคุยกับอาจารย์ใหญ่บ้างละ คนแบบนั้นไม่สมควรเป็นอาจารย์บ้างละ ใช้อิโรคจิตบ้างละ และอีกหลายคำสารพัดที่คำทอ ‘มัน’ ไม่หยุด แม่กอดปลอบฉัน ลูบหัวฉันอย่างใจเย็นส่วนฉันเองก็ค่อย ๆ พริ้งพริ้วเรื่องราวทุกอย่างออกมาให้พวกเขาฟังแม้จะสะอื้นแทบขาดใจ พ่อแม่ของฉันรู้เรื่องของอาเนล่าแล้วเหมือนกัน ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นห่วงอาเนล่าไม่แพ้กับที่เป็นห่วงฉัน ในคืนนั้นเป็นอีกครั้งในรอบหลายปีที่แม่มาเฝ้าฉันอยู่ที่หน้าห้องน้ำรอให้ฉันอาบน้ำเสร็จแม้ว่าฉันจะเสียเวลาไปกับร้องไห้มากกว่าก็ตามแต่แม่ของฉันก็ยังรอเพื่อที่จะแน่ใจว่าฉันสามารถนอนเพียงคนเดียวได้ ฉันนอนคนเดียวได้ก็จริง แต่ฉันนอนร้องไห้ไปหนึ่งคืนเต็ม ๆ และฉันเองก็รู้ด้วยว่าพ่อกับแม่ลัดกันมาเช็กฉันทุก ๆ หนึ่งชั่วโมง เพราะได้ยินเสียงแฉิ่งเปิดประตูแทบจะทั้งคืน วันต่อมาแม่พาฉันไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกายแล้วก็พบว่าอวัยวะภายในของฉันมีการฉีกขาดนั่นจึงทำให้แม่ของฉันตัดสินใจที่จะให้ฉันรับประทานยาคุมฉุกเฉินไปก่อนซึ่งทางแพทย์จะเป็นคนจัดยาให้รวมถึงได้มีการแจ้งเรื่องผลข้างเคียงของยาชนิดนี้ด้วย

ยิ่งเห็นว่าคุณในครอบครัวของฉันต้องมาวิ่งเดินไปมาแบบนี้ฉันก็ยิ่งรู้สึกผิดที่ดูแลตัวเองไม่ดี จนกระทั่งอาเนล่าได้ส่งข้อความมาหาฉันว่าเธอจะจัดการทุกอย่างเอง ในที่แรกฉันไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไรจนเห็นข่าวในอินเทอร์เน็ตที่แพร่สะพัดไปทั่วว่ามีเหตุการณ์กรรมาชนนำขบวนหัวลูกที่ศพตายในสภาพแปลกประหลาดในโรงเรียนของฉัน และฉันก็รู้เลยว่านี่เป็นฝีมือของใคร... ก็อาเนล่านั้นละ ฉันจึงพยายามอย่างหนักที่จะเลิกคิดฟุ้งซ่านเพื่อกลับไปโรงเรียน ฉันเป็นคนเดียวที่สามารถเตือนเธอได้ เพราะแบบนี้มันไม่ถูกต้อง มันมากเกินไป ฉันเดินจ้ำจ้าวอย่างเร่งรีบเพราะอยากถึงห้องเรียนของตัวเองโดยเร็วเพราะอยากเจออาเนล่าและอีกเหตุผลหนึ่งก็คือเพื่อหลีกเลี่ยงกับการเจออาจารย์ฟาโรคด้วย ตอนนี้ฉันยืนอยู่ที่ประตูด้านหลังห้องแต่กลับไม่กล้าเอื้อมมือไปเปิดประตู มืออันสั่นเทาของฉันคาอยู่ที่ลูกบิดประตูห้องเรียนสีขาวแต่ทันใดนั้นอาเนล่าก็เปิดประตูออกมาเจอฉันพอดี ดวงตาสีดำของเธอโตเป็นประกายยามเมื่อได้เห็นหน้าของฉัน อาเนล่าโผล่เข้ามาหาฉัน

“ในที่สุดเธอก็กลับมาเรียน”

“เธอโอเคไหม” ฉันเอ่ยถามออกไป

“โอเคสิ ฉันกำลังจัดการทุกอย่าง จะไม่มีใครมาแกล้งพวกเรา...”

“อาเนล่า แบบนี้มันไม่ถูกต้อง”

ฉันพูดชัดเธอลืมขึ้นมาในทันทีทันใด เธอตั้งอึ้งกับสิ่งที่ฉันพูดออกไปฉันจึงต้องจูงมือเธอกลับเข้ามาในห้องเรียนที่ตอนนี้มีเพียงแค่พวกเราสองคน “หมายความว่าอย่างไรที่ไม่ถูกต้อง” อาเนล่าเอ่ยถามฉัน

“การฆ่าคนมันผิด อาเนล่า”

“แต่พวกมันทำลายชีวิตพวกเรานะไอริน มันทำลายชีวิตเธอ มันทำลายชีวิตฉัน คนที่ทำลายคนอื่นก็สมควรที่จะโดนทำลายไปเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้น เธอก็คงไม่ต่างอะไรกับคนพวกนั้นสินะ”

ฉันรู้ว่าอาเนล่าคงรับไม่ได้กับประโยคนี้ และมันก็เป็นแบบนี้... เธอเกือบจะใช้เวทมนตร์ของเธอใส่ฉันเข้าแล้วเพราะเธอกางมือของเธอออกจนเห็นเปลวไฟสีดำที่มีกำลังโชดช่วงอยู่บนฝ่ามือของเธอ แต่เพราะการที่ฉันสะดุ้งทำให้เธอกดพลังของเธอลงไปอีกครั้งจนเปลวไฟนั้นค่อย ๆ มอดดับไป ขณะนั้นเองอาเนล่าก็กุมหัวของตัวเองของเธอก่อนจะขี้มึนแรง ๆ จนผมยาวสีดำของเธอยุ่งเหยิงไปหมด

“เธอฉันเถอะไอรินฉันจะจัดการเอง ใครหน้าไหนที่มายุ่งฉันจะจัดการให้หมด”

แล้วอาเนล่าก็เดินออกไปจากห้องเรียนก่อนจะปิดประตูเสียงดังลั่นไปทั้งชั้น มาจนถึงตอนนี้ฉันเริ่มกลัวและมีกลางสังหรณ์ที่แปลกประหลาดว่าถ้าขึ้นอาเนล่าทำแบบนี้ต่อ เธออาจจะหายไปตลอดกาล

เวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยงคืนแต่ถึงจะมืดมากขนาดนี้แล้ว คาเลบก็ยังไม่ได้กลับบ้านเพราะยังคงหมกมุ่นกับคดีฆาตกรรมที่เด็กนักเรียนแต่ละคนตายอย่างน่าประหลาดรวมถึงนิทานหลอกเด็กพวกนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเขาไม่เลิก เขาไม่กล้าสันนิษฐานไปเองว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนิทานที่เล่าถึงนางฟ้าแต่อีกใจหนึ่งเขาก็ปักใจไปแล้วว่ามันเกี่ยวข้องกันจริง ๆ เขาตัดสินใจหยิบนูหรือขึ้นมาสูบล้ออีกครึ่งหวังว่าสารนิโคตินจะช่วยบรรเทาความเครียดลงได้บ้าง เขาจุดไฟแช็คขึ้นมาครั้งที่หนึ่งเปลวไฟเล็ก ๆ ก็จุดขึ้น แต่พอเอามาจ่อที่ปลายนูหรือเปลวไฟนั้นก็มอดดับไปอย่างตื้อ ๆ ทั้งที่ไม่มีลมแม้แต่นิดเดียว เขาจุดไฟแช็คขึ้นมาอีกครั้งแต่เหตุการณ์ก็เป็นเหมือนเดิม

จุด ติด ดับ

จุด ติด ดับ

จุด ติด และดับ

คล้ายกับว่ามีใครบางคนกำลังรอให้ไฟติดก่อนจะใช้ลมเป่าให้ดับไป คาเลบเงยหน้าแล้วเริ่มมองไปรอบ ๆ ในห้องทำงานของเขา ทุกอย่างมืดสนิท โตะทำงานที่ตั้งเรียงติดกันวางเปล่าและไม่มีใคร มีเพียงแค่กระดาดและแฟ้มเอกสารต่าง ๆ ที่วางกองกันอยู่เต็มทุกโตะ

แกคิดไปเอง

เขาปลอบใจตัวเองก่อนจะทิ้งตัวพังกกับเก้าอี้สำหรับนั่งทำงานในออฟฟิศและหลับตาเอนหัวพังกกับพนักเก้าอี้ อย่างสบายใจ เขาตัดสินใจกลับมาจุดนูหรืออีกครั้งและทันทีที่เปลวไฟถูกจุดติดก็ปรากฏใบหน้าของผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่งของเขา อาเนล่า... เขาคงใจร้องออกมาไม่เป็นภาษาพร้อมสบถคำหยาบมากมายออกไปและหงายหลังจนเกือบจะตกเก้าอี้แต่คาเลบกลับรู้สึกว่าการกระทำของเขาถูกกระชากดึงขึ้นไปด้านบนอย่างรวดเร็วจนเขาสลัด ขาของเขาลอยห่างจากพื้นเพียงไม่กี่เซนติเมตรซึ่งยังพอทำให้เขาเซียงได้อยู่บ้าง คาเลบไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าคอของเขาเริ่มเหี่ยวห้อยไว้อยู่แล้ว สภาพเขาในตอนนี้อาจดูเหมือนคนที่กำลังจะฆ่าตัวตายด้วยการแขวนคออยู่ อย่างไรก็ตาม แต่สัญชาตญาณและไหวพริบของเขามันเร็วชะงัดกว่ากระแสไฟฟ้าที่วิ่งอยู่ตามสาย เขารีบใช้มือดึงเชือกเอาไว้ไม่ให้มันรัดคอของเขาแน่นไปมากกว่านี้

“ออก.. แคค แคค”

“สมแล้วที่เป็นคุณตำรวจ” อาเนล่าพูดออกมาอย่างไม่ระแวงกับความเป็นความตายที่แขวนอยู่บนเส้นด้ายของคาเลบ

“เธอทำ... แคค... แบบนี้ทำไม” คาเลบพูดออกมาด้วยความยากลำบาก ตอนนี้มือของเขาแดงไปหมดจากการรั้งเชือกไม่ให้รัดคอ

“สิ่งที่คุณคิดว่าไม่มีอยู่ ไม่ได้แปลว่ามันไม่มีนี่คะ ถูกแล้ว คุณรู้เรื่องของพวกเขา
มากเกินไปฉันน่าจะเชื่อให้ดีกว่าไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่
ฉันจำเป็นต้องตัดไฟตั้งแต่ต้นลมคะคุณคาเลบ”

สิ้นเสียงของอานะล่า ดวงตาที่สามของเธอก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เธอ
จึงเข้าไปในดวงตาของคาเลบและร้ายเวทมนตร์บางอย่างเพื่อสะกดจิตเขา รู
ม่านตาของคาเลบค่อย ๆ ขยายออกคล้ายกับคนที่ตายไปแล้วจากที่เคยฝันท
กับชีวิตของตัวเองตอนนี้เขาค่อย ๆ คลายมือออกจากเชือกและทิ้งลงข้างลำตัว
ร่างของคาเลบดีดดิ้นไปมาบนเชือกที่แขวนไว้บนตะแกรงช่องระบายอากาศ
ดวงตาของเขายังคงจ้องอยู่ที่อานะล่าอย่างคนไร้สติ ก่อนที่วิญญาณของเขา
จะหลุดล่องลอยไปไกลแสนไกลในห้วงความคิดของเขาได้ไม่ได้คิดถึงเรื่องงาน
ไม่ได้คิดถึงครอบครัว แต่เขาคิดถึงแม่และเรื่องเล่าของแม่ที่เคยเล่าให้เขาฟัง
เมื่อสมัยเด็ก ๆ

แม่ครับ นางฟ้าที่ว่ามีอยู่บนโลกจริง ๆ ด้วย

ร่างของเขากระตุกถี่ก่อนจะนิ่งสนิท
อานะล่าหมดแรงทุดตัวนั่งลงกับพื้นก่อนจะค่อย ๆ ปาดเลือดสีแดงที่ไหลออก
จากดวงตาที่สามของเธอ การที่ใช้เวทมนตร์ในโลกมนุษย์ดูดกกลิ่นพละกำลัง
ของเธอไปมากจนใบหน้าและร่างกายของเธอซีดเผือด เธอฝันตัวเองลุกขึ้นและ
จะกำลังจะออกไปจากสถานีตำรวจแต่ทว่าเฮคาเทกีปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าอาน
ะล่าก่อนจะยิงคำถามที่ทำให้อานะล่ากลับมาได้สติอีกครั้ง

“เจ้าฆ่าคนที่ไม่เกี่ยวข้องทำไมอานะล่า”

หรือจริง ๆ แล้วเธอเสียสติไปตั้งนานแล้วกันนะ

๑๓ ดอกไม้

“ข้าถามว่าเจ้ามาคนที่ไม่เกี่ยวข้องทำไมอาเนล่า”

เฮคาเทะโกนลันก่อนจะตอบโต้ที่อยู่ใกล้ ๆ เธอจนเกิดเสียงดังไปทั่วทั้งบริเวณออฟฟิศของสถานีดำรวจ และเมื่อเธอยกมือออกจากโต๊ะก็ปรากฏว่าโต๊ะนั้นกลายเป็นรอยยุบขนาดใหญ่ เฮคาเทะที่สังเกตเห็นจึงร้องเวทมนตร์ให้โต๊ะตัวใหญ่นั้นกลับเป็นสภาพดั้งเดิม อาเนล่าเริ่มกลัวกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของคนนี้เรียกได้ว่าเปรียบเสมือนอาจารย์ของเธอเอง เธอรู้ว่ากฎของเดอะโลว์มันแรงมากแค่ไหนแต่เธอก็เพิ่งมาารู้สึกตัวก็ตอนที่เธอได้ทำลงไปแล้ว เธอคว้าชีวิตคนบริสุทธิ์ไปแล้ว ตอนนี้อาเนล่าเริ่มสับสนว่าสิ่งที่เธอทำมันถูกแล้วจริง ๆ หรือ แต่อีกส่วนหนึ่งลึก ๆ ในหัวใจของเธอก็บอกว่าสิ่งที่เธอทำมันถูกแล้วพวกมันสมควรโดนแบบนั้นแล้ว อาเนล่าโอบกอดตัวเองไว้ก่อนจะทรุดลงอีกครั้งเพราะในตอนนี้นั้นตัวของเธอก็เริ่มสั่นเทา หายใจเริ่มติดขัด เธอหอบโกยเอาอากาศเข้าปอดได้ยากลำบาก หัวของเธอเริ่มหมุนโคลงเคลงเหมือนกับว่ากำลังนั่งอยู่บนเรือท่ามกลางพายุในมหาสมุทร เฮคาเทะที่เห็นท่าที่เริ่มไม่ดีจึงต้องรีบเปิดประตูมิติเพื่อพาอาเนล่ากลับมาที่เดอะโลว์ เฮคาเทะรีบพาไปถึงที่นอนของเธอทันทีซึ่งก็คือบ้านต้นไม้ที่อยู่ใต้ต้นสนสีแดงในป่าลึกอาคารของเธอถึงจะดีขึ้นไปมากคือผลข้างเคียงจากการข้ามไปมาระหว่างโลกมนุษย์และเดอะโลว์ถึงจนเกินไปจนส่งผลกับร่างกาย รวมถึงจิตใจของคนคนนั้นเอง

“เธอต้องพอได้แล้วอาเนล่า รู้ไหมว่าสภาพของตัวเองตอนนี้มันเป็นอย่างไง”

“เจ้าเป็นคนมอบพลังให้ข้าเอง แต่ตอนนี้กลับมากบอกให้ข้าพองันหรือ”

เฮคาเทะกัดปากของตัวเอง ไซ่แล้ว... อาเนล่าพูดถูกเธอเป็นคนสอนพลังและเวทมนตร์ต่าง ๆ ให้กับเด็กคนนี่เอง

แต่ทุกอย่างมันกลับเกินควบคุมของเธอมากไป เฮคาเทะไม่รู้ว่าเธอจะพูดอย่างไรกับอาเนล่าอีกแล้ว เธอกำลังจะเสียดสีเข้าไปทุกที อาเนล่าหลงระเริงกับการมีพลังและการแก้แค้นมากเกินไปซึ่งมันเหมือนกับตัวเฮคาเทะเมื่อก่อนมาก เหมือนกับตอนที่เธอมาครอบครองตัวเองเพื่อหวังจะได้รับเวทมนตร์แห่งความมืดที่แม้แต่พวกผู้คุมกฎก็ไม่สามารถทำอะไรเธอได้ เฮคาเทะอยากจะทำอาเนล่าแต่ในส่วนลึกของหัวใจเธอที่เป็นด้านมืดตั้งมหาสมุทรนั้นกลับสั่งให้เธอช่วยเหลืออาเนล่าต่อไป เพราะสุดท้ายถ้าเกิดอันตรายใด ๆ กับอาเนล่าตัวเธอเองก็ไม่เห็นจะเกี่ยวข้องอะไร อาเนล่าเป็นคนยอมรับข้อเสนองานของตัวเอง ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องห้ามปรามเธอก็ได้นี่ เฮคาเทะคิดได้ตั้งนั้นก่อนจะแนะนำอะไรบางอย่างให้กับอาเนล่า

“รู้จักดอกไม้ใหม่อาเนล่า”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ ดอกไม้มีพิษที่แม่ต๋านง่ายังต้องหาวิธีจับให้ดี ๆ เพื่อไม่ให้โดนพิษของมันนะ”

“ขนาดพวกนางฟ้าอย่างเรายังเกือบตายถ้าเจอพิษดอกไม้เนี่ย

แล้วถ้าเป็นมนุษย์ล่ะเธอคิดว่ายังไง”

เฮคาเทะยิ้มกริ่มให้กับอาเนล่า เพียงแค่ได้มองตาของผู้ที่เป็นอาจารย์เธอก็รู้เลยว่าเธอจะทำอย่างไรกับเหยื่อคนต่อไป

“ใช้ดอกไม้ลาชะอาเนล่าที่เหลือเจ้าจะทำอะไรก็ทำ ส่วนนี้ใบจากต้นผีเสื้อใช้ใบไม้ที่เก็บละใบจากต้นผีเสื้อพิษได้พอ ๆ กับพวกใจหัว”

เฮคาเทะดึงผ้าหูดสีม่วงเข้มที่เต็มไปด้วยใบจากต้นผีเสื้อบรรจุอยู่เต็มถุงใส่มืออาเนล่า

“ข้ารู้แล้ว ข้าต้องไปที่ชายแดนโดนิสไซ์ใหม่”

เฮคาเทะพยักหน้าให้น้อย ๆ ก่อนจะทำซ้ำอีกครั้งว่าอย่าให้ใครเห็นเธอไปที่ชายแดนเมืองโดนิสเด็ตขาดเพราะดอกไม้ลาชะถือว่าเป็นดอกไม้ต้องห้ามสำหรับเดอะโลว์ด้วยเช่นกัน อาเนล่ารับทราบแต่โดยดีก่อนที่เฮคาเทะจะหายตัวไปอีกครั้งเหลือทิ้งไว้เพียงแค่อินสุมุนไพรงาม ๆ และยั้งทิ้งให้เธออยู่ที่กบดานของเฮคาเทะเพียงลำพัง

ดังนั้นอานเล่าจึงต้องรีบไปที่ชายแดนเมืองอโดนิสอย่างรวดเร็ว โชคดีที่แหล่งกบดานของเฮคาเทออยู่ในเมืองอโดนิสพอดีทำให้อานเล่าใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในการเดินทางผ่านป่าต้นสนสีแดงก็ถึงเขตชายแดนเมืองอโดนิสได้โดยไม่ได้พบเจอใครเลยแม้แต่คนเดียว ดอกไลลา มักจะขึ้นอยู่ที่ชายแดนเมืองอโดนิสเป็นส่วนใหญ่และมักอยู่ตามพื้นที่ชื้นแฉะอย่างเช่นตรงบริเวณที่เธอมาเก็บก็อยู่ใกล้กับบึงน้ำเล็กๆ แถวชายแดน สีของดอกไลลาเป็นสีขาวยุติธรรม แต่ก้านของดอกกลับบิดเป็นเกลียวประหลาด อานเล่าดึงเชือกของถุงผ้าที่ขึ้นก่อนจะล้วงหยิบใบผีเสื้อมาเป็นเหมือนกับถุงมือป้องกันมือและนิ้วให้พ้นจากพิษของดอกไลลาที่ขึ้นกระจายอยู่เต็มพื้นหญ้าเปียกๆ เธอค่อยๆ เก็บดอกไลลาอย่างระมัดระวังชั้นตอนนี้จึงทำให้เธอขาดใจเพราะไม่สามารถกริบกอบโกยได้อย่างรวดเร็วรวมถึงเธอก็กังวลเพราะอาจจะมีใครมาเห็นเธอเอาได้ เมื่ออานเล่าเก็บดอกไลลาเสร็จเธอก็ใช้ใบจากต้นผีเสื้อมาห่อเอาไว้อีกสองสามชั้นอย่างเรียบร้อยและแน่นหนาจนกอดไว้แนบอก อานเล่าหลับตาลงและคิดว่าสามครั้งพร้อมกับเปิดประตูมิติข้ามกลับมายังโลกมนุษย์ได้อย่างปลอดภัยโดยที่ไม่มีใครเห็นเธอ

เปาะ เปาะ เปาะ

วันต่อมา ชาวของสาร์วัตตราคาเลบแพร์สะพัดไปอย่างรวดเร็ว ทั้งได้ออกข่าวใหญ่ ลงหนังสือพิมพ์ รวมถึงเป็นที่พูดถึงกันเป็นวงกว้าง เนื้อหาส่วนใหญ่บอกว่าคาเลบอาจจะเครียดสะสมจากการที่ต้องทำคดีที่หินมากสำหรับเขา จึงอาจเป็นเหตุที่ทำให้เขาต้องฆ่าตัวตายในสถานีดำรวจอานเล่าค่อนข้างพอใจที่ข่าวตีความเป็นแบบนี้ เพราะมันจะทำให้สาวตัวมาหาเธอได้ยากมากขึ้นวันนี้เธอจึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เพราะนอกจากข่าวของสาร์วัตตราคาเลบแล้วยังเป็นเพราะไอรินกลับมาเรียนได้ตามปกติแล้ว

รวมถึงเธอคิดว่าวิธีที่จะจัดการกับเหยื่อรายต่อไปได้แล้วด้วยเช่นกัน

อาจารย์ฟาโรกเป็นอาจารย์สอนวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นอาจารย์ที่เรียกได้ว่าสอนค่อนข้างดีและอยู่มานานมาก ๆ ในโรงเรียนเอกชนแห่งนี้ ทั้งนักเรียนและอาจารย์อีกหลายคนในโรงเรียนค่อนข้างชื่นชอบอาจารย์ฟาโรกเหตุผลอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะอาจารย์ฟาโรกค่อนข้างหน้าตาดีในระดับหนึ่ง

ช่วงแรกที่เพิ่งเข้ามาใหม่อานเล่าและไอรินเคยได้ยินข่าวลือจากเพื่อน ๆ ร่วมห้องที่เคยเรียนชั้นประถมที่นี้อยู่ข่าวลือที่เด็กพวกนั้นลือกันบอกกันว่า

อาจารย์ฟาโรกเป็นพวกชอบลวนลามเด็ก

ในทีแรกอานเล่าและไอรินไม่เชื่อกับข่าวลือนี้เพราะอาจารย์ดูไม่ใช่คนแบบนั้นแต่พวกเธอทั้งสองคนคิดผิดมหันต์ ดีแค่ไหนแล้วที่เรื่องของไอรินไม่ได้ถูกพวกเธอมาลือป่าวประกาศออกไป (ส่วนหนึ่งก็เพราะพวกมันตายก่อนที่จะได้เอยปากพูดอะไรออกไป) แต่ถึงอย่างไรสุดท้ายร่างกายและจิตใจของไอรินก็ถูกทำให้พังทลายไปหมดสิ้นอยู่ดี รวมถึงอานเล่าที่ต้องเห็นเพื่อนสนิทของตัวเองถูกย่ำยีแบบนั้นต่อหน้าต่อตาเองก็เช่นกัน สำหรับอานเล่าแล้วเขาจึงมีส่วนที่ต้องชดใช้

ไอรินได้เล่าให้อานเล่าฟังเมื่อเช้าว่าพ่อแม่ของไอรินได้เข้ามาคุยกับอาจารย์ใหญ่แล้วแต่คำตอบที่ได้กลับมาคือต้องรอสอบสวนกับเจ้าตัวเท่านั้นรวมถึงเหตุผลที่บอกว่าเพราะอาจารย์ฟาโรกอยู่มานานและไม่เคยทำหน้าที่อาจารย์ได้ขาดตกบกพร่อง อาจารย์ใหญ่จึงคิดว่าเขาไม่น่าจะทำอะไรน่ารังเกียจแบบนั้นได้ และแม้ว่าฝั่งไอรินจะมีหลักฐานมายืนยันมากมายอาจารย์ใหญ่ก็ยังยืนยันคำตอบเดิมว่าควรจะสอบสวนกับอาจารย์ฟาโรกด้วยซึ่งทางโรงเรียนจะดำเนินการในภายหลัง

“เออยอมรับได้หรือไงไอริน” อานเล่าถามไอรินหลังจากจบการโฮมรูมในช่วงเช้าอันแสนน่าเบื่อ “ยอมรับได้ที่ไหนละ แต่เด็กแบบฉันจะไปทำอะไรได้นอกจากต้องรอพวกผู้ใหญ่เขาคุยกัน”

“... เธออยากให้อาจารย์ฟาโรกหายไปไหม” อานเล่าตัดสินใจพูดออกไป จากตอนแรกที่เธอรอจังหวะเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยฆ่าอาจารย์ฟาโรก เพราะตอนนี้ขึ้นเธอลากคนกลับไปฆ่าที่เดอะโลว์อีกเธอคงจะเป็นบ้าแน่ ๆ แคนนี่เธอก็เริ่มจะสับสนวันและเวลาของโลกทั้งสองมาก เข้าไปทุกทีจนวันนี้เกือบจะมาโรงเรียนสาย

“เธอจะทำให้เขาเป็นเหมือนสามคนนั้นสินะอานเล่า แต่ฉันขอละอย่าทำแบบนั้นเลยนะ”

“ฉันทนเห็นเธอเมื่อสิ้นเวลาไม่มีใครสักคนพูดชื่ออาจารย์โรคจิตนั้นไม่ได้แล้ว”

อาเนล่าพุกเปิดไปที่มือทั้งสองของไอรินที่กำลังกุมมือกันอยู่บนโต๊ะ เธอมองออกว่าไอรินเก็บอาการว่าเธอไม่เป็นไร เธอสบายดี แต่กำปั้นน้อย ๆ ของเธอกำลังสั่นจนเห็นได้ชัด อาเนล่าจึงเอื้อมมือไปกอบกุมมืออันสั่นเทาของไอรินไว้หลวม ๆ

“เขือฉันนะ ไอริน ถ้าให้ฉันจัดการทุกอย่างมันจะดีขึ้น มันต้องชดใช้ให้กับเธอ”

ไอรินมีเพียงแค่อาเนล่าเป็นเพื่อนเพียงคนเดียว ในตอนนี้เธอจึงเชื่อเพื่อนเพียงคนเดียวของเธอ จนหมดใจ เพราะจิตใต้สำนึกของไอรินก็หวังให้อาจารย์ฟาโรกได้เจอนรกบนดินเหมือนที่เธอเจอบ้างเหมือนกัน

เวลา 17:30

ฟาโรกยังคงจัดการงานที่คั่งค้างไว้อยู่เพียงคนเดียวในห้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เหตุที่งานเยอะขนาดนี้ก็เพราะเขาสอนหลายชั้นปีรวมถึงยังมีงานอื่นนอกเหนือจากการตรวจงานเด็กนักเรียนที่เขาสอน ตอนนี้อาเนล่าของเขาจึงกลายเป็นเหมือนญาติเขานายยอม ถึงแม้ว่าตอนนี้จะเป็นเวลาห้าโมงครึ่งเท่านั้นแต่ห้องฟ้าด้านนอกกลับมืดลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากช่วงนี้เริ่มเข้าสู่ฤดูหนาวแล้วและอากาศก็เริ่มเย็นลงอย่างเห็นได้ชัด บรรยากาศในห้องวิทยาศาสตร์ตอนนี้บวกกับหุ่นร่างกายมนุษย์ที่ตั้งอยู่มุมห้องใกล้กับกระดานไวท์บอร์ดจึงเสริมให้ห้องนี้ดูเหมือนฉากในหนังสือของขวัญเกรตปีศาจเรื่องแต่ฟาโรกเขาก็ได้ชินกับบรรยากาศแบบนี้ไปเสียแล้ว เขาจรดปลายปากกาในการตรวจเช็คการบ้านของเด็กนักเรียนคนสุดท้ายของวันนี้เสร็จเรียบร้อย แล้วจึงโยนปากกาทิ้งไว้บนโต๊ะ ทั้งตัวพึงกับพนักเก้าอี้แล้วปล่อยให้สปริงของเก้าอี้ทำหน้าที่โยกเยกตัวของเขาต่อไป ฟาโรกหลับตา ก่อนจะยกมือมาบีบนิ้วคดคดที่ขมับเล็กน้อย ระหว่างที่เขานวดขมับอยู่นั้นเขาก็ได้กลิ่นหอมหวานชวนหลงลอยเข้ามาทักทายกับจมูกของเขา มันเป็นกลิ่นคล้ายกับกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของเหล่าเด็กผู้หญิงที่เขา มักจะไปอยู่ชิดใกล้บ่อย ๆ เขาสูดดมซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนจำได้ว่ากลิ่นเด็กผู้หญิงมันควรจะเป็นแบบไหน และกลิ่นนี้มันก็ทำให้เขาผ่อนคลายเป็นอย่างมากจนเขาผลอัสปหงกอยู่หลายครั้งด้วยกัน

ด้วยความเหนื่อยที่สะสมมาทั้งวันบวกกับกลิ่นหอม ๆ และอากาศที่เย็นสบาย ทำให้ฟาโรกผลอหลับคาเก้าอี้ทำงานของเขาไปในที่สุด

เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้งก่อนจะเงยหน้ามองนาฬิกาติดผนังตรงหน้ากระดานไวท์บอร์ด

22:30

ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่ตึกมากแล้ว และคงช่วยไม่ได้ที่คืนนี้เขาจะต้องนอนที่ในห้องทำงานของเขาอีกครั้ง เขาหวังจะถูกขี้เมาปิดตายกล่อมเนื้อสัปดาห์น้อยหลังจากนั่งทำงานมาหลายชั่วโมง แต่เมื่อเขาจะขยับตัวลุกขึ้นช่วงล่างของเขากลับไม่รู้สึกละเลยและลุกขึ้นยืนไม่ได้ นอกจากการขยับตัวไม่ได้แล้วเขายังรู้สึกเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างที่เย็นเฉียบโปะทับอยู่ตั้งแต่ช่วงท้องลงไป

น้ำแข็งหรอ

เขาก็มลงมามองที่ช่วงท้องของตัวเองแล้วก็พบว่ามันน้ำแข็งก้อนโปะอยู่เต็มช่วงท้องของเขา เพราะแบบนี้ร่างกายของเขาตรงส่วนนั้นถึงไม่รู้สึกละเลยจนสุดท้ายเขาก็ค่อย ๆ พยุงตัวเองให้ลุกขึ้น เมื่อฟาโรกลุกขึ้นยืนได้แล้วเขาก็เดินโซซัดโซเซไปพึงกับโต๊ะเรียนยาวเพื่อหวังจะเดินไปเปิดสวิตซ์ไฟที่อยู่ด้านหน้าห้อง

แผละ

เสียงคล้ายกับของเหลวหรืออะไรสักอย่างที่มีความเปียกชุ่มตกลงบนพื้นจนเกิดเสียงแห่งความเฉอะแฉะ เขาก็ลงไปมองและพบว่า มันคือลำไส้ของเขาที่ไหลพันร้อยกริดที่ช่วงท้องของเขา จนมันไม่สามารถต้านแรงโน้มถ่วงของโลกได้ไหว ลำไส้เหล่านั้นจึงตกลงไปกองเพนิกันบนพื้น

“อ้ากกกกกกก!”

ฟาโรกกรีดร้องออกมาเสียงหลงไม่เหลือมาดของอาจารย์สอนวิทยาศาสตร์ที่ยังหนุ่มยังแน่น

เขาหลุดลงไปนอนหมดสภาพบนพื้นที่ตอนนี้กำลังเริ่มเจ็มนองไปด้วยของเหลวสีคล้ำ
ระหว่างที่เขาครีดิร้องเขาเองก็พยายามจะกอบโกยเอาสารพัดเครื่องในของเขากลับ
เข้าไปในท้องตามเดิมพร้อมกับกุมท้องไปด้วย สำหรับเขามันทรมาณที่รู้สึกของตัวเอง
กำลังจะตายในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า แต่ไม่ว่าจะผ่านไปสักกี่นาทีสติของเขาก็ยังคงครบ
ถ้วนจนเริ่มรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดของรอยแผลที่ถูกกรีด และความหวังหนักที่ช่อง
ท้อง

“อาจารย์ดูเหมือนหุ่นตรงมุมห้องเลยนะคะ”

ฟาโรกปรือตาขึ้นอย่างยากลำบาก เมื่อสายตาปรับจนเข้ากับควมมืดได้แล้วเขาก็จำ
ได้ว่าเด็กผู้หญิงที่ก้มมองเขาอยู่คือใคร เธอเป็นเด็กที่นั่งอยู่ข้างกับไอริน อานเล่า...

แต่ในสายตาของเขาเธอดูแปลกไป ไม่รู้ว่าเพราะว่าการ
ที่สติเริ่มเลือนลางหรือเปล่าเขาถึงได้เห็นว่าเป็นเด็กคนนี้มีม
ดวงตาสวมดวง และดวงที่สามซึ่งอยู่บนหน้าผากนั้น
กำลังจ้องมาที่เขาตาเป็นมันก่อนจะจับตัวเขาพลิกให้
นอนหงาย อานเล่าพิเน็จพิจารณารอยกรีดที่เธอเป็นคน
กรีดเอาไว้และเพิ่มพ้อออกมา

“แจกันปักดอกไม้ดูจะเล็กไปหน่อยนะคะ
อาจารย์ว่าไหม”

ว่าแล้วอานเล่าก็หยิบคัทเตอร์ในกระเป๋าของเธอ
ออกมา เสียงเล็อนใบมีดขนาดเด็กดังขึ้น
แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก... และอานเล่าก็เริ่มบรรจงกรีดเนื้อ
หนังมนุษย์ให้อ้าออกกว้างขึ้น ฟาโรกตะโกนลั่นสุด
เสียงหวังว่าจะให้ใครได้ยินแล้วมาช่วยแต่อานเล่าก็เอา
มือมาปิดปากของเขาอย่างทันควันจนเสียงของเขาไม่
สามารถเล็ดลอดออกไปได้

“ตอนนั้นอาจารย์ก็ปิดปากไอรินแบบนี้สินะคะ”

ฟาโรกเบิกตาโพล่งเพราะความเจ็บขมที่มิดได้ซ้ำแรกผ่านทะลุหนึ่ง
ชั้นนอกไปจนถึงเนื้อชั้นใน เขารับรู้ได้ถึงใบมีดที่ค่อย ๆ กรีดลง
อานเล่าไม่ได้หวังจะให้เขาตายในทันทีแต่หวังให้เขาได้ทรมาณ
และเขาก็กลัวที่อานเล่ายังจำเหตุการณ์ทั้งหมดได้ เธอกรีดหน้าท้อง
ของเขาลงมาจนเกือบจะถึงขอบกางเกงสีดำที่เขาสวมใส่อยู่ อานเล่า
ร้ายเวทมนตร์ก่อนจะวาดมือเป็นวงกลมในอากาศ ทันใดนั้นก็ปรากฏ
มือพอมเรียวซิด ๆ มากมายและมือนั้นก็พร้อมใจกันจับและแหวก
หน้าท้องของฟาโรกออก เขากะอักเลือดออกทางปากจนของเหลว
ชื้นที่ผสมกับน้ำลายกระจ่ายเป็นอนเต็มใบหน้าของเขา
แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ตาย อานเล่าหยิบห่อดอกไลลาจากใน
กระเป๋าของเธอออกมาและใช้ใบจากต้นผีเสื้อเป็นถุงมือเพื่อหยิบ
แต่ละดอกออกมา
อานเล่าค่อย ๆ บรรจงเสียบดอกไลลาลงบนร่างกายของฟาโรกทีละ
ดอก ทีละดอก ยามที่ดอกไลลาได้จมลงไปในร่างกายมนุษย์
ดอกของมันก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดงสดเป็นสัญญาณที่บอกว่าพิษ
จากดอกไลลาเริ่มทำงาน ฟาโรกเริ่มหายใจติดขัด ใบหน้าเริ่มซีดเขียว
แต่เส้นเลือดก็สูบฉีดไปไปหมดทั่วร่างกาย

“ตอนที่อาจารย์กระทำแบบนี้กับไอริน อาจารย์บอกว่าเธอ
เปรียบดั่งดอกไม้สินะ แล้วถ้าเป็นดอกไม้แบบนี้
อาจารย์ยังจะชอบอยู่หรือเปล่า”

ฟาโรห์ไม่มีโอกาสได้โต้ตอบอาเนล่าอีกต่อไปแล้วในตอนนี้
ปากของเขาเริ่ม
บิดเบี้ยวผิดรูปผิดร่าง จนมาถึงที่สุดท้ายที่อาเนล่ายังไม่ได้
ปักดอกไม้ลงบนแจกันมนุษย์ เธอเสียบดอกไม้โลลาฝั่งลงไป
บนหน้าผากของฟาโรห์และดอกไม้ก็เปลี่ยนสีอีกครั้งจน
กระทั่ง...

โผละ!

ศีรษะของฟาโรห์ระเบิดกระจายจนเหลือไว้เพียงเศษเนื้อหนัง
ที่ปลิวว่อนตกลงไปตามจุดต่าง ๆ รวมถึงเลือดสีแดงที่
กระจายเต็มพื้น กำแพงห้อง และใบหน้าของนางฟ้าตนนี้
อาเนล่าปิดตาที่สามของเธอลงพลางขีดเลือดที่
เปรอะเปื้อน

ใบหน้าของเธอแต่ก็ยังคงหลงเหลือคราบสีแดงอยู่ เธอลุกขึ้นก่อนจะ
เดินไปที่หุ้มนมนุษย์ในห้องวิทยาศาสตร์ เธอยืนมองหุ้มนั้นอยู่สักพัก
ใหญ่ก่อนจะค่อย ๆ จับส่วนที่เป็นรอยต่อสำหรับเปิดส่วนหัวของหุ้
นอาเนล่าก็เปิดมันออกเผยให้เห็นสมองสีชมพูอ่อนที่ทำมาจาก
พลาสติกอย่างดี เธอโยนพลาสติกที่เป็นส่วนหัวไว้ลงกับพื้นก่อนจะ
เดินออกไปจากห้องเรียนแห่งนี้ได้อย่างเงียบเชียบ

“อาจารย์ฟาโรห์เหมือนหุ่นวิทยาศาสตร์จริง ๆ”

เธอพูดเบา ๆ กับตัวเอง ดิฉันนี่อีกสามครั้งและร่างกายของเธอก็
ค่อย ๆ จางหายไปจากระเบียงทางเดินของอาคาร

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ...

๑๔ มงกุฎที่หักลง

รุ่งเช้าข่าวของอาจารย์ฟาโรกือถือว่าเป็นข่าวที่มีการพูดถึงมากที่สุดในเช้าวันนั้น เหมือนกับข่าวของสารวัตรคาเลบ ทุกช่องในโทรทัศน์ที่เธอเห็นแม่เป็นคนเปิดในตอนเช้ามีแต่ภาพอันน่าสยดสยองเกินกว่าจะบรรยายได้ นักข่าวที่ได้ไปทำการสัมภาษณ์ผู้คนในระแวกโรงเรียนก็เชื่อกันว่ามันต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องลึกลับของโรงเรียนแห่งนี้แน่ ๆ ทางตำรวจเองก็พยายามสืบคดีเรื่องการฆาตกรรมโหดที่เกิดขึ้นในโรงเรียนนี้ต่อไปแม้พวกเขาจะรู้ตัวกันดีว่าทำยังไงคดีแบบนี้ก็ต้องปิดลงโดยที่ไม่มีอะไรสืบหน้าและไม่สามารถเปิดเผยคนร้ายหรือคดีคลายคดีนี้ได้ มันจะกลายเป็นปริศนาต่อไป...

“เจ้าจะเดินว่อนฆ่าคนไปถึงเมื่อไร”

แม่พูดขึ้นหลังจากกดปิดโทรทัศน์ที่ตั้งระงมมาถึงห้องครัวที่อานล่ำกำลังกินอาหารเช้า

“คิดบ้าอะไรอยู่ คิดว่าแม่จ๋าดอกไลลาไม่ได้หรือไง เจ้าไปเอามาได้ยังไง” แม่ของอานล่ำเดินปั้งปั้งมาหาเธอก่อนจะทุบโต๊ะเสียงดังลั่นจนอานล่ำสะดุ้งตัวโยน

“เจ้าฆ่าคนบริสุทธิ์ไปด้วยใช่ไหม เจ้าโดนโยนเข้าคุกคริกเกอร์ได้เลยนะ”

“...คิดจะมาสวมใจเอาตอนนี้หรือ ที่ผ่านมาข้าเจอะอะไรบ้างท่านแม่เคยรู้ไหม
ท่านแม่เอาแต่เคร้ากับมนุษย์สังเคราะห์ที่มันทั้งแม่ไป”

แม่ของอานล่ำนั่งเงยบก่อนจะค่อย ๆ สงบลงเล็กน้อย

“แม่แค่ไม่อยากจะมีปัญหากับผู้คุมกฎ---”

“ท่านแม่สนใจแค่นั้นสินะ”

อานล่ำก็ถูกพรวดขึ้นมาก่อนจะเดินไปหยิบกระเป๋านักเรียนและของตัวเองโดยไม่ได้หันไปมองเลยว่าเป็นตอนนี้แม่ของเธอกำลังทรุดตัวลงนั่งกับเก้าอี้ซ้ำ ๆ ด้วยความเหนื่อยอ่อน

ทางด้านอานล่ำที่เดินไปโรงเรียนด้วยความหงุดหงิด ทั้งที่อากาศเริ่มเย็นแต่ตอนนี้เธอกลับเหงื่อไหลซึก ไม่รู้ว่าเพราะความรีบร้อน ความโกรธ หรือกลัวกับคำพูดของแม่ที่พูดกับเธอก่อนออกจากบ้าน เพราะถ้าเธอได้โดนจับโยนเข้าคุกคริกเกอร์ละก็ เธอกคงไม่รู้จะเอาหน้าไปสู้เพื่อนสมัยเด็กที่เธอรักมากที่สุดอย่างเนโคได้อย่างไร อานล่ำสะบัดหัวไล่ความคิดที่มะรุ่มมะตุ้มอยู่ในหัวออกไปก่อนจะเริ่มก้มหน้าก้มตาเดินจนมาถึงที่หน้าโรงเรียน ประตูรั้วสีเหลืองทองบานใหญ่หน้าโรงเรียนปรากฏตัวคนที่ทำให้เรื่องของเธอต้องถูกเปิดเผยและเป็นคนเดียวกันที่ทำให้ชีวิตของเธอต้องมาถึงจุดนี้ นั่นก็คือมาลิก เขาเป็นจังก้าอยู่หน้าประตูโรงเรียนท่ามกลางผู้คนที่กำลังเดินสวนเข้าไปด้านใน มาลิกยืนจ้องมายังอานล่ำก่อนจะแฉะยิ้มอย่างน่าขนลุกและเดินดุ่ม ๆ เข้ามาหาเธอ อานล่ำผลอดถอยหลังเล็กน้อยเพราะตกใจและรู้สึกแปลกกับพฤติกรรมของเขา แต่ถึงเธอจะถอยหลังตอนนี้ก็คงไม่ทันเพราะมาลิกเดินเข้ามาหาตัวเธอได้แล้วก่อนจะจับไหล่ของเธออย่างแรงจนอานล่ำต้องเบ้หน้าเพราะความเจ็บจากการถูกบีบที่หัวไหล่ อานล่ำสัมผัสได้ถึงกระดูกแต่ละข้อนิ้วของมาลิกที่กำลังทิ่มแทงผิวและกระดูกไหลที่หนุนอยู่ มันเจ็บจนอยากสะบัดไหล่หนีแต่ก็ไม่สามารถหลุดจากพันธนาการนี้ได้เลย

“นี่... ถ้าพึ่งแค่เธอคงสร้างงานศิลปะขนาดนี้ไม่ได้หรอกใช่ไหม

เธอพาไอพวกนั้นไปที่โลกนั้นสินะ นี่... ช่วยพาฉันไปบ้างสิ ช่วยพาฉันไป

พาฉันไปบ้างสิ!!”

มาลิกเริ่มเขย่าตัวของอานล่ำจนเธอเริ่มเซไปเซมาตามแรงมือของเขา อานล่ำผลอกริ๊ดออกมาก่อนจะจ้วงมือทุบไปที่ไหล่ของมาลิก ตั้งแต่ที่อานล่ำใช้ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์มาเธอก็ยังคงรู้สึกว่ามันมนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวเสมอ อย่างเช่นตอนนี้ มาลิกเหมือนคนที่เสียสติเข้าไปทุกทีไม่รู้ว่าเพราะจากการที่ต้องเห็นเพื่อนของตัวเองตายไปที่ละคนแล้วเหลือแค่ตัวเขาเป็นคนสุดท้าย

หรือเพราะเขาอยากจะไปที่เดอะโลว์จนตัวสั่นกันแน่ และมันก็เป็นอีกครั้งที่อาเนลารู้สึกกลัว มนุษย์ทั้ง ๆ ที่ผ่านมาเธอพอจะสู้พวกมันได้ไหวแต่เพราะพฤติกรรมที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใดอย่างมา ลึกมันทำให้เธอกลัว เด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ที่เห็นเหตุการณ์ดูกระซากกลากดูกันที่หน้าโรงเรียน ก็รีบเข้ามาห้ามและดึงตัวมาลึกลับกับอาเนล่าให้แยกออกจากกัน ไอรินที่มาถึงโรงเรียนพอดีรีบวิ่ง มาหาอาเนล่าทันทีก่อนจะกอดแขนเธอเอาไว้หลวม ๆ เพื่อเป็นการปลอบโยนเธอ ผู้รักษาความปลอดภัยหน้าประตูโรงเรียนวิ่งมาดึงตัวมาลึกลับออกไปเพื่อที่จะไปส่งบสติอากรรมที่อื่น เขายิ้ม ไปพร้อม ๆ กับการดีดคืนภายใต้การควบคุมของผู้ที่ดูครั้งเขาอยู่ อีกทั้งยังตะโกนใส่อาเนล่าอีกด้วย

“เธอจะต้องพาฉันไปที่นั่น! เธอจะต้องพาฉันไป!! นางฟ้าของฉันได้โปรดพาฉันไปที!!!”

คำพูดของมาลึคทำให้อาเนล่ากลายเป็นจุดสนใจอยู่ครู่หนึ่ง สายตาของมนุษย์รอบ ๆ ตัวทำให้ อาเนล่ารู้สึกอึดอัดจนแทบจะหายใจไม่ออก เหมือนจมอยู่ลึกภายใต้มหาสมุทรที่คลื่นซัดอย่าง รุนแรง เหมือนโดนดูถูกเหยียดหยามผ่านสายตาทั้ง ๆ ที่เธอเป็นผู้ถูกกระทำด้วยซ้ำ รวมถึงรู้สึก อะไรต่าง ๆ มากมายภายในจิตใจแต่เธอก็ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่กำลังรู้สึกอยู่นี้คืออะไร

ความรู้สึกผิดงันหรือ ไม่ใช่แบบนี้หรือทำไมฉันต้องรู้สึกผิดกับสิ่งที่ฉันทำ เธอคิด

อาเนล่ายืนเหม่อลอยนานเท่าไรก็ไม่อาจทราบ แต่เพียงแค่มองไปรอบ ๆ อีกครั้งผู้คนรอบตัวก็ อันตรธานหายไปหมดเสียแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น อาเนล่า” ไอรินเอ่ยถามขึ้นเพื่อเรียกสติของเธอ

“ฉันจะทำอย่างไรดี ที่ฉันทำไปมันถูกต้องแล้วใช่ไหม...”

ไอรินไม่พูดอะไรไปมากกว่านี้ มีเพียงแค่อ้อมกอดอุ่นจากเพื่อนเพียงคนเดียวของอาเนล่า เท่านั้นที่ช่วยปลอบโยนเธอเหมือนทุกที และแล้วกริ่งบอกเวลาให้เตรียมเข้าเรียนก็ดังขึ้นเหมือนกับทุกวัน...

ในช่วงเช้ามาลึคไม่ได้กลับมาเรียนอีกเลยอาเนล่ารวมถึงไอรินเลยเบาใจลงได้เพราะ หนึ่งแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงกลัวจนไม่สามารถตั้งใจเรียนได้อย่างที่หวังไว้ ในช่วงปลายอาเนล่าจึง มีโอกาสได้ผ่อนคลายตัวเองและพยายามตั้งใจเรียนสนใจกับบทเรียนตรงหน้าให้ได้มากที่สุด เพราะเธอเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าใกล้ถึงฤดูแห่งการสอบปลายเทอมแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถ ตั้งใจเรียนได้อย่างเป็นปกติสุขอยู่ดี ในหัวของเธอยังคงคิดถึงทุกคำพูดที่ผ่านมาจากคนรอบตัว อยู่ตลอดเวลา

‘เจ้าฆ่าคนบริสุทธิ์ที่ไม่เกี่ยวข้องทำไมอาเนล่า’

‘แกจะเที่ยวฆ่าคนไปถึงเมื่อไร’

‘ขยะอย่างแกแค่เกิดมาก็ผิดแล้ว’

‘แบบนี้มันไม่ถูกต้อง’

‘นางฟ้าใครใคร?’

‘ถ้าเธอทำแบบนี้เธอก็ไม่ต่างอะไรกับคนพวกนั้น’

ทั้งคำพูดมากมายที่คอยถากถางเธอ คำพูดที่คอยกล่าวหาเธอ จนเวียนอยู่ในหัวเธออยู่ตลอด เธอเริ่มสับสนกับสิ่งที่ตัวเองทำว่ามันถูกแล้วจริง ๆ หรือ จะเป็นไปได้ไหมถ้าเธอยอมกลับไป ที่ เดอะโลว์ สวรรภาพทุกอย่างแล้วใช้ชีวิตอยู่ในคุกคริกเกอร์ซะ ยังไม่ทันที่จะได้ไต่ร่องทุกอย่าง ดี

ครี๊ดดด...

เสียงเปิดประตูเข้าห้องเรียนก็ดังขึ้น อาเนล่า ไอริน เพื่อนร่วมห้องรวมถึงอาจารย์สอนวิชา ภาษาอังกฤษก็พร้อมใจหันไปมองกันเป็นตาเดียว มาลึคกลับมาเรียนได้อีกครั้งสีหน้าเขาดูดีขึ้น แตกต่างจากเมื่อเช้า เขามองหน้าทุก ๆ คนในห้องก่อนจะเดินแว่นขึ้นเล็กน้อยแล้วเดินกลับมา นั่งประจำที่ของเขาเอง อาเนล่าเห็นเขากำลังเขียนอะไรสักอย่างบนเศษกระดาษและเริ่มส่งซิก ให้เพื่อนคนที่นั่งข้างหลังเขาส่งเศษกระดาษแผ่นนั้นมาให้อาเนล่า เธอเปิดอ่านลายมือขยุกขยิก ของเขาได้ยากลำบากแต่ก็พอจับใจความได้

‘เจอกันที่ข้างตึกศิลปะ เวลา 17:00’

มาลึค’

อาเนลล่าขยี้กกระดานนั้นแล้วโยนเข้าช่องเก็บของของเธอ เธอเริ่มกลัวขึ้นมาอีกครั้ง เพราะมาลิกเป็นคนที่เธอไม่คิดจะสนใจตั้งแต่แรกทำให้เธอเดาไม่ออกว่าเขาจะทำอะไรต่อไปหลังจากนี้ นอกเสียจากว่าเธอจะต้องไปเจอเขาตามที่นัดไว้ ถึงจะได้รู้ความจริงว่าเขาต้องการอะไรจากเธอกันแน่

เวลาล่วงเลยมาถึงห้าโมงเย็น อาเนลล่าทำที่ที่เป็นว่ากลับบ้านพร้อมกับไอริน เหมือนที่ทำเป็นกิจวัตรเป็นประจำทุกวันแต่สุดท้ายเธอก็กลับมาที่โรงเรียนอีกครั้งเพื่อมาตามนัดของมาลิก อาเนลล่าสังเกตเห็นแผ่นป้ายและใบปลิวต่าง ๆ แปะไว้ตามรั้วของโรงเรียนซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น บ้างก็ว่าโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนต้องคำสาป มีมาตกรต่อเนื่องอยู่ในโรงเรียน และอีกสารพัดคำครหาที่เขียนต่อว่าโรงเรียนเอกชนแห่งนี้ นอกจากนี้อากาศที่หนาวเย็นเป็นผลให้ผู้คนเลือกที่จะกลับบ้านเร็วกว่าปกติทำให้สถานที่อย่างโรงเรียนที่เคยคึกคักไปด้วยเสียงแห่งความมีชีวิตชีวาตอนนี้กลับเงียบเชียบจนน่าขนลุก

“ถ้าเป็นที่เดอะโลว์ป่านนี้หิมะคงจะตก สัตว์บางตัวก็คงจะเริ่มจำศีลกันบ้างแล้วสินะ”

อาเนลล่าพึมพำกับตัวเองเบา ๆ รู้ตัวอีกทีก็มาหยุดอยู่ที่ข้างตึกศิลปะเสียแล้ว มาลิกกำลังยืนรอเธออยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ข้างตึกและเขาก็สังเกตเห็นอาเนลล่าก่อนเริ่มออกตัวก้าวเดินมาหาเธออย่างช้า ๆ

“มาจริง ๆ ด้วย”

“ต้องการอะไร”

“ก็แค่อยากไปที่นั่นบ้าง แค่นั้นเอง... แล้วที่เหลือเธอจะทำอะไรกับฉันก็ทำ”

มาลิกพูดท้าทายอาเนลล่าและยิ้มให้เธออย่างคนมีเลศนัย อาเนลล่าขยับใจเล็กน้อยแต่ก็ตัดสินใจที่จะพามาลิกไปที่เดอะโลว์ อาเนลล่าหลับตาพริ้มก่อนจะค่อย ๆ เปิดตาที่สามของเธอขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาบนหน้าผากของเธอออกไปมาก่อนจะมาหยุดจ้องที่มาลิกปล่อยให้เลือดไหลผ่านดวงตานั้นลงมา อาเนลล่าเริ่มร่ายเวทมนตร์พร้อมกับกางแขนขึ้นเสร็จแล้วจึงดีดนิ้วสามครั้ง

เป๊ะ เป๊ะ เป๊ะ...

ทันใดนั้นภาพตรงหน้าทั้งสองคนก็บิดเบี้ยวเหมือนวังวน แล้วพวกเขาทั้งสองก็มาเหยียบย่ำอยู่ที่พื้นดินในเดอะโลว์ ซึ่งที่ที่มาก็คือทุ่งกว้างล้อมรอบไปด้วยกำแพงต้นสนสีแดง ลมพัดมากระทบเข้าที่แก้มของมาลิก เขาสัมผัสได้เลยว่าแม้กระทั่งลมก็ไม่เหมือนกับที่โลกมนุษย์ กลิ่นธรรมชาติรอบ ๆ ก็เช่นกัน อากาศที่เดอะโลว์เริ่มเย็นลงกว่าทุกที่จนพวกเขาทั้งสองต้องลูบแขนของตัวเองเล็กน้อย

“พาฉันเดินดูรอบ ๆ หน่อยสิ”

มาลิกเป็นคนเอื่อยปากและเดินนำอานล่าไปยังทิศทางที่จะมุ่งเข้าสู่ตัวเมืองโดนิส แต่เพราะอานล่าไม่ยอมให้เป็นจุดสนใจมากนัก เธอจึงพาเขาเดินไปยังชายแดนเมืองโดนิสแทน ระหว่างทางต้องผ่านป่านสีแดงไปซึ่งด้านในมีอะไรที่ดูตื่นตาตื่นใจ มาลิกเป็นอย่างมาก ทั้ง แมงปอที่มีหัวเป็นมนุษย์ หิ้งห้อยที่เปล่งแสงเป็นสีน้ำเงิน และดอกไม้รูปร่างหน้าตาประหลาดที่ขึ้นอยู่ตามริมทางและรากไม้ มาลิกคือพวกที่หมกมุ่นในเรื่องนางฟ้ามากจริง ๆ แต่นอกจากเขาแล้วก็คงจะมีคนอื่น ๆ ในโลกมนุษย์ด้วยไม่เช่นนั้นก็คงไม่มีหนังสือที่เล่าขานเกี่ยวกับดินแดนนี้หรอก พวกเขาเดินมาถึงต้นไม้ต้นใหญ่ที่อยู่สุดชายแดนเมืองโดนิส ต้นของมันแผ่ขยายกิ่งก้านสาขาจนใหญ่โตและดูน่าเกรงขาม

ตรงกลางลำต้นมีดวงตาดวงใหญ่ที่กำลังหลับตาอยู่ทำให้ต้นไม้ต้นนี้ดูน่ากลัว และทำให้เปลวจินตนาการไปอีกว่าถ้าดวงตาดวงนี้เปิดขึ้นมาจะเป็นอย่างไร

“นี่ต้นอะไร”

“ต้นไม้แห่งชีวิต เป็นต้นไม้ที่รวบรวมทุกสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่าง... อยู่มาเดินเข้าไปใกล้เสียล่ะ ไม่อย่างนั้นจะถูกดูดเข้าไปแล้วไม่ได้กลับมาอีก

ตลอดกาล”

มาลิกทำท่าจะยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายแต่อานล่าก็พุดดักไว้ก่อน

“ถ่ายไปก็ไม่ดีอะไรหรอกถ้ากลับไปโลกมนุษย์นะ” มาลิกจึงเก็บโทรศัพท์ของเขาลงกระเป๋าเสื้อแต่โดยดี

“โทษที ก็แค่อยากตีמדדกับโลกนี้ให้มาก ๆ นะ มีทางไหนไหมที่จะให้ฉันได้ตีמדדกับมันมากกว่านี้”

“...เป็นส่วนหนึ่งกับต้นไม้สิ นายจะได้ตีמדדกับมันตลอดชีวิต”

อานล่าจิกยิ้มกว้างให้กับความตายของมาลิก แต่ก็ต้องค่อย ๆ หุบรอยยิ้มลง เพราะเขาไม่ได้แสดงท่าทีว่ากลัวเธอเลยและเป็นฝ่ายที่จิกยิ้มกว้างออกมาแทน

“ได้สินะ”

และแล้วเขาก็เริ่มปลดปล่อยเสื้อผ้าของเขาออกทีละชิ้น ทีละชิ้น... จนเหลือเพียงร่างกายเปลือยเปล่าที่ผอมแห้ง เขาค่อย ๆ ก้าวเดินไปที่ต้นไม้แห่งชีวิตยามที่เขาก้าวเข้าไปใกล้ กิ่งก้านใบต่างๆยื่นมาหาเขาดั่งมือที่ไขว่คว้าหาอะไรสักอย่างและเมื่อก้านใหญ่ของต้นไม้แต่ละต้นตัวเขาดวงตาดวงใหญ่ที่อยู่ตรงกลางต้นไม้ก็เปิดขึ้น ร่างกายของมาลิกค่อย ๆ ถูกดูดกลืนเข้าไปกลายเป็นส่วนหนึ่งของต้นไม้ แต่รู้ ๆ เขาก็หัวเราะร่าออกมา

“ฮ่าฮ่าฮ่า ฉันน่าจะรอดคำตอบจากเธอ คำตอบที่จะให้ฉันก้าวเข้ามาในต้นไม้ ทุกอย่างมันเป็นแผนของฉัน! คิดว่าฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโลกนี้หรือไง! แค่นี้ฉันก็ไม่ต้องตายด้วยน้ำมือเธอแล้วอาเนล่า! แต่ฉันได้ตายด้วยต้นไม้แห่งชีวิตบ้าบออะไรของเธอนี่ไง! สมน้ำหน้าอาเนล่า เธอมันนางฟ้า... ออก... กระจอก... เธอฆ่าฉันไม่ได้...”

ร่างของมาลิกบิดเบี้ยวจากการถูกดูดกลืนเข้าไปในต้นไม้ ใบหน้าและแขนถูกบิดเป็นเกลียวและขดวนเหมือนกับกิ่งก้อ ทำยที่สุดร่างของเขาก็จมหายลับไปในต้นไม้แห่งชีวิตนี้เหลือไว้เพียงแค่แว่นตาของเขาที่ร่วงหล่นลงมาใกล้ ๆ กับรากไม้ที่โผล่พ้นพื้นดิน

มาได้หมดแล้ว...

สำเร็จแล้ว...

แต่ทำไม... ถึงไม่ได้รู้สึกดีเลยล่ะ

“อยาการู้สึกดีมากกว่านี้ไหมล่ะ ลูกศิษย์ของฉัน”

เสียงที่คุ้นเคยเรียกสติของอาเนล่าให้ตื่นขึ้นมาจากภวังค์อีกครั้ง

๑๕
ย้อนสสาร

อาเนล่าหันขวับกลับไปมองที่ด้านหลังของตัวเองเฮคาเทเป็นใกล้ชิดกับเธอจนปลายจมูกชนกัน อาเนล่าสะดุ้งก่อนถอยหลังไป

“ตกใจหมด เจ้าหมายถึงอะไรที่รู้สึกดีนั้น”

“มันพอจะมีวิธีที่จะทำให้เจ้าได้มีพลังสูงสุดอยู่นะ แม้แต่พวกผู้คุมกฎก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้”

อาเนล่าเตาได้ทันทีว่าไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่ ๆ แต่เธอก็เลือกที่จะเงี้ยวบรพังคำบอกเล่าจากผู้เป็นอาจารย์ของเธอแต่เฮคาเทก็ไม่ได้พูดอะไรก่อนจะเริ่มเดินออกไปจากต้นไม้แห่งชีวิตอาเนล่าจึงจำเป็นต้องเดินตามออกมาโดยไม่ได้สนใจกับแว่นตาของมาลิกอีกเลย จนถึงตอนนี้อาเนล่าก็ยังคงไม่ไวใจเฮคาเทแม้ว่าเธอจะได้รับการช่วยเหลือจากนางฟ้าตนนี้มากเท่าไรเธอก็ยังคงไม่ไวใจอยู่ดี ยิ่งเฉพาะสถานการณ์แบบนี้ที่เธอมักจะมาหยอนคำพูดอะไรที่ทำให้อาเนล่าต้องแคลงใจ

“ถ้าเจ้าทำตามข้า เจ้าจะทำได้ทุกอย่างที่เจ้าต้องการ” อาเนล่าเดินตามเฮคาเทไปอย่างเงี้ยว ๆ เพื่อรอฟังคำตอบของเธอจนเริ่มรู้สึกจะไม่อยากฟังอีกต่อไปแล้วเพราะเฮคาเทช่างลึล้าเหลือเกิน

“เจ้าก็แค่... ต้องฆ่าคนที่เจ้ารักมากที่สุดยังไงล่ะ เพื่อนของเจ้านะ”

อะไรนะ

“เดี๋ยวก่อน เจ้าหมายถึงไอรินนั้นหรือ”

เฮคาเทหยุดเดินและทำเป็นบึ้งปากหัวเราะไม่ต่างกับพวกแม่มดที่ชั่วร้ายและเริ่มหัวเราะดังขึ้น ดังขึ้น และดังขึ้นจนเสียงของเธอก้องไปทั่วทั้งป่า สุดท้ายก็ค่อย ๆ ผ่อนเสียงให้เบาลงจากอาการเหนื่อยล้าที่เอาแต่หัวเราะไม่หยุด

ใครบอกกันล่ะว่านางฟ้าจะมีแต่พวกที่จิตใจดี

“เฮ้อ... แล้วข้าจะหมายถึงใครได้อีกล่ะ เจ้าคิดว่าบนโลกมนุษย์เจ้ามีเพื่อนเยอะมากเลยงั้นสิ”
นี่มันมากเกินไป...

“ข้าไม่ได้อยากได้พลัง แค่ได้ฆ่าพวกมันข้าพอใจแล้ว”

จากที่เคยยิ้มขำอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่าตอนนี้เฮคาเทกลับค่อย ๆ หุบยิ้มลง ปากที่เคยโค้งเหมือนจันทร์เสี้ยวสวยงามตอนนี้กลับคิดว่าลงอย่างเห็นได้ชัด สายตาของเธอแข็งกร้าวมากกว่าทุกที่ยามมองมาที่อาเนล่า เฮคาเทพุ่งตัวมาหาเธออย่างรวดเร็วก่อนจะใช้มือสากบีบเข้าไปที่แก้มตอบของอาเนล่าอย่างรุนแรง เล็บสีดำล้าจิกเข้าไปในเนื้อจนเลือดไหลออกมาชิบ ๆ ทันใดนั้นเฮคาเทก็ใช้เพียงแค่มือเดียวยกอาเนล่าลอยขึ้นเหนือพื้น นางฟ้าในกำมือเริ่มดิ้นพร้อมกับรื้อกำปั้นไปที่แขนของเฮคาเท ถึงแม้จะพยายามใช้เวทมนตร์มากแค่ไหน พลังที่ถูกจุดติดขึ้นมาบนปลายนิ้วของเธอกลับติดขึ้นมาเป็นเพียงดวงไฟดวงน้อยเท่านั้น เฮคาเทกำลังดูดกลืนพลังของเธออย่างช้า ๆ โดยที่อาเนล่าไม่รู้ตัวเลยแม้แต่บ่อย ร่างกายของอาเนล่าค่อย ๆ หมดแรงลง กำปั้นที่เคยทุบตีแขนของเฮคาเทก็เริ่มค่อยๆ หลุดลงพร้อมกับแขนของเธอที่ห้อยลงไปอยู่ข้างลำตัว เธอรู้สึกได้ถึงเล็บที่จิกลงไปบนเนื้อแก้มของเธอเหมือนกับตอนที่โดนมีดบาดแต่เราไม่สามารถชักมีดกลับได้ จนในที่สุดเธอก็สลบไป เฮคาเทปล่อยให้อาเนล่าร่วงลงไปกองกับพื้นพร้อมก้มลงไปกระซิบที่ข้างหูของเธอ

“หลับไปซะ”

อานเล่ารู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกำลังวิ่งวนอยู่ในวงวนอะไรสักอย่างอย่างไร้จบ ทุกอย่างรอบตัวของเธอเป็นสีดำจนกระทั่งรอบตัวของเธอก็ค่อย ๆ มีทะเลเล็กคลื่นทะเลเข้ามา และพัดพาให้เธอลอยคว้างอยู่กลางมหาสมุทรสีขาว กลิ่นฉุนสนิมเริ่มโหมกระหน่ำใส่จมูกของเธอมากขึ้นจนคล้ายกับว่าเธอกำลังจะเสียการรับรู้กลิ่นไปอย่างช้า ๆ อานเล่าตะเกียกตะกายเพื่อที่จะให้หัวของตัวเองโผล่พ้นจากคลื่นน้ำที่ซัดเข้าใส่เธอไม่ยั้ง และหลายครั้งมากที่เธอเผลอกลิ่นน้ำสีแดงนั้นเข้าไปเยอะมากจนรู้สึกได้ถึงน้ำมันแน่นอยู่ในปอดและตีบตันอยู่ในลำคอจนเธอต้องสำลักออกมาหลายต่อหลายครั้ง และแล้วเธอก็เริ่มสังเกตเห็นบางสิ่ง... บางสิ่งที่คล้ายกับร่างกายมนุษย์ลอยตามน้ำมาหาเธอ มันคือศพของเหล่ามนุษย์ที่เธอฆ่าไป ทั้งมาลิริน เอมมาลิกกับอาร์น สารวัตรคาเลบ อาจารย์ฟาโรก และ มาลิด

นี่ แกก็มาตายด้วยกันสิ สะใจนักไม่ใช่หรือ

แกมันพวกเกาะเพื่อนกิน

คิดว่าจะมีความสุขได้จริง ๆ หรือ

ขยะอย่างแกแค่เกิดมาก็ผิดแล้ว

ร่างกายของไอริมนั้นดีมาหลายละ เด็กอย่างแกคงไม่มีวันเข้าใจสินะ

ศพแต่ละศพที่ลอยผ่านไปเริ่มพูดกับเธอ แต่ละคำพูดเป็นคำถากถางที่อานเล่าไม่อยากจะได้ยิน

“อ้ากกกก! เป็นแค่ศพก็อย่าคิดจะพูดออกมาสิวะ!”

อานเล่าใช้แขนน้อย ๆ ของเธอฟาดไปมากับผืนน้ำ หยดน้ำที่กระจายเข้าหน้าเธอเริ่มผสมรวมเข้ากันกับหยดน้ำตาของเธอที่ไหลริน เธอรีดร้องระบายความรู้สึกทั้งหมดออกจนคล้ายกับว่าในคอของเธอตอนนี้กำลังมีเลือดออกเพราะมันเจ็บคอไปหมด และในที่สุดเธอก็หมดแรงจะต่อต้านคลื่นมหาสมุทรเลือดแห่งนี้ก่อนจะค่อย ๆ จมลึกลงไปข้างใต้ผืนน้ำกว้างแห่งนี้ ก่อนที่เปลือกตาของเธอจะปิดลงเธอได้ยินเสียงของเฮคาเท่ดังก้องเข้าสู่ใต้ออกร่างกายของเธอ

“ตื่นชะะ”

อานเล่าลืมตาขึ้นมาอีกครั้งแต่ก็ยังรู้สึกว่ารอบตัวของเธอนั้นยังคงมีลมวนอยู่ แต่เธอก็รู้ได้ทันทีว่าถึงจะรอบข้างจะมีแต่แค่นั้นตอนนี้ก็เธออยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงไม่ใช่ความฝันอีกแล้ว ความฝันนั้น... สำหรับเธอมันเป็นฝันที่เหนื่อยเหลือเกินมันเหมือนว่าเธอจมลงไปในทะเลเลือดจริง ๆ กลิ่นคาวของน้ำทะเลกับกลิ่นสนิมคาว ๆ ยังคงหลงเหลืออยู่ในลำคอและโพรงจมูกของเธอยามหายใจเข้าออก อานเล่าเริ่มรู้สึกที่ว่าตัวเองกำลังจะใช้ขึ้นเพราะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวเธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจที่ร้อนผ่าวของตัวเองก่อนจะเริ่มขยับตัวเล็กน้อยเพื่อให้ตัวเองได้นอนอยู่ในท่าที่สะดวกมากขึ้น

“ตื่นแล้วสินะ ในเมื่อแกไม่อยากทำเองก็คงไม่มีทางเลือก”

อานเล่าได้ยินเสียงของเฮคาเท่ที่อยู่ตรงข้ามเธอ ได้ยินเสียงก้าวเท้าเดินมาหาเธอและจิกเข้าที่เส้นผมยาวสีดำของเธอเพื่อให้นางฟ้าตัวน้อยที่หมดสภาพได้ลุกขึ้นมานั่งจนอานเล่ารู้สึกว่หนังหัวของเธอจะหลุดไปพร้อม ๆ กับเส้นผมทั้งหมด ฉับพลันแสงสว่างจากเทียนหลายร้อยเล่มก็สาดส่องมาที่ดวงตาของเธอ เฮคาเท่หนึ่งยอง ๆ อยู่ตรงหน้าเธอพร้อมกับในมือที่มีผ้าปิดตาสีดำอยู่ด้วยทำให้เธอรู้ว่าที่ผ่านมามีคนโดนผ้านั้นปิดดวงตาของเธอไว้ตลอด “เจ้า ดูสิว่าฉันพาใครมา นี่หី...”

อานเล่าเงยหน้าตามแรงดึงที่เฮคาเท่บังคับให้เธอเงยหน้ามองตรงไปยังฝั่งตรงข้ามของเธอ อานเล่าดวงตาเบิกโพลงด้วยความตกใจเพราะคนตรงหน้าเธอคือไอริน เพื่อนสนิทของเธอ เพื่อนที่เธอรักมากที่สุด และเมื่อไอรินสังเกตเห็นอานเล่าไอรินก็เริ่มเรียกชื่อของเธอ “อานเล่า! อานเล่าช่วยด้วย! ที่นั่นมันที่ไหนพาฉันออกไป!!”

อานเล่าทำตัวไม่ถูกกับเรื่องที่เกิดขึ้น ณ ตอนนี้เธอไม่รู้ว่าเธอจะต้องทำอะไรก่อน เธอควรจะช่วยแก้มัดไอรินก่อนหรือว่าควรจะไปค้นพลังของเธอออกมาเพื่อพาเพื่อนของเธอออกไป

“ไอริน ฉันจะช่วยเธอเองรอก่อนนะ”

“เจ้าคิดว่าเจ้าจะช่วยเพื่อนของแกได้จริง ๆ หรือ”

ทันใดนั้น เฮคาเทท์อ้าแขนออกกว้างพลันเวทมนตร์ที่ขุกขยิกสีดำปนสีแดงสดก็ปรากฏขึ้น มันคล้ายกับลูกกาบาตลูกใหญ่ยักษ์ที่พร้อมจะพุ่งชนเข้าสู่ดวงดาวลึกลับดวง เฮคาเทท์ปล่อยเวทมนตร์ไล่ไปที่อาเนล่า พลังเหล่านั้นคลุมไปทั่วทั้งร่างของอาเนล่าเธอรู้สึกเหมือนร่างกายถูกบีบอัดอยู่ในที่แคบคล้ายกับว่าเนื้อหนังของเธอกำลังจะถูกบีบให้แตกละเอียดหลังจากนั้นมันถึงค่อย ๆ คลายความเจ็บปวดลงแต่ทว่าร่างกายกลับขยับไม่ได้ตั้งใจหวัง เพราะเมื่อได้มองดูดี ๆ ร่างกายของเธอคล้ายกับว่ากำลังผูกติดอยู่กับบางสิ่งบางอย่าง มันคือด้ายและตะขอที่เกี่ยวกับผิวหนึ่งตำนานนอกของเธอไว้ เนื้อหิวของเธอคือมือขนาดยักษ์ที่มีสีแดงแต่กลับมีลักษณะโปร่งใส ยามที่นิ้วสั่นนิ้วของมือนั้นขยับ แขนของเธอก็ขยับตามไปด้วย

มันคือเวทมนตร์หุ่นเชิด

เฮคาเทท์หวังว่าจะใช้เวทมนตร์หุ่นเชิดในการบังคับให้อาเนล่าปลิดชีวิตไอรินเพื่อให้ลูกศิษย์สุดรักของเธอได้รับพลังแห่งความมืดและให้ความมืดมิดนั้นกัดกินจิตใจรวมถึงร่างกายของเธอให้หมดสิ้น

“เท่านี้แค่นี้เธออาเนล่า ฉันก็ไม่ต้องเกรงกลัวไอ้พวกผู้คุมกฎเฮงซวยพวกนั้นอีกแล้ว เพราะมีเธอยังไงล่ะ!”

อาเนล่าพยายามประคองสติของเธอให้คงที่แล้วค่อย ๆ เรียกพลังของเธอให้ไหลผ่านไปสู่ทั่วทั้งร่างกายแต่ทุกครั้งที่ทำแบบนั้น มือหุ่นเชิดก็บังคับให้เธอทำร้ายตัวเองทั้งตบหน้า จิกแขน ทูบหัว จนในที่สุดสติของอาเนล่าก็เริ่มจะเลือนลางเข้าไปทุกที แต่เพราะเธอยังคงรู้สึกถึงพลังเวทมนตร์ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของเธออาเนล่าจึงยังคงฝืนตัวเองที่จะรวบรวมพลังของเธอออกมาให้ได้ เสียงของไอรินก็ยังดังแข็งแรงแเข้ามาในโสตประสาทของเธอไม่หยุดจนเธอเริ่มรื้อร่นอีกครั้งว่าเธอจะสามารถช่วยเพื่อนของเธอได้จริง ๆ หรือ

ไม่ อย่าคิดแบบนั้นนะ

อาเนล่าสะบัดไล่ความคิดไม่ได้ออกไปจากหัวของเธอและเริ่มรวบรวมพลังอีกครั้งแต่ในขณะเดียวกันเธอก็ยังถูกควบคุมจากเวทมนตร์หุ่นเชิดอยู่ ร่างกายของอาเนล่าเริ่มก้าวเข้าไปใกล้กับไอรินมากขึ้นเรื่อย ๆ ไอรินเริ่มเห็นท่าไม่ดีจึงช่วยอาเนล่าอีกแรงด้วยการพยายามสลัดตัวเองออกจากเชือกที่มัดตัวเธอไว้และหวังว่ามันจะมีปาฏิหาริย์ที่เธอจะมองเห็นเศษแก้วเพื่อที่จะมาตัดเชือกที่พันธนาการร่างของเธอ อาเนล่าที่เห็นแบบนี้จึงไม่คิดที่จะเค้นเวทมนตร์ออกมาอีกต่อไปแล้วแต่เลือกที่จะดึงด้ายเหล่านั้นที่ผูกติดกับเธอออก แม้จะดึงออกไปเยอะมากแค่ไหนสิ่งที่ได้กลับมาคือเชือกเหล่านี้ก็กลับมาผูกติดที่ร่างกายเหมือนกับหุ่นเชิดอีกรวมถึงยังต้องเจ็บเข้าไปซ้ำมาจากการดึงเชือกนั้นออกจนกลายเป็นแผลหะวะหะวะมากขึ้นทุกที สภาพแขนของเธอไม่ต่างอะไรจากเนื้อที่ถูกฉีกกระชากจนไม่เหลือชิ้นดี เฮคาเทท์เห็นเด็กน้อยพวกนี้กำลังจะตื่นหนีจากเวทมนตร์ที่เธออุตส่าห์เตรียมไว้อย่างดีก็ไม่รอช้าที่จะพุ่งเข้าไปหาเด็กสาวมนุษย์หนึ่งเดียวในสถานที่แห่งนี้ เฮคาเทท์ทำท่าเหมือนจะจับเข้าไปที่ศีรษะของไอรินก่อนจะค่อย ๆ ใช้พลังบังคับให้ร่างของเธอลอยขึ้นมาเหนือพื้นสภาพของไอรินตอนนี้เลยเหมือนที่กำลังถูกห้อยคล้ายกับลูกโป่งที่อัดแก๊สไว้จนเต็ม ฉับพลันเธอก็หันควับไปทางอาเนล่าก่อนจะใช้ไอ้อีกข้างร้ายเวทมนตร์ให้หุ่นเชิดนั้นเริ่มขยับบังคับให้อาเนล่าเดินเข้ามาใกล้กับไอรินมากขึ้น อาเนล่าฝืนไม่ไหวตัวเองเดินและยังเดินคล้ายกับหุ่นเชิดมากเข้าไปทุกที

“มาสิ อาเนล่าเพื่อนของเธออยู่ตรงนี้แล้ว จัดการซะสิ!”

อาเนล่าสายหน้าเป็นพัลวัน น้ำตาเริ่มคลอหน่วยจันร้อนผ่าวไปทั่วหัวตา ความรู้สึกอึดอัดที่เธอไม่อาจจะทำความเข้าใจได้เริ่มก่อตัวขึ้นภายใน หัวของเธอเต้นตบ ๆ คล้ายกับว่ามันกำลังจะระเบิดแล้วแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ดวงตาที่สามของเธอเปิดขึ้นอีกครั้งและดวงตานั้นก็รอกไปมาคล้ายกับสับสนในอะไรบางอย่างจนหัวของเธอเริ่มทวีความเจ็บปวดมากเข้าไปทุกที และยามที่อาเนล่าได้มองตาเพื่อนรักของตัวเองเพียงคนเดียวที่เป็นมนุษย์ก็ยิ่งเจ็บในอกที่ในตอนนี้อย่างตัวเองไม่สามารถปกป้องไอรินได้เลย หรือแม้แต่ในเมื่อก่อนเองก็ตาม

“แกมันใจเสาะอาเนล่า คิดว่าเพื่อนแบบนั้นจะไปช่วยอะไรแก่ได้! ฆ่ามันอาเนล่า ฆ่ามัน!”

อาเนล่าไม่อาจทนเสียงที่ต่อว่าซ้ำเติมของเฮคาเทท์ได้อีกต่อไปแล้ว ถ้าให้เธอเลือกเธอยอมเสียเฮคาเทท์ไปดีกว่าต้องมาเสียเพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ เธอมาตลอดยิ่งจะดีซะกว่า

ดวงตาของเธอแข็งกร้าวและมันคงขึ้นพลาจ้องไปที่เฮคาเท อานะล่ารวบรวมพลังของเธอขึ้นมาอีกครั้งจนเห็นได้ว่าเส้นเลือดตามร่างกายของเธอเริ่มปูดโปนมากขึ้น รวมถึงเห็นแสงสว่างสีขาวที่กำลังวิ่งวนอยู่ในร่างกายของเธอ ในที่สุดอานะล่าก็สามารถรวบรวมพลังมาที่ฝ่ามือของเธอได้อีกครั้งพลังดวงตาของเธอก็เปลี่ยนกลายเป็นสีดำทั้งดวง เลือดสีแดงข้นไหลลงมาจากดวงตาที่สามของเธอ อานะล่ากางแขนออกเพื่อสะบัดเวทมนตร์หุ่นเชิดที่กำลังพันนาการเธอออกไปได้จนหมดสิ้น มือของหุ่นกระบอกลีแดงและเส้นด้ายที่ผูกมัดเอาไว้สลายหายไป อานะล่าดีดกายพุ่งเข้าไปหาเฮคาเทพลางผลักไอรินออกไปจนเพื่อนมนุษย์ของเธอกระเด็นไปชนกับกำแพงอย่างแรง ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ เมื่ออานะล่าเข้าหาตัวเฮคาเทได้แล้วเธอก็จับเข้าที่หัวของเฮคาเทอย่างแรงหวังจะให้หัวของนางฟ้าตนนี้ระเบิดกระจุยไปให้รู้แล้วรู้รอด

“นี่แกจะทำอะไร อานะล่า!”

“ข้าไว้ใจเจ้าให้เจ้าช่วย แต่สุดท้ายเจ้าก็เห็นแก่ตัว”

อานะล่าแค่นัยก่อนจะค่อย ๆ บีบเข้าไปที่ศีรษะของเฮคาเทไปพร้อม ๆ กับการปล่อยเวทมนตร์ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่เธอกำลังร้ายเวทมนตร์อะไรออกไป แอ่งน้ำสีใสบปรากฏขึ้นบนดวงตาสีนิล เธอรู้สึกเจ็บปวดในหัวใจเธออีกครั้งเมื่อรู้ว่าสุดท้ายแล้วแม้แต่อาจารย์ที่สั่งสอนเธอมาก็ยังเห็นว่าเธอเองเป็นแค่หมากตัวหนึ่งในการให้ได้ซึ่งพลังอันมหาศาลมา ไม่ได้หวังดีกับเธอเลยแม้แต่น้อย

“เจ้าไม่มีวันเอาชนะข้าได้อานะล่าเวทมนต์ของเจ้ามันอ่อนเกินไป เจ้าไม่วัน... อ้ากกกกกก!”

เฮคาเทกรีดร้องเสียงหลงเมื่อเวทมนตร์ของอานะล่าเริ่มทำงานและกัดกินร่างกายของเธอจนเหมือนกับกำลังจะแหลกสลาย ร่างกายของเธอลอยขึ้นยามที่อานะล่ากระพือปีกผีเสื้อของเธอ ดวงตาของเธอเหลือกขึ้นพร้อมกับมือที่ตะกุกตะกอยอยู่ที่ศีรษะของตัวเองเพื่อที่จะทำให้หลุดพ้นจากแรงบีบอัดที่อยู่ด้านในร่างกายนี้ น้ำลายของเธอไหลเยิ้มมูมปากจากการแหกปากไม่ยอมหยุด และเพียงเสี้ยววินาทีที่จู่ ๆ ร่างของเฮคาเทก็มีแต่แสงสีขาวพุ่งทะลุออกมาทั่วทั้งร่างจนแทบตาไปหมด หลังจากนั้นมันจึงค่อย ๆ ดับลงพร้อมกับเสียงและร่างของเฮคาเทที่หายไปเหลือไว้เพียงแค่ชุดคลุมสีดำยาวของเธอเท่านั้น

เธอหายไป
นี่มันเกิดอะไรขึ้น ฉันทำอะไรลงไป

อานะล่าก้มลงมองมือของเธอที่ตอนนี้มีเลือดผ้าของเฮคาเทอยู่บนมือ เธอสัมผัสถึงดวงวิญญาณของเฮคาเทไม่ได้เลย อานะล่าเริ่มกังวลว่าเธอจะใช้เวทมนตร์อะไรที่มันไม่ดีหรือเป็นเวทมนตร์ต้องห้าม เธออ้าปากค้างทำเหมือนกับว่าจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็พูดไม่ออกเหมือนกับเสียงของเธอมันถูกกลืนหายไปโดยสิ้นเชิง อานะล่าหันไปมองไอรินที่ตอนนี้กำลังนั่งพิงกับกำแพงด้วยสภาพที่ไม่สู้ดีนัก คอของเธอตกลงเหมือนคนกำลังนั่งหลับหัวของไอรินอาบไปด้วยเลือดและเหมือนกับว่าเธอจะรู้ว่าเพื่อนของเธอกำลังมองมา ไอรินจึงพยายามบรี้อตามองไปยังอานะล่า “อา...เนลา...”

เธอเรียกอานะล่าด้วยเสียงที่แผ่วเบา อานะล่าที่เห็นแบบนี้จึงรีบวิ่งเข้าไปหาเธอพลางทิ้งเลือดผ้าของนางฟ้าผู้ชั่วร้ายเอาไว้ที่พื้นอย่างไม่ใยดี

“อานะล่า ฉันจะพาเธอกลับโลกมนุษย์เดี๋ยวนี้ละ อดทนหน่อยนะ!”

อานะล่าประคองหัวของไอรินให้กลับมามองในท่าปกติก่อนจะพะยุงตัวของเธอเพื่อให้ลุกขึ้นยืน “อานะล่า... คนพวกนั้นเป็นใครหรอ...”

สิ้นเสียงของไอรินอานะล่าดวงตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ เพราะเธอไม่ได้คาดคิดว่าจะมีใครรู้ที่อยู่นี้อีกนอกจากเธอและเฮคาเท อานะล่าค่อย ๆ หันหน้าไปตามนิ้วอันแสนอ่อนแรงของไอรินที่ชี้ไปยังมุมหนึ่งของสถานที่กบดานของเฮคาเท แสงจากเปลวไฟที่จุดบนเทียนสีดำเล่มใหญ่ตรงมุมนั้นยิ่งทำให้บรรยากาศดูน่าอึดอัดและน่ากลัวมากขึ้นไปอีก เธอพยายามผ่อนลมหายใจให้ช้าลงแต่หัวใจที่เต้นระรัวดังกลองชุดก็ไม่ได้ช่วยอะไรเธอมากเท่าไรนัก เธอเพ่งมองจนกระทั่งเธอมองเห็นเท้าเปลือยเปล่าสามคู่ที่มีโซ่สีขาวสลัดลงไว้ที่ข้อเท้ารวมถึงปลายผ้าคลุมสีดำที่ปักไปด้วยผ้าลูกไม้สีทอง หัวใจของเธอก็เต้นแรงเสียงมันจะระเบิดออกมาให้ได้ เท้าทั้งสามคู่เรียงกันอยู่ตรงนั้น อานะล่าจึงทำใจกล้าเงยหน้ามองขึ้นไปในทีเดียวให้มันจบเรื่อง แต่เธอคิดผิดที่ท่าแบบนี้

‘อยากจะทำตายจริง ๆ’ อานะล่าคิด

เพราะเจ้าของทำอันเปลี่ยเปล่าสามคู่ นั้น

คือผู้คุมกฎลิน ผู้ปกครองสูงสุดแห่งดินแดนเดอะโลว์แห่งนี้

“เจ้าทำผิดกฎของดินแดนนี้เยอะมากนะ อานล่า อ้อ... ไม่สิ
ต้องเรียกว่านักโทษอานล่าคงจะดีกว่าสินะ”

ผู้คุมกฏลิน

ที่ผ่านมามีชีวิตเธอได้แต่พึ่งผู้เป็นแม่เล่าต่อมาอีกที่เท่านั้น แม่ของอาเนล่าเคยทำงานที่ขึ้นตรงกับผู้คุมกฏลินทั้งสามถ้าเรียกตามภาษาโลกมนุษย์ก็คงจะคล้ายคลึงกับการทำงานราชการ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้แม่ยังคงใกล้ชิดและจำได้ดีกว่าผู้คุมกฏลินเป็นอย่างไร ตอนที่แม่ของอาเนล่าได้เล่าให้เธอฟังนั้นเธอมักจะจินตนาการเอาเองอยู่ในหัวตลอด เพราะมาจนถึงตอนนี้ เธอเพิ่งจะเคยเห็นกับตาครั้งแรกว่าผู้คุมกฏลินหน้าตาเป็นอย่างไร แต่งตัวแบบไหน จะใช้แบบที่เธอคิดหรือเปล่า แต่มันแตกต่างกับสิ่งที่เธอคิดทุกอย่างมีเพียงแค่ความสง่างามและนาเกรงขามเท่านั้นที่ตรงกับที่เธอคิดไว้ในหัว ยามที่ผู้คุมกฏลินทั้งสามได้ก้าวออกมาจากความมืดก็ปรากฏให้เห็นร่างกายของคล้ายกับร่างกายของผู้หญิงทั้งสามยืนเรียงกันเป็นหน้ากระดานพวกเธอมีรูปร่างที่ค่อนข้างผอมและสูง สีผิวของพวกเธอเป็นสีขาวผ่องราวกับหงส์ขาว ริมฝีปากสีดำนีทและยังเป็นกระจับได้รูปสวยงาม อาเนล่าไม่ได้เห็นใบหน้าของพวกเธอชัดเจนขนาดนั้นเพราะบนใบหน้าของพวกเธอมีหน้ากากรูปผีเสื้อปิดอยู่แค่ครึ่งใบหน้าเท่านั้น ซึ่งหน้ากากผีเสื้อนั้นมาจากพันธุ์ของผีเสื้อที่เป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองของแต่ละเมือง นั่นก็คือเมืองลูน่า เมืองไจท์ และเมืองอโดนิส ผู้คนส่วนใหญ่ในดินแดนเดอะโลว์จึงเรียกผู้คุมกฏแต่ละคนตามชื่อเมืองด้วยเช่นกัน

ลูน่าใส่หน้ากากผีเสื้อปีกสีเขียวอ่อนตรงกลางของหน้ากากเป็นลำตัวของผีเสื้อสีครีม เป็นลักษณะของผีเสื้อพันธุ์ลูน่ามอด ไจท์ใส่หน้ากากที่ดูมีขนาดเล็กลงมาจากรุ่นแรกมากในระดับหนึ่ง สีของหน้ากากเป็นสีดำแซมด้วยลวดลายสีเหลืองอ่อนจากที่อาเนล่าเดาคาดว่าน่าจะเป็นพันธุ์ไฟแอนท์สวัลโลเทิล ส่วนคนสุดท้ายอโดนิส สวมใส่หน้ากากที่ถือว่าเล็กที่สุดมีสีน้ำเงินสวยงามเป็นลักษณะของผีเสื้อพันธุ์อโดนิสบลู และเมื่อทั้งสามคนยืนอยู่ด้วยกันในสายตาอาเนล่าจึงมองว่าพวกเขาสง่างามมากแต่ในขณะเดียวกันพวกเขาก็ดูลึกลับจนน่าขนลุก

ลูน่าเดินอย่างสามชุกเข้ามาหาเธอและไอริน เสียงโซ่ที่ข้อเท้าของเธอดังลั่นไปทั่วบริเวณยามเส้นโลหะนั้นครูดลากไปกับพื้น ลูน่ายื่นแนบชิดติดกับอาเนล่าชนิดที่ว่าปลายเท้าชิดติดกันก่อนที่ จะก้มลงมาหาอาเนล่าและฉีกยิ้มหวาน ๆ ให้กับเธอ

“ฉันจะพาเพื่อนเธอไปส่งที่โลกมนุษย์ให้ ส่วนเธอ...”

เสียงลือคฤงญแจดังขึ้นอาเนล่าจึงตัดสินใจก้มลงไปมองที่มือของเธอก็พบว่าตอนนี้มันถูกใส่กุญแจมือไว้ตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้เธอเองแทบไม่รู้ตัว อาเนล่าเงยหน้าขึ้นมามองลูน่าอีกครั้งสลับกับหันไปมองที่ไอริน ไอรินเองก็มีท่าทางที่หวาดกลัวไม่ต่างกันเพราะถึงแม้อีกฝ่ายบอกว่าจะพาไปส่งยังโลกที่เธอจากมาแต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี แต่ยังไม่ทันที่จะได้บอกลากันเพียงแคูลูน่าโบกมือไปทางด้านหลังสองสามที่ร่างของไอรินก็มีแสงสว่างสีทองวิบวับอยู่รอบตัวเธอและทำให้เธอลอยเหนือพื้นขึ้นมาเล็กน้อยก่อนที่แสงสว่างสีทองนั้นจะพาเธอไปหาผู้คุมกฏลินอีกสองคนด้านหลัง

“อาเนล่า บอกฉันที่ว่าเธอจะกลับมาใช่ไหม ไช้ไหม ไช้ไหม!”

ใบหน้าของไอรินเต็มไปด้วยความหวัง ความหวังที่ว่าเพื่อนของเธอจะต้องกลับไปโลกมนุษย์ในสักวันอาจจะพรุ่งนี้ มะรืน หรืออาจจะนานเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน หรือเป็นปีแต่เธอก็หวังว่าคำตอบที่อาเนล่าตอบกลับมากจะเป็นคำว่า ‘ใช่ ฉันจะกลับไป’ แต่ความหวังนั้นก็พังทลายไปภายในพริบตาเดียวเพราะคำพูดของลูน่า

“เพื่อนของเธอจะไม่กลับไปโลกมนุษย์อีกแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“... อโดนิสเอาตัวเด็กมนุษย์นี้กลับไปโลกนั้นได้แล้ว ไม่อย่างนั้นจะร่วนวายกว่าเดิม”

อโดนิสพยักหน้าให้ลูน่าเล็กน้อยก่อนจะยกมือขึ้นมาเพื่อร้ายเวทมนตร์ แสงสีขาวทองเป็นประกายก็ค่อย ๆ ส่องสว่างขึ้นมาที่มือของอโดนิส เธอวาดมือขึ้นเหนือหัว ผ่านอากาศรอบตัวที่มองไม่เห็นจนกระทั่งปรากฏให้เห็นประตุมิติที่มีรูปทรงวงรี

ทางเข้าเหมือนกับคลื่นน้ำทะเลสีครามที่สวยงาม โอดินสจับมือกับไอรินและจูมือแกมจุดตั้งให้เธอเข้าไปในประตูนั้นด้วยกัน ไอรินมีท่าที่ขัดขื่นแต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถสู้แรงของโอดินสได้ ไอรินหันกลับมามองอานเล่าที่กำลังก้มหน้าสำนึกให้กับโชคชะตาของตัวเองและเรียกเธอเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งในใจเธอหวังว่ามันจะไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่จะได้เห็นหน้าเพื่อนคนนี้อีก

“อานเล่า! เธอต้องกลับมานะสัญญาซะ! สัญญา---”

ไอรินที่ยังพูดไม่ทันจบ แต่เพียงแค่ว่าหนึ่งข้างของเธอได้ก้าวเข้าไปในประตูมิดินันเธอก็ถูกดูดกลืนหายวับไปกับตาจนแม้แต่คำกล่าวลาที่ยังไม่มีโอกาสได้เอ่ย อานเล่านั่งเงยบพยายามกลืนเสียงสะอื้นของตัวเองลงไป เธอไม่อยากให้ผู้คุมกฏลินต้องมาเห็นว่าคนแบบเธออ่อนแอถึงขนาดไหนในตอนนี เธอรู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรบางติดตันอยู่ในลำคอยามต้องกลืนเสียงร้องไห้ไม่ให้เล็ดลอดออกไป ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ไปได้ ทำไม่กัน คำว่าทำไม่ผุดขึ้นในหัวสมองของอานเล่าจนอัดแน่นเต็มไปหมด

“เจ้ายังมีหน้ามาถามอีกหรือ ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้”

อานเล่าสะดุ้งกับคำพูดของลูน่ารวมถึงลูน่าเองก็บีบคางของเธอให้เงยหน้าขึ้นมาประจันหน้ากัน อานเล่าเริ่มตัวสั่นเทาเพราะเธอก็เพิ่งจะนึกขึ้นได้เมื่อไหร่หลังจากลูน่าพูดจบ แม่ของเธอเคยบอกว่าเหล่าผู้คุมกฏลินมีพลังที่สามารถอ่านจิตใจคนอื่นได้ในยามคนคนนั้นรู้สึกกลัวอะไรบางอย่างอยู่ พวกเธอมีพลังแบบนั้นเพื่อไว้สอบสวนคนที่ทำผิดกฏของดินแดนเดอะโลว์ และในตอนนี้อานเล่าก็คล้ายกับคนกำลังโดนสอบสวนอยู่ก็ไม่ปาน ถึงแม้จะไม่ได้เห็นดวงตา ไม่ได้เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังทำหน้าที่แบบไหนอานเล่าก็รู้สึกได้ถึงรังสีแห่งความอึดครึ้มที่กำลังปกคลุมเธออยู่ มันเหมือนกับว่าเธอจะจะไปทรุดกับพื้นให้ได้

“นางฟ้าตัวน้อยกลัวซะแล้วหรือ”

“ปล่อยข้า ข้าบอกจะให้ปล่อยข้า!”

อานเล่าแผดเสียงลั่นพร้อมกับขัดขื่นจากมือของลูน่า สุดท้ายคนที่ทนไม่ไหวกับการกระทำของอานเล่าเองก็คือผู้คุมกฏลินที่ชื่อว่าไจท์ เธอปล่อยรอกไม้สีดำออกมาจากมือของเธอ

ทำให้รอกไม้ที่พุ่งตรงเข้ามาหาอานเล่าและรัดพันธนาการของเธอเอาไว้แน่นจนอานเล่าหายใจไม่ออก เธอล้มลงไปกับพื้นพร้อมกับดีดดิ้นไปมาเหมือนกับปลาที่ไม่ได้น้ำมานาน เธอเริ่มเจ็บไปทั่วทุกส่วนของร่างกายจากการสลัดตัวเองให้ออกจากพันธนาการนี้ ยิ่งเธอขัดขื่นมากเท่าไรเธอก็ยิ่งเจ็บมากเท่านั้น ส่วนผู้คุมกฏลินทั้งสามคนก็เพียงแค่ยืนมองเธออยู่อย่างนั้นรอคอยให้อานเล่าหมดแรงไปเอง

“ไจท์ เอาตัวเด็กนี้กลับไปคุกคริกเกอร์ซะ”

อานเล่าแค่ได้ยินชื่อคุกคริกเกอร์เธอก็เริ่มใจเสียหนักกว่าเดิม เพราะแน่นอนว่าไม่มีใครในดินแดนแห่งนี้อยากจะเข้าคุกที่สุดแสนจะโหดร้ายแบบนั้นแน่นอน รวมถึงเธอเองก็ไม่อยากเจอเนโคเพื่อนสนิทของเธอในดินแดนเดอะโลว์ เพราะความผิดของเธอที่มีตอนนี้กับเธอที่ไม่ฟังคำกล่าวห้ามของเขายังทำให้ตอนนี้เธอไม่กล้าไปสู้หน้าเนโคเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่เธอทำได้มากที่สุดในตอนนี้เป็นปล่อยให้สติของตัวเองเลื่อนลงหายไปก่อนจะหลับตาลงยอมรับชะตากรรมของตัวเองอย่างสิ้นหวัง

๑๗ คุกคริกเกอร์

อานลารู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกแบกไปไหนสักที่หนึ่ง เธอปรือตาขึ้นได้เพียงนิดเดียวเท่านั้นแล้วก็พบว่าโลกกำลังกลับด้านอยู่เดาได้ว่าเธอคงอาจจะโดนแบกในท่าที่กลับหัวกลับหาง เธอรู้สึกได้เลยว่าเลือดกำลังตกหัวและเธอก็ปวดหัวมาก เธอหลับตาลงอีกครั้งเพื่อตั้งสมาธิกับตัวเองแต่ก็ยังไม่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ในตอนนี้ร่างกายเธออ่อนแอเกินไปจนไร้พลัง

เธอปรือตาขึ้นมาอีกครั้งแล้วพบว่าทุกอย่างรอบตัวตอนนี้มันมืดมิดไปหมด พร้อมกับกลิ่นเหม็นที่ลอยมาเตะจมูกแล้วแต่เป็นกลิ่นของสิ่งปฏิญ์ทั้งนั้น เสียงครอครวของหนูและแมลงต่าง ๆ ดังเซ็งเซ้งไปทั่วบริเวณ อานล่ำปรับสายตาให้เข้ากับควมมืดอยู่สักพักก่อนจะรู้ว่านี่คือห้องขังของเธอมันทั้งมืดและสกปรก นอกจากนี้เธอยังขยับร่างกายได้ไม่สะดวกนักเพราะตอนนี้จากไม้สีดำที่รัดร่างกายเธอไว้ไม่ให้เธอขยับแต่กลายเป็นแถววัลย์ที่มีแต่หนามอยู่เต็มไปหมดนั่นจึงทำให้เธอเลือกที่จะนอนอยู่เฉย ๆ อย่างคนสิ้นหวัง

อานล่ำไม่รู้ตัวเลยว่าจวมเข้าสู่ห้วงนิทราไปตั้งแต่เมื่อไรและแล้วเธอก็ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง จนถึงตอนนี้เธอไม่รู้ว่าจะเวลาได้ล่วงเลยไปถึงเมื่อไร ก็วัน ก็สัปดาห์ ก็เดือน หรือมันก็ปีกันแน่ ห้องของเธอไม่มีอาหารตกมาถึงเลยสักมื้อจนห้องของเธอกำลังกริดร้องอยู่ด้านใน น้ำย่อยเริ่มกัดกินกระเพาะของเธอไปอย่างช้า ๆ จนมันแสบมากขึ้นและต้องขยับออกมาทุกครั้งเมื่อเวลาเธอลืมตาตื่นขึ้นมา ถ้าคอและโพรงจมูกของเธอแสบจนทรมาณอีกทั้งยังมีกลิ่นไม่พึงประสงค์คละคลุ้งไปทั่วทั้งโพรงปากและจมูก อานล่ำไอโคลกออกมาอย่างหนักจนอาเจียนอีกครั้งซ้ำแล้วซ้ำเล่า

นี่ละความโหดร้ายของคุกคริกเกอร์

นักโทษส่วนใหญ่ที่ถูกจับมาขังจะไม่มีวันได้มีอาหารตกถึงห้องอย่างจริง ๆ จัง ๆ จนกว่าจะรู้ว่าโทษที่ตัวเองจะได้รับหลังจากนี้คือโทษอะไร ส่วนมากที่ได้กินกันก็คือก้อนขนมปังที่แสนจะจี๊ดซี้ด นักโทษบางคนจึงเลือกที่จะหาอะไรมาประทังความหิวของตัวเองด้วยการกินแมลงและหนูที่วิ่งยั้วเยี้ยะในห้องขัง แต่อาเนลล่าไม่ได้ทำอย่างนั้นเธอจึงไม่มีแรงที่จะลุกมาหาอะไรที่มันสกปรกแบบนั้นกิน หลังจากเธอได้อาเจียนเอาน้ำย่อยหนืด ๆ ออกมาหมดแล้ว เธอก็หมดแรงจนล้มความเจ็บที่แถววัลย์หนามนั้นโอบรัดเธอไปหมดสิ้นก่อนจะหลับไปอีกครั้ง

อานล่ำสะดุ้งตื่นอีกครั้งเพราะแสงที่เล็ดลอดเข้ามาจากประตูห้องขังที่เปิดออกได้ส่องเข้ามากระทบกับเปลือกตาของเธอ เธอปรือตาขึ้นมองก่อนจะค่อย ๆ กระพริบตาไล่ความมัวงและความอ่อนเพลียของตัวเอง เงาสูงใหญ่ที่ทอดกายเข้ามาภายในห้องขังเดี่ยวแคบ ๆ นี้กำลังเข้ามาหาเธอเรื่อย ๆ เมื่องานัน้ก้มลงมาหาเธอใกล้มากขึ้นเธอถึงได้รู้ว่าเจ้าของเงาสูงใหญ่นั้นคือใคร

“นะ... เนโคหรือ” เธอขยับริมฝีปากที่แห้งผากเพื่อเรียกชื่อเพื่อนจากเผ่าพันธุ์ไจท์ เนโคใช้หลังมือของเขาแตะมาที่หน้าผากของอานล่ำเขาถึงได้รู้ว่าเพื่อนจากเผ่าพันธุ์นางฟ้าของเธอกำลังป่วยหนักเพราะร่างกายของเธอร้อนอย่างกับไฟ เนโคเห็นแบบนี้จึงรีบคลายแถววัลย์หนามออกให้อานล่ำก่อนจะพุงตัวของเธอร้อนขึ้นมาพึ่งกับกำแพง

“ข้าเอาน้ำมาให้ ดื่มสักหน่อยสิ”

เนโคเอามือรองศีรษะของอานล่ำไว้อย่างอ่อนโยนเพื่อไม่ให้คอของเธอต้องพับลงไปอย่างคนหมดแรงก่อนจะยกถ้วยขนาดพอดีมือสีเงินแวววาวที่เต็มไปด้วยน้ำสะอาดให้อานล่ำได้ดื่ม เธอรีบดื่มน้ำจนล้นล้นอยู่หลายครั้งแต่อย่างน้อยมันก็ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นบ้างเล็กน้อย นอกจากนี้เนโคยังป้อนขนมปังที่รสชาติดีกว่าที่อานล่ำเคยกินมาก่อนหน้านี้หลายเท่าให้กับเธอด้วย

“เจ้าเข้ามาที่นี่ได้ด้วยหรือ”

“เจ้าก็รู้ว่าพวกไจท์ต้องทำงานให้กับคุกคริกเกอร์อยู่แล้ว ข้าเข้ามาได้ไม่มีปัญหาเจ้าอย่ากังวลเลย กินซะเถอะ”

อานะลาพยักหน้ารับคำอย่างว่าง่ายและเริ่มละเมียดกินขนมปังอย่างกลัวว่าสารอาหารที่แสนมีค่าชิ้นนี้จะหมดไปอย่างรวดเร็ว ส่วนเนโคเองก็นั่งขัดสมาธิรออานะลากินหมดโดยไม่ได้ปริปากพูดอะไรออกมาอีก เมื่ออานะลากินเสร็จถึงได้เริ่มขยับปากพูดอีกครั้ง

“เจ้าอยากออกไปเดินเล่นข้างนอกบ้างไหม”

“ข้าอยากไป แต่ข้าเกรงว่าข้าจะสร้างความลำบากให้เจ้า ข้าป่วย...”

เนโคเพียงแค่นั่งน้อย ๆ ให้อานะลาและไม่ได้พูดอะไรมากนัก เขาเพียงแค่นั่งขึ้นยืนก่อนจะยื่นมือให้กับอานะลาให้เธอจับ อานะลาลุกจากพื้นอย่างทุลักทุเลเพราะอาการมึนหัวและพิษไข้ที่กำลังเล่นงานเธออย่างหนักทำให้เธอต้องใช้พลังมากพอสมควร เนโคอดไหล่ของเธอและบีบเบา ๆ เพื่อให้เธอคลายความกังวลก่อนจะเดินออกไปจากห้องซึ่งเดียวกันด้วยกัน เป็นครั้งแรกที่อานะลาได้เห็นกับตาว่าคูกคริกเกอร์หน้าตาเป็นอย่างไร

อานะลาพอจะเคยเห็นมาบ้างว่าด้านนอกของคูกคริกเกอร์เป็นลักษณะเหมือนปราสาทที่คล้ายคลึงกับโดมใหญ่ ๆ และยังมีแถววัลย์หนามปกคลุมไปทั่วทุกที่ แน่นนอนว่าด้านในก็ยังคงทำชั้นแต่ละชั้นเป็นวงกลมด้วยเหมือนกันซึ่งมันเหมือนกับการเดินทางในเขาวงกตอย่างไรอย่างนั้น แต่ละชั้นก็จะมีห้องซึ่งเรียงรายอยู่เต็มไปหมดอีกทั้งยังมีแถววัลย์หนามเกี่ยวพันอยู่ทั่วไปต่างอะไรกับด้านนอก กิ่งไม้ใหญ่และดอกไม้หน้าตาประหลาด ๆ ออกงามออกมาอยู่ทุกที่และทุกชั้นของระเบียงอาคาร ตรงกลางเป็นหลุมลงไปจนมองเห็นชั้นล่างสุดได้มีซึ่งเนโคได้บอกว่าเป็นที่สำหรับห้องซึ่งรวม

“มีแต่พวกเถื่อนทั้งนั้นละที่อยู่ที่นี่ อย่าก้มไปมองบ่อยนักล่ะ”

เนโคพูดไม่ทันขาดคำอานะลา ก็เผลอสบตาเข้ากับนักโทษเฝ้าเดียวกับเธอแต่สายตาและท่าทางของเขาดูน่ากลัวกว่านางฟ้าทั่วไปมาก เขาย้ำให้เธอจนเผยให้เห็นพื้นที่แหลมคมและเหลี่ยมจนเหมือนกับสัตว์ประหลาด อานะลาหลบตาแทบจะไม่ทันแต่ที่เธอหลบตาไม่ได้หมายความว่าเธอกลัวแต่เธอแค่ไม่อยากจะมีเรื่องกับคนในคุกมากกว่า

“โทษตัดสินของข้ายังไม่ได้ประกาศใช้ไหม”

“ยังหรอก เจ้ากังวลที่ต้องออกมาข้างนอกแบบนี้หรือ”

อานะลาพยักหน้าน้อย ๆ ให้กับเนโคก่อนจะเปลี่ยนไปจับมือกับเนโคแน่นซึ่งเขาเองก็ไม่ได้ขัดอะไรเพราะที่ผ่านมามีทั้งสองคนก็จับมือกันแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว การที่ได้มีเพื่อนอยู่เคียงข้างในตอนที่ย่ำแย่ที่สุดมันทำให้อานะลาสบายใจในระดับหนึ่งแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความกังวลทั้งหมดจะหายไปเพราะระหว่างที่เดินอยู่ในคุกใหญ่โตนั้นรอบข้างก็เต็มไปด้วยพวกใจที่เดินผ่านไปมาหรือยืนเรียงรายกันเต็มพื้นที่ ดวงตาทั้งพันตาของพวกเขาเปิดขึ้นแทบทุกคน นั่นจึงทำให้อานะลารู้สึกลยตายยามเวลาที่หันไปทางไหนก็มักจะเจอแต่ลูกตาหลายดวงเต็มไปหมดทุกพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีเสียงครวญครางอันน่าขนลุกจากในห้องซึ่งเดียวกับเสียงโหวกเหวกของนักโทษที่ทะเลาะวิวาทกันในห้องใต้ดินที่ตั้งขึ้นมาถึงด้านบน จนทำให้อานะลาเริ่มเข้าใจมาทีละนิดแล้วว่าทำไมถึงไม่มีใครอยากจะทำมาอยู่ที่นี่หรือไม่มีใครคิดจะทำผิดกฎสูงสุดของดินแดนเดอะโลว์

“คุณแห่งนี้มันทำให้คนเสียสติได้ที่ละนิดเลยละ”

“ข้าไม่อยากเดินต่อแล้ว”

“ข้าขอโทษนะพาให้เจ้าออกมาเจออะไรที่มัน...”

“ช่างเถอะ พาข้ากลับที”

สุดท้ายทั้งสองคนก็เลือกที่จะพากันกลับมาที่ห้องซึ่งเดียวของอานะลา เนโคเอาแถววัลย์หนามที่เคยเอาออกจากตัวของอานะลามารัดไว้อีกครั้ง ซึ่งอานะลาเองก็เข้าใจเนโคที่ต้องทำแบบนี้หรือเพราะเป็นเนโคก็ไม่อาจทราบเธอถึงยอมเขา ตอนนี้อานะลาเริ่มพอจะพูดได้และมีแววตาที่สดใสขึ้นมาบ้างแต่ใบหน้าตอนนี้ก็ยังคงซีดเซียวไม่ต่างอะไรกับศพนางฟ้าเดินได้ ยังไม่ทันที่ทั้งสองคนจะได้คุยกันใจที่อีกคนที่เป็นผู้คุมคุกแห่งนี้ก็เข้ามาและทุบที่หน้าประตูดัง ๆ เนโคเปิดตาของเขาที่อยู่ด้านหลังก่อนจะเอ่ยปากพูดทั้ง ๆ ที่ยังมองอานะลาอยู่

“มีอะไร”

“เจ้าออกไปได้แล้วเนโค ที่เหลือพวกข้าจะจัดการเอง”

“ไม่ต้องมาสั่งข้าหรอก ข้ากำลังจะไปแล้ว”

เนโคมีท่าทีโมโหขึ้นมาเล็กน้อย อานะลาแทบไม่เคยเห็นเนโคโมโหเท่าไรนักนี่แทบจะเป็นครั้งแรกที่อานะลาเห็นเขาโมโหและมีท่าทีซึ่งขึงขึ้นมา ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นยักษ์ที่ถูกใครต่อใครบอกรว่าอ่อนโยนเกินไป แต่ถ้าเมื่อไรที่เขาจริงจังขึ้นมา ก็น่ากลัวเหมือนกัน

“เข้าไปก่อน อีกสองวันคงได้รู้ระดับโทษของเจ้า”
“อืม ขอบคุณนะ”

เนโคคุมมีอาเนล่าไว้แน่นก่อนจะค่อย ๆ คลายมือที่กุมกันไว้ ออก แล้วเนโคก็หันหลังเดินออกจากห้องซังไป
ประตูห้องซังปิดลงอีกครั้ง ห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ กลับมามีคสนิท อาเนล่าทำได้แค่เพียงค่อย ๆ นั่งลงกับพื้นอย่างช้า ๆ เพื่อไม่ให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บเพิ่มจากหนามที่ทิ่มแทงอยู่รอบตัวเธอ และในขณะนั้นเอง เธอก็คิดอะไรบางอย่างได้ขึ้นมา บางอย่างที่เราคิดว่าควรจะทำเอาไว้ซะตั้งแต่ตอนนี้

เธอต้องเขียนจดหมายถึงใครสักคน
และในตอนที่อยู่คนเดียววันละ คือโอกาสที่ดีที่สุด

๑๘ ตัดสินใจ

วันประหารเดินทางมาถึงในเวลาอันสั้นแต่สำหรับอาเนล่านั้นเหมือนยาวนานเป็นร้อยปี เพราะเมื่อใดก็ตามที่เรากวนาขอใช้เวลาเดินช้าลงอีกหน่อย ห้วงแห่งเวลามักจะไม่ไต่ยื่นคำขอจากเราเสมอ มันเป็นแบบนี้เสมอมา... ห้องซังเดียวในคุกคริกเกอร์ที่เคยมีมิดมิด บัดนี้กลับมีแสงสว่างวาบเข้ามาในห้องเป็นทางตรงยาวมาสู่ตัวเธอที่นั่งกอดเข่าอยู่กลางห้อง เป็นสัญญาณว่าอาเนล่านั้นจะโดนพาตัวไปยังลานประหารแล้ว พวกใจที่จุดประกายให้เธอลุกขึ้นตามแรงของพวกมัน แค่แถวลย์หนามแหลมคมที่เป็นดั่งโซ่ตรวนก็บีบรัดร่างกายเธอมากพอสมควรแล้ว ยิ่งเธอโดนรังตัว และโดนลากไถไปมาเท่าไรหนามเหล่านั้นก็ยิ่งครูดลากไปตามแขนสีขาวซีดมากเท่านั้น ทำให้ตอนนี้แขนของอาเนล่านั้นกลายเป็นสีแดงสด ของเหลวข้นหยุดไปตามทางเดินแต่พวกใจที่ก็ได้อาสนใจไม่ มันทั้งจุด ทั้งดิ่ง และลากเธอต่อไป อาเนล่านั้นเสี่ยง สัมผัสในลำคอเพื่อระบายความเจ็บปวดออกมา เธอไม่อยากแสดงอาการออกมามากนักว่ารู้สึกเจ็บปวดมากเพียงใด ทั้งกายและใจ เธอเจ็บปวดไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงเก็บกักเก็บเสียงแห่งความเจ็บนี้เอาไว้ให้ได้มากที่สุดเพราะเธอไม่อยากทำตัวน่าสมเพชให้ใครเห็นอีกแล้ว

“วันนี้ใครเป็นคนมาประหารข้าล่ะ” อาเนล่านั้นถามใจทั้งสองตัว ใจที่ตนหนึ่งเปิดดวงตาตรงแขนขวาของมันขึ้นมาหนึ่งดวง ในขณะที่ปากของมันก็พูดไปด้วยโดยที่ใบหน้าของมันไม่ได้หันมามองเธอด้วยซ้ำ

“อย่ารู้เลย อาเนล่านั้น”
“มันดีที่สุดในสำหรับเจ้า และเขา”

ใจที่อีกตนพูดทั้งทำใจไว้เพียงแค่นั้นด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่เรียบเฉยราวกับว่าเรื่องที่เธอกำลังจะโดนประหารเป็นเพียงเรื่องล้อเล่นซ้ำ ๆ อาเนล่านั้นก็ใส่ใจใจมากนัก

ในเมื่อพวกใจที่ไม่อยากบอกเธอก็จะไม่เข้าชี้ ชื่นเธอยังคอยถามอยู่แบบนี้ก็น่าเป็นใหญ่ ๆ คงจะต่อยัดเข้ากับตัวเธอแล้วกระเด็นติดกับกำแพงจนกลายเป็นก้อนเนื้อละ ๆ ไปก่อนที่จะได้โดนประหารซะมากกว่า... พวกใจที่ขี้โมโหได้ถึงขนาดนั้นเลยละ

ระหว่างทางเดินยาว ๆ นั้นช่างเย็นยะเยือกแต่เหงื่ออกของเธอกลับไหลย่อยลงมาไม่ขาด เผลอเหยียบเศษก้อนหินและเศษแก้วไปเท่าไรก็ไม่อาจทราบได้แต่ตอนนี้เธอไม่รู้รู้สึกเจ็บไปมากกว่านี้แล้ว อาเนล่านั้นเดินเรื่อยมาพร้อมกับพวกใจที่ สุดทางเดินเป็นต้นไปจะกลายเป็นสถานที่ที่เธอจะได้ใช้ชีวิตเป็นครั้งสุดท้าย อาเนล่านั้นไม่รู้รู้สึกเกรงกลัวสักเท่าไรนัก เพราะเตรียมใจมาบ้างแล้วหรือเปล่า เธอก็ไม่รู้หรอก เธอไม่รู้จักความรู้สึกของตัวเองมาสักพักตั้งแต่ที่เธอได้ทำให้เฮคาเทที่มีศักดิ์เป็นอาจารย์ในการสอนเวทมนตร์และมอบพลังให้กับเธอหายไปตลอดกาลแบบไม่มีวันกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้งได้ ในตอนนี้เธอคือตัวอะไรกันแน่... มนุษย์ หรือ นางฟ้า หรือจริง ๆ แล้วเธอไม่ใช่อะไรสักอย่าง แล้วคืออะไรกันนะ เธอรู้ว่าตัวเองรู้สึกอะไรกันแน่รู้แค่ ว่าไม่อยากให้ใครมามองว่าเธอเป็นบุคคลที่น่าสมเพช ไม่อยากให้ใครมามองว่าตัวเองน่าสงสาร แม้แต่กับพวกใจที่เองตลอดเวลาที่เดินมาด้วยกันนั้นก็ยิ่งรู้สึกเหมือนว่าพวกมันใช้สายตามองเธอด้วยความรู้สึกสงสาร

นั่นล่ะ... สายตาแห่งความสงสารนั่นล่ะมันทำให้อาเนล่านั้นรู้สึกว่าตัวเองน่าสมเพช

เมื่อเดินมาถึงลานประหาร อาเนล่านั้นรู้สึกอึ้งเล็กน้อยกับความกว้างขวาง ณ ที่แห่งนี้ “คุกเขา” ใจที่สั่งให้เธอนั่งคุกเข่าตรงลานครึ่งวงกลมกว้าง ๆ เมื่อมองออกไปเธอเห็นผู้คนจากเดอะโลว์มากหน้าหลายตา อาเนล่านั้นพอจะมองเห็นคนที่รู้จักบ้าง และเธอก็เห็นแม่ของตัวเองรวมกันอยู่ในฝูงชนที่อัดแน่นบนนั้นด้วย

น่าอัศจรรย์

อาเนล่านั้นเพียงจะมีความรู้สึกอะไรก็ตอนที่เห็นใบหน้าของผู้เป็นแม่เด่นหราอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย แม้ไม่แสดงออกอะไรมากนัก แต่แววตาของเธอเต็มไปด้วยความโศกเศร้า แม่คงผ่านการร้องไห้มาหนักมากเพราะขนาดอยู่ห่างกันมากขนาดนั้นเธอยังคงมองเห็นคราบน้ำตาจาง ๆ บนแก้มของแม่ได้

ทั้งที่ไม่เคยจะมาสนใจโยคีกันตั้งแต่ไฉนมนุษย์นั่นทิ้งไปเลยแท้ ๆ ทั้งที่สนใจแต่ตัวเองแท้ ๆ
ทำไมตอนนี้ถึงมาร้องไห้ให้คนแบบฉันกัน

ฉับพลัน หัวของเธอถูกกดลงกับแท่นวางคอเพื่อไว้สำหรับประหารอย่างแรงจนเธอต้องกระอัก
ออกมา

“เพชรฆาตของพิธีประหารในครั้งนี้คือ... เนโค”

สิ้นเสียงจากผู้คุมกุลินทั้งสาม เนโคก็ปรากฏตัวขึ้นในสายตาของอานะล่า น้ำตาที่เคย
เหือดแห้งหายไปตอนนี้มันกลับบริမ်บริเวณดวงตาสีดำสนิททั้งดวงของเธออีกครั้ง เนโคไม่มี
ท่าที่ตกใจเลยแม้แต่นิดเดียว ดวงตาทั้งพันดวงของเขาเปิดกว้าง มือหนาของเขากำขวานไว้
แน่นพร้อมเดินตรงปรีมาหาเธอที่กำลังนั่งคุกเข่ารออยู่ที่แท่นประหาร

นั่นแปลว่าเขาเอาจริง

ยิ่งเธอสลัดตัวเองให้ออกจากเถาวัลย์หนามอันแสนเกะกะพวกนี้มากเท่าไร ผลตามตัวของเธอ
ก็ยิ่งหวนหวนระลอกเท่าไร เศษผิวหนังเริ่มหลุดร่อนออกเผยให้เห็นเนื้อขาว ก่อนจะซีมไปด้วยสี
แดงของเลือด หยดน้ำใส ๆ จากตาก็ยิ่งพร่างพรูออกมาเมื่อเนโคยืนอยู่เหนือหัวของเธอ

“เนโค ได้โปรด... ข้าขอร้อง”

“เจ้าไม่น่าทำแบบนั้น อานะล่า ข้าห้ามเจ้าแล้ว แต่เจ้า อีก...”

เนโคกลืนก้อนสละขึ้นลงคอได้อย่างยากลำบากยามได้ต้องดวงตาสีดำสนิทที่ตอนนี้แฉ่งไปด้วย
น้ำตา สำหรับเขาแล้ว อานะล่าไม่ได้เป็นเพียงแค่เพื่อนสนิท ไม่ได้เป็นแค่ครอบครัวหรือว่าคน
อยู่อาศัยร่วมกันภายในดินแดนเท่านั้น สำหรับเนโคแล้วอานะล่ามีค่ามากกว่าสิ่งใด สำหรับ
พวกผู้ใหญ่ที่มองมายังพวกเขาทั้งสองอาจจะคิดว่ามันเป็นแค่เรื่องชั่วคราวแต่เนโคกลับคิดว่ามัน
คือความรักระหว่างหนุ่มสาวจริง ๆ

“ข้าขอโทษอานะล่า ข้าขอโทษข้าจำเป็นต้องทำ”

ไม่น่าเลย...

ทุกอย่างเกิดจากความโกรธแค้นของเธอทั้งนั้น

และมันสายเกินแก้ไขเสียแล้ว อานะล่าไม่สามารถวนกลับไปแก้ไขเรื่องราวทั้งหมดได้อีกแล้ว
แต่ก็ยังมีอีกหนทาง หนทางเดียวที่จะนำพาเหล่าวิญญาณผู้ล่วงสสารเหล่านั้นกลับคืนสู่ตัว
จักรตามธรรมชาติของโลกมนุษย์ และก่อนที่เนโคจะได้พาดพิงคมขวานยักษ์ใหญ่นั้น อานะล่าก็
พูดเสียงดังออกมาจนเนโคยังมือไว้แทบไม่ทัน อีกทั้งยังทำให้ผู้คนในดินแดนเดอะโลวีรวมถึงผู้
คุมกุลินต้องหันมาสนใจเธอเป็นตาเดียว

“ข้ามีข้อเสนอ ท่านผู้คุมกุลิน!”

ผู้คุมกุลิน ผู้ปกครองสูงสุดแห่งดินแดนเดอะโลวียืนหนึ่งรับฟังคำขอจากนางฟ้าที่เข้าไปใกล้ไปสู่
ความตายเต็มที่

“ว่าอย่างไร นักโทษอานะล่า”

มันจริงอย่างที่ไอรินเคยว่าไว้ เธอก็ไม่ต่างอะไรกับคนพวกนั้นที่เคยกลั่นแกล้งเธอจริง ๆ ถึง
แม้ว่าในตอนนี้อาจจะย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีกต่อไปแล้ว แต่คนที่สามารถแก้ไขได้ตอนนี้

ก็คือผู้คุมกุลิน พวกเขาทำได้

มันคือสิ่งเดียวที่เธอจะไถ่บาปทั้งหมดที่เธอเคยทำเอาไว้ได้ แม้ในตอนสุดท้ายจะไม่มีใครจดจำ
เธอไปอีกตลอดกาลเธอก็ต้องทำ

**“ข้าขอแลกชีวิตมนุษย์ที่สูญหายไปกับชีวิตของข้า ข้าขอให้พวกท่านทำให้ข้า
กลายเป็นส่วนหนึ่งที่เวียนว่ายอยู่ในมิติแห่งกาลเวลาด้วยเถอะ”**

ไม่มีแม่แต่ศพให้ญาติกลับมาเยี่ยมเยียน
ไม่มีแม่แต่ดวงวิญญาณให้ใครได้ทำพิธี
สุดท้าย ไม่เหลือแม่แต่เรื่องราวให้จดจำ... หรือก็คือกลายเป็นคนที่
ถูกลบออกไปจากความทรงจำของทุก ๆ คน

“อานล่า เจ้าไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้” เนโคทิ้งขวานของเขาออกไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ก่อนที่จะ
มาทุดตัวนั่งลงข้าง ๆ กับอานล่า ตอนนี้นเนโคกลายเป็นเผ่าพันธุ์ยักษ์ใหญ่แต่ใจกลับเล็กลง
เหลือเท่าเมล็ดถั่วเขียวเสียแล้ว

“เนโคทุกอย่างจะเรียบร้อย ข้าสัญญา”

“เรียบร้อยบ้างอะไรวะ! อานล่าเจ้าจะทิ้งข้าแบบนี้ไม่ได้ไหนเจ้าสัญญาว่าจะอยู่กับข้า
ตลอดไปไหม!”

เนโคโมโหถึงขีดสุดแต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เสียใจถึงขีดสุดด้วย “ท่านผู้คุมภูษาขออ้อละ มี
บทลงโทษไหนที่มันไม่ต้องเป็นแบบนี้ไหม”

เจ้าใจที่ตอนนี้เริ่มหมดมาดของเพชรฆาตเข้าไปทุกที่ยามที่ต้องเห็นคนที่รักตัดสินใจแบบนี้ เขา
อดทนอดกลั้นมาตั้งแต่รู้ว่าต้องประหารอานล่าจนในที่สุดหัวใจที่แข็งแกร่งของเขาก็อ่อนยวบ
ลง ผู้คุมภูษาพยักหน้าให้กับเหล่าใจที่คอยคุมอยู่รอบ ๆ ลานประหารและเหล่าใจทั้งหมด
ก็รุกกันเข้ามาดูดลากเนโคออกไป เนโคสะบัดสุดตัวและคำรามออกมาเสียงดังจนพื้นที่รอบ ๆ
สั่นสะเทือนดังแผ่นดินไหว จนในที่สุดพ่อของเนโคก็ต้องเป็นคนจัดการโดยใช้โซ่ตรวนขนาด
ใหญ่มัดคอ แขน ขา และลำตัวของเขาเอาไว้ไม่ให้ขยับไปได้เนโคเองก็ยอมจำนนกับแรงที่
มากมายของพ่อของเขาอย่างช่วยไม่ได้ พ่อของเนโคโค้งคำนับให้ผู้คุมภูษาเล็กน้อยเป็นการ
ขออภัย และหันกลับไปมองที่นักโทษที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเหมือนกับลูกของเขาอีกคน

‘ขอบคุณค่ะคุณลุง’

อานล่าขยับปากโดยไม่มีเสียงแต่พ่อของเนโคก็อ่านปากนั้นออก ประโยคนั้นทำให้เขาต้องรีบ
เบือนหน้าไปเพราะตัวเองก็เกรงว่าตัวเองจะกลืนน้ำตาได้ยากลำบาก เขาจึงต้องรีบลากตัว
ลูกชายออกไปโดยเร็ว

“เจ้าคิดมาดีแล้วใช่ไหม นักโทษอานล่า”

“คะ ข้าคิดมาดีแล้ว แต่ข้าอะไรสักสองสามอย่างได้หรือไม่”

“ถ้าพวกเขาให้ได้”

“ข้าขอให้จดหมายที่ข้าได้ถือวิสาสะเขียนในหีบซึ่งถูกส่งไปหาเพื่อนของข้าที่โลกมนุษย์และคน
ที่ข้าอยากให้ไปส่งจดหมายฉบับนั้นคือเนโค และข้าขอให้ความทรงเกี่ยวกับตัวข้ายังคงหลง
เหลืออยู่กับเนโค... และแม่ของข้า เเท่านี้จะได้หรือไม่”

หนึ่งในผู้คุมภูษาซึ่งเป็นผู้ดูแลเมืองอดินิสเดินมาหาอานล่า ก่อนจะย่อตัวลงนั่งข้าง ๆ และ
กระซิบข้างหูของเธอ

“นี่หะ มีคนเคยขอเยอะกว่าเจ้าข้าก็ให้... การอยู่บนโลกมนุษย์มันทำให้เจ้าเจ็บตัวได้ขนาดนี้
เลยหรอ ที่ผ่านมามากกลัวมากสินะ
เจ้าหลงทางมานานมากพอแล้วเด็กน้อย”

อานล่าเบะปากว่าเหมือนเด็กน้อยเหมือนดั่งที่ผู้คุมภูษาว่าไว้ แล้วเธอก็อนุญาตให้หยาด
น้ำตาใสหลังจกรินอีกครั้งและเอ่ยปากขออีกอย่างหนึ่งกับผู้คุมภูษา

“ข้าอยากเห็นหน้าแม่”

ผู้คุมภูษาพยักหน้าให้นางฟ้าตัวน้อยตรงหน้า ก่อนจะร้ายเวทมนตร์นำพาให้แม่ของอานล่า
มาหาเธอได้อย่างรวดเร็ว แม่ของอานล่าเมื่อได้อยู่ต่อหน้าลูกสาวของตัวเองก็ทรุดลงนั่งและ
ปล่อยโฮออกมาพร้อมกอดอานล่าเอาไว้แม้จะรู้ว่ามิถวาลัยหนามพันรอบตัวมากเท่าไร แต่
เธอก็ยอมเจ็บเพื่อแลกกับการได้กอดลูกของเธอเป็นครั้งสุดท้าย

“ถ้าแม่ไม่มัวแต่จมอยู่กับโศกนุญสนั้น แม่ก็คงมีเวลาชี้ทางให้เจ้ามากกว่านี้ แม่ขอโทษ
แม่รักลูกเหลือเกินอานล่า...”

“ท่านแม่ดูแลข้ามากพอแล้ว”

อาเนล่ายิ้มให้แม่ของเธอทั้งน้ำตาแล้วเอาหัวทุย ๆ ของเธอชนลงที่ไหล่ที่สั่นไหวของแม่และผละ
ออกมาในที่สุด ตอนนี้ที่ลานประหารเหลือแค่เพียงอาเนล่าและผู้คุมกฏลินทั้งสาม เธอถูกปลด
เปลื้องจากเวทย์หนามคมที่เคยพันนาการเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เผยให้เห็นรอยแผล
เหวอะหวะมากมายซึ่งไม่เหมาะกับแขนผอมบางของเธอเลย

“ถึงเวลาแล้วอาเนล่า มายืนอยู่ตรงกลางพวกข้า”

อาเนล่าเดินไปอยู่ตรงกลางวงของผู้คุมกฏลินทั้งสาม ผู้คุมกฏลินซึ่งเป็นผู้คุมเมืองอดินิสเดิน
มาซ้อนที่ด้านหลังของเธอก่อนจะเอื้อมมือเรียวยาวมาปิดที่ดวงตาของอาเนล่าและเริ่มพิธี
สำหรับส่งนางฟ้าผู้หลงทางไปเป็นส่วนหนึ่งของมิติแห่งกาลเวลา

ดวงวิญญาณที่น่าสงสารเอ๋ย

จงละทิ้งทุกอย่าง

จงคืนพลังให้แก่เรา

จงคืนทุกความโศกเศร้า

และจงเป็นอิสระ

ผู้ลงทะเบียนแห่งความเจ็บช้า

อานเล่าลืมหืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในห้วงมิติหนึ่งที่ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าทั้งโลกมนุษย์หรือเดอะโลว์ และก็ดูเหมือนจะไม่ใช่นรกหรือสวรรค์ ทุกอย่างรอบ ๆ ตัวเธอมันมีทั้งด้านที่เป็นสีขาวกับสีดำผสมปนเปกันจนกลายเป็นสีเทา อานเล่าค่อย ๆ ยันตัวลุกนั่งก่อนจะลุกยืนขึ้นตามลำดับ แผลเหวอะหะของเธอหายไปหมดแล้วเหลือเพียงร่างที่สวมชุดผ้าลินินสีขาวบางของเธอ อานเล่ามองไปรอบ ๆ อีกครั้งก่อนจะสังเกตเห็นว่าที่ด้านหลังของเธอมีผู้คุมกุลินยืนอยู่ด้วยทั้งสามคน

“มานี่สิอานเล่า”

เสียงของพวกเขาทั้งสามคนก้องกังวาลแต่ทว่ากลับนุ่มละมุน อานเล่าจึงเดินไปหาพวกเขาอย่างว่าง่าย

“ที่นี่คือเส้นทางที่จะไปยังสู่มิติแห่งกาลเวลา และตรงนั้น...” หนึ่งในผู้คุมกุลินชี้ให้เธอดูจุดวงกลมเล็ก ๆ สีขาวที่อยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา “ถ้าเจ้าก้าวเดินออกไป เจ้าจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของมิติแห่งกาลเวลา เจ้าจะเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งที่ล่องลอยไปไกลแสนไกล”

“ข้าจะได้กลับมาเกิดใหม่อีกครั้งไหม ท่านผู้คุมกุลิน”

ผู้คุมกุลินที่เป็นผู้ดูแลเมืองอโดนิสมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย แล้วก็พลันเปลี่ยนเป็นสีหน้าที่เศร้าสร้อยและคำตอบที่ให้กับอานเล่า ก็น่าโศกเศร้าไม่ต่างกัน “...ข้าเสียใจด้วยอานเล่า เพราะเจ้าแลกด้วยชีวิตและจิตวิญญาณเพราะฉะนั้น...”

“ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าเข้าใจ”

อานเล่าไม่อาจทนฟังคำตอบของผู้คุมกุลินได้ เธอรู้ดีว่ามันเป็นทางเลือกที่เธอเลือกเองแต่การได้ตายแบบนี้อย่างน้อยก็ถือว่ายังพอได้ช่วยให้ทุกอย่างกลับมามีเหมือนเดิม ถึงจะต้องแลกกับการที่จะไม่มีใครจดจำเธอได้เลยก็ตาม

“อ้อ แต่เรื่องที่จะทำให้เฮคาเทกลับมามีเป็นไปไม่ได้ล่ะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“เพราะเจ้าในตอนนั้นยังควบคุมมันไม่ได้ดีพอ ผลลัพธ์มันเลยออกมาเกินคาด เจ้าทำให้เฮคาเทหายไปจากจักรวาลแห่งนี้... เพราะพวกข้าเองก็ตรวจจับดวงวิญญาณของเฮคาเทไม่ได้เลย”

“เธอไม่ต่างกับตายไปแล้วใช่ไหมคะ”

“ถูกแล้ว”

อานเล่าเริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาเล็กน้อยกับอาจารย์ของเธอ จริงอยู่ที่เฮคาเทเป็นนางฟ้าผู้ชั่วร้าย แต่ถึงอย่างนั้นเฮคาเทก็ยังเป็นผู้ที่ทำให้อานเล่าประสบผลสำเร็จในการใช้เวทมนตร์ได้อย่างที่ควรจะเป็น

ในตอนนี้อานเล่าได้ใช้เวลาทบทวนกับความคิดของตัวเองโดยมีผู้คุมกุลินยืนเฝ้าอยู่ทางด้านหลังของเธอ อานเล่าหวนคิดถึงช่วงเวลาในวัยเด็กของเธอที่มีความสุขที่สุด แต่ก็เจ็บที่สุดในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนแปลงไปเป็นวัยรุ่น จนถึงตอนนี้เธอก็ยังคงโทษตัวเอง เพราะต้นเหตุที่ทำให้เรื่องมันมาจนถึงตอนนี้ก็เป็นเพราะเธอแปลกประหลาด เธอพยายามที่จะทำตัวให้เหมือนคนอื่น ๆ บนโลกมนุษย์แต่กลับอายบางอย่างในตัวเธอกลับกลายเป็นเหตุผลที่ทำให้คนเราเกลียดกันได้ง่าย ๆ ซะอย่างนั้น

“ในจักรวาลนี้ไม่มีผู้ใดที่สมบูรณ์แบบหรืออานเล่า แม้แต่ตัวเจ้าหรือตัวพวกข้าเอง”

“ข้าเหมือนทำผิดมหันต์ ที่ตัวข้าเกิดมาเป็นแบบนี้”

ผู้คุมกุลินทั้งสามเดินมาใกล้กับเธอและสวมกอดที่ด้านหลังเพื่อที่จะปลอบประโลมเธอ

“โถเด็กน้อย...”

“ข้าไม่ต่างอะไรกับมนุษย์พวกนั้นที่กลั่นแกล้งข้า”
“นั่นก็เพราะเจ้ายังมีความรู้สึกอยู่ ผู้ใดที่ไร้ความรู้สึกมันน่ากลัวกว่าอีกนะ”

หนึ่งในผู้คุมกฏลินเช็ดหยดน้ำตาของอาเนล่าอย่างอ่อนโยน ก่อนจะกุมมือและพาอาเนล่าเดินไปยังประตูสีขาวบริสุทธิ์ตรงหน้า ยิ่งเดินเข้าไปใกล้มากเท่าไรแสงสีขาวก็ยิ่งสว่างจ้ามากขึ้น อาเนล่าหยุดก็อยู่ตรงหน้าประตู อีกเพียงก้าวเดียวเธอก็จะหายไปตลอดกาล เธอหันกลับมาที่ผู้คุมกฏลินทั้งสาม

“ขอบคุณที่รับข้อเสนอของข้า ช่วยทำให้ทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิมทีนะ”

รอยยิ้มที่ปรากฏบนหน้าอาเนล่าคือรอยยิ้มที่แสนจะโศกเศร้า หยดน้ำตาของเธอยังคงไหลรินไม่ขาดสาย มือผอมบางที่ลั่นเทาค่อย ๆ ยกขึ้นมากุมที่หน้าอกก่อนจะก้าวเท้าเข้าไปในประตูนั้น ทันทีที่เหยียบเข้าไปร่างกายของเธอก็ค่อย ๆ สลายกลายเป็นฝุ่นผงสีขาวแต่เธอก็กลับไม่รู้สึกรู้สึบเลยแม้แต่หนึ่ง

แค่นี้ก็จบแล้วสินะ

ฉันได้พักแล้วสินะ

ไม่ต้องเสียใจอีกแล้วใช่ไหม

คนที่ฉันฆ่าไป ก็จะมีหวนคืนกลับมาใช่ไหม

แต่แบบนี้คงจะดีที่สุดแล้วล่ะ...

ร่างของอาเนล่าที่ลานประหารค่อย ๆ สลายหายไปโล่งมาตั้งแต่หัว ลำคอ ลำตัว แขน ขา และเท้า ผู้คุมกฏลินใช้พลังขั้นสูงสุดอีกครั้งในการหมุนเปลี่ยนกาลเวลาพวกเขาทั้งสามหันหลังให้กันก่อนจะเอาข้อมือประกบกัน ขึ้นขึ้นและหมุนทวนเข็มนาฬิกาสามครั้ง จับพลันทุกอย่างก็หยุดนิ่งไป ทั้งเคอะโหลวและโลกมนุษย์เองก็หยุดนิ่งเช่นกัน และเพียงแค่นี้เวลานาทีเดียวเท่านั้น ทุกอย่างก็กลับมามีชีวิตได้อย่างปกติ เศษเสี้ยวของเนลาที่ยังคงจับต้องได้ในตอนนี้มีเพียงแค่วงตาที่สามของเธอที่ยังคงลอยคว้างอยู่ในอากาศ ผู้คุมกฏลินทั้งสามประคองดวงตาดวงนั้นไว้เหนือหัวก่อนจะใช้เวทมนตร์ปล่อยแสงสีขาวดังหงส์ไปที่ดวงตานั้นให้กลายเป็นคริสตัลสีใสเหลือบสีรุ้ง แล้วบรรจงรังสรรค์ออกมาให้กลายเป็นสร้อยคออัญมณีที่แสนสวยงามและมอบให้กับแม่ของอาเนล่า

“อย่างน้อยเจ้าควรต้องมีสิ่งนี้... แล้วก็กลับมาอยู่ที่นี้และทำงานให้พวกข้าเหมือนเดิมซะ โลกมนุษย์ไม่เหมาะกับเจ้าหรอก”

แม่ของอาเนล่ารับสร้อยคอนั้นมาและค่อย ๆ สวมลงไปที่คอระหงส์ของเธอ แม่ของอาเนล่าทูลดลิ่งนั่งพร้อมกับกอดสร้อยคอเส้นนั้นเอาไว้แนบอก

“ถ้าข้าดูแลลูกข้าให้ดีกว่านี้... ฮึก” เธอพิมพ์ให้ตัวเองได้ยินเพียงคนเดียว เพราะรู้ว่าพูดไปตอนนี้ทุกอย่างก็ไม่มีทางหวนกลับมาอีกแล้ว แม้แต่ลูกสาวเพียงคนเดียวของเธอก็ไม่กลับมาอีกแล้ว

ไม่มีอีกแล้วเด็กผู้หญิงที่ชื่อว่า
อาเนล่า

มนุษย์ทุกคนบนโลกประกอบไปด้วยความไม่สมบูรณ์ ตัวฉันในช่วงอายุ 18 ปีเพิ่งจะได้เข้าใจแล้วว่าในโลกแห่งนี้ไม่มีใครสมบูรณ์แบบไปหมดทุกคนและทุก ๆ คนล้วนมีความแตกต่างไม่เหมือนใคร แต่ถึงอย่างนั้นมนุษย์เราก็ยังคงโหยหา ใฝ่มอง และขุดค้นหาความสมบูรณ์แบบมาเป็นเครื่องประดับให้กับตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อให้คนอื่นยอมรับในตัวตนของตัวเอง นั่นก็เพราะว่าผู้คนก็ยังเลือกที่จะคอยชี้หน้าตัดสินคนอื่นอยู่เสมอว่า เธอนั้นประหลาด เธอนั้นแตกต่าง และอีกมากมายที่คอยตัดสินคนอื่นที่มีอะไรบางอย่างไม่เหมือนกับตัวเอง จนใครหลายคนต่างเจ็บปวดจากคำตัดสินของคนอื่นมามากมาย สุดท้ายจึงสูญเสียความเป็นตัวเองไปในที่สุด

ตัวฉันเองก็เคยเป็นหนึ่งในมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ได้เก่งเหมือนคนอื่น ๆ มีเพื่อนบ้างประปรายเจอเรื่องแย่ ๆ จนคิดอยากจะหายไปจากโลกนี้ให้มันจบไปซะ แต่เพราะเพื่อนของฉัน เพื่อนเพียงคนเดียวที่คอยช่วยให้ฉันยังมีชีวิตอยู่ได้จนถึงตอนนี้ แต่ฉันกลับจำชื่อของเธอไม่ได้แล้ว เหลือเพียงแค่รูปร่างลักษณะของเธอที่ฉันจำได้วาง ๆ ฉันเคยบอกใครต่อหลายคนว่าเคยมีเพื่อนเป็นนางฟ้าด้วย แน่อนว่าไม่มีใครเชื่อ น่าตลกดีนะ...

เธอคนนั้นไม่เหมือนนางฟ้าในเทพนิยาย แต่เธอมีเสน่ห์มากสำหรับฉัน ผมสีดำยาว ดวงตากลมโต ฉันจำรายละเอียดของเธอได้เพียงเท่านี้ เธอคนนั้นคือเพื่อนที่ดีของฉันและเป็นอีกหนึ่งคนที่จัดอยู่ในพวกที่ไม่สมบูรณ์แบบเหมือนกันเพียงเพราะนิสัยของเธอที่ต่างออกไปจากคนอื่น จนในที่สุดเธอก็เลือกทำสิ่งที่ฉันไม่เคยคิดจะจินตนาการถึง แต่ฉันก็จำไม่ได้แล้วว่าสิ่งที่เธอทำไปคืออะไร

ตอนนี้เธอหายไปแล้ว ฉันเองก็ไม่รู้ว่าเธอหายไปไหน หลงเหลือไว้เพียงแค่จดหมายที่เพื่อนของเธอคนนั้นเอามาให้ตอนระหว่างทางที่ฉันกำลังเดินกลับบ้าน เขาเป็นผู้ชายที่สูงมาก ร่างกายบึกบึนแต่ไม่ได้น่ากลัวเท่าไรนัก ถ้าให้ยืนข้างกันหัวของฉันก็ถึงแค่หน้าอกของเขาเท่านั้น ฉันถามชื่อของเขาแต่เขาเลือกที่จะไม่บอก ฉันจึงไม่พูดอะไรไปมากกว่านี้และปล่อยให้เขาเดินจากไป เมื่อกลับมาถึงบ้านฉันรีบขึ้นไปยังห้องนอนของตัวเองและเดินไปนั่งที่โต๊ะอ่านหนังสือก่อนจะค่อย ๆ บรรจงแกะครึ่งสีแดงที่ปิดซองจดหมายเอาไว้จดหมายฉบับนั้นเพียงแค่นี้ได้เริ่มแจ้งกระดาศขึ้นมาเพียงนิดเดียว แสงสว่างสีขาวก็ส่องวาบออกมาจากจดหมายและปรากฏเป็นฟองอากาศใส ๆ เหลือบสีรุ้งที่พุ่งออกมาจากกระดาศแผ่นบางเหล่านั้น เผยให้เห็นภาพความทรงจำมากมายที่มีร่วมกันกับเธอคนนั้นลอยคว้างอยู่ในอากาศ ฉันค่อย ๆ ไล่เรียงดูทุกภาพความทรงจำที่อยู่ข้างในนั้น บางความทรงจำชัดเจนแต่บางความทรงจำก็ขาดหายไป จนภาพตรงหน้าคล้ายเวลาที่คนเรามองคลื่นน้ำขยับไหวไปตามแรงกระเพื่อม ถึงแม้จะมีภาพความทรงจำปรากฏขึ้นมากมายแต่ฉันก็ยังจำชื่อของเธอไม่ได้ จำน้ำเสียงของเธอก็ไม่ได้ มีเพียงดวงตากับผมยาวสลวยของเธอ รวมถึงความจริงที่ว่าเธอเป็นนางฟ้าที่ฉันจำได้แม่น ในจดหมายฉบับนั้นมีตัวอักษรเขียนอยู่บ้าง ฉันจึงวนกลับมาไล่อ่านทุกตัวอักษรที่เขียนอยู่บนกระดาศสีเหลืองเก่า ๆ แต่แล้วน้ำตาของฉันก็พลันไหลลงมาอย่างไม่เป็นขลุ่ย... ฉันปาดน้ำตาอย่างลวก ๆ ก่อนจะเริ่มอ่านจดหมายฉบับนั้นอีกครั้งที่มีเนื้อหาไม่เยอะมากเท่าไรนัก

ถึง ไอริน

มาถึงขั้นนี้เธอคงจะลืมไปแล้วว่าฉันเป็นใครหรือไม่ก็อาจจะจำได้วาง ๆ ที่เขียนจดหมายมาถึงเธอก็มีเพียงเหตุผลเดียว เพราะเธอคือเพื่อนของฉัน เหตุผลมันก็ง่าย ๆ แค่นั้น... ขอขอบคุณนะสำหรับที่ผ่านมา และได้โปรดใช้ชีวิตของเธอตอนนี้ให้มีความสุข ถ้าเธอไม่มีความสุขล่ะก็ฉันคงเสียใจมาก ถ้าเกิดว่าเธอจำฉันได้ขึ้นมาจริง ๆ จากเวทมนตร์ในจดหมายหรืออะไรก็ตามแต่ หลังจากนี้ได้โปรด... ลืมฉันไปเถอะ อย่าตามหาเรื่องของฉัน อย่าจำเรื่องของฉัน อย่าถามหาฉันกับใคร เธอต้องก้าวต่อไปข้างหน้าแล้วอย่าหันกลับมามองข้างหลังอีก สัญญานะ

จาก เพื่อนรักของเธอ

ฉันอ่านจดหมายฉบับนี้จบมาได้ประมาณสิบนาทีแล้ว แต่สายตาก็ยังคงจ้องลายมือบนกระดาษนั้นอยู่เหมือนเดิม ถึงเธอจะเขียนจดหมายไว้ว่าอย่างนั้น แต่ให้พูดกันตามตรงฉันคงทำเป็นว่าลืมเธอไปเฉย ๆ ไม่ได้ ในเมื่อความทรงจำของเธอมันยังคงหลงเหลืออยู่ในหัวของฉันเสมอมา ฉันยังคงจำได้ดีว่ายังมีเธออยู่ข้าง ๆ แต่ตอนนี้เธอดับหายไป ฉันกอดจดหมายฉบับนั้นไว้แนบอก ก่อนร้องไห้ออกมาอย่างไรเหตุผล ฟองอากาศที่กักเก็บความทรงจำเอาไว้ก็พลันแตกสลายหายไป เหลือเพียงละอองน้ำที่แตกกระจายลงมา

ฉันคิดถึงเธอ... ทั้ง ๆ ที่ความทรงจำของเธอมันเลือนรางเหลือเกิน และขอโทษนะฉันคงทำตามสัญญาที่เธอขอไว้ไม่ได้ แต่ขอให้ฉันได้จดจำลักษณะเสียงหนึ่งของเธอไปพร้อม ๆ กับการก้าวต่อไปข้างหน้าด้วยเถอะนะ

แล้วฉันจะนึกถึงเธอตลอดไป

ผู้เขียน

ศศิณีภา กลางโคกกรวด (ตาล)
เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยาคม ปัจจุบันกำลังจะสำเร็จ
การศึกษาระดับปริญญาตรี จากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชื่นชอบการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น (มังงะ) มังงะเล่มโปรดคือเรื่อง *นารูโตะนินจาจอมคาถา*
และเรื่อง *นาวะ* ส่วนวรรณกรรมเล่มโปรดคือเรื่อง *สี่ดรูณี* และ *โครงกระดูกแม่ดสุขฆาตกรรม*
แห่งความรัก ความฝันสูงสุดคือการทำงานที่ร้านหนังสืออิสระ มีความสุขกับการได้ทำงาน
ฝีมือและวาดรูปอย่างสนุกสนาน สุดท้ายคือการทำงานได้กินอิ่มนอนหลับในทุก ๆ วัน

